

Svart intelligens i ett vitt samhälle

av
Stanley Burnham

Foundation for Human Understanding
Athens, Georgia
1993

Doktor Stanley Burnhams bok är en nybörjarbok, en ABC-bok, om rasfrågan. Under de senaste årtiondena har samhället antingen förnekat förekomsten av rasliga skillnader, eller förnekat att de skulle ha någon som helst betydelse i framtida sociala och samhällsliga sammanhang. Den här boken bestrider dessa förnekanden. Genom att knyta samman vetenskaplig forskning, allmänna iakttagelser i Förenta staterna och i det moderna Afrika, samt de ogynnsamma evolutionära förutsättningar som rått i Afrika söder om Sahara, med sina egna iakttagelser som lärare och professor inom det amerikanska utbildningsväsendet, demonstrerar Burnham på ett övertygande sätt förekomsten och uppkomsten av betydligt mer avgörande skillnader mellan vita och svarta än vad som normalt brukar erkännas. Om samhället ska bestå är det hög tid att beakta konsekvenserna av dessa rasrelaterade skillnader.

Burnhams högaktuella bok är både lättläst och inträngande. Aldrig tidigare har en likvärdig bok givits ut på svenska. För debattörer och andra intresserade är boken en guldgruva och brandfackla.

Den första utgåvan på svenska inkluderar ett nyskrivet och tidigare opublicerat appendix som representerar författarens senaste funderingar i ämnet.

**Foundation for Human Understanding
Box 5712, Athens, Georgia 30604, U.S.A.**

Detta PDF-dokument får spridas fritt i oförvanskad form. Delar ur vårt material får citeras och spridas fritt. Vi uppmanar spridning.

Besök www.preservationist-books.com för fler böcker och skrifter för gratis nedladdning. En stor del vårt material finns på både svenska och engelska för utskrift i A4-format och lämpar sig väl för hålslagning och arkivering i pärm. Det går utmärkt att skriva ut i US Letter-format. På Preservationist-Books.com finner Ni även information om varifrån man beställer tryckta upplagor i den utsträckning sådana utgivits.

Hjälp till att sprida våra böcker och skrifter. Skicka dem till vänner och bekanta, länka till www.preservationist-books.com, hänvisa till och citera ur våra verk i debattföra och diskussionsgrupper.

(Tips: Använd "Text Select Tool" i Acrobat Reader för att markera text som sedan kan kopieras och klistras in i egna dokument, debattinlägg etc.)

Kontakta oss på contact@preservationist-books.com.

Preservationist-Books.com

för gratis böcker och skrifter on-line

SVART INTELLIGENS I ETT VITT SAMHÄLLE

av

Stanley Burnham

Foundation for Human Understanding
Athens, Georgia
1993

Originaltitel: America's Bimodal Crisis: Black Intelligence in White Society
Amerikanska originalets första utgåva, 1985
Amerikanska originalets andra utgåva, januari 1993
Amerikanska originalets tredje utgåva, september 1993

Första svenska utgåvan, 1999
Copyright 1999 Stanley Burnham

Innehåll

Förord till den svenska utgåvan	1
I Inledning	5
II Psykometriska data	20
III Verifikationen av psykometriska data	27
IV Skillnader i mätningar av kropp och hjärna	31
V Afrikanska ursprung	40
VI Det primitiva afrikanska samhället	44
VII Det moderna Afrika	50
VIII Svartas fattigdom	56
IX Det amerikanska ghettot	61
X Min erfarenhet av svarta studenter	68
XI Det nya amerikanska dilemma	73
XII Vår nuvarande kris i utbildningsväsendet	77
XIII Vår nuvarande kris på arbetsmarknaden	81
XIV Vår nuvarande kris i förebyggandet av brottslighet	85
XV Vår nuvarande kris i socialhjälpssystemet	89
XVI Det politiska sammanhanget	93
XVII Vad står att göra?	96
Efterskrift	106
Källhänvisningar	108
Appendix	116

FÖRORD TILL DEN FÖRSTA SVENSKA UTGÅVAN

Doktor Stanley Burnham beskriver sin bok som en ABC-bok, en nybörjarbok, om rasfrågan. Under de senaste årtiondena har samhället, det amerikanska såväl som det svenska, antingen förnekat förekomsten av rasliga skillnader, eller förnekat att skillnaderna skulle ha någon som helst betydelse i sociala och samhälleliga sammanhang. Den här boken bestrider dessa förnekanden. Genom att knyta samman vetenskaplig forskning, allmänna iakttagelser i Förenta staterna och i det moderna Afrika, samt de ogynnsamma evolutionära förutsättningarna i Afrika söder om Sahara med sina egna iakttagelser som lärare och collegeprofessor inom det amerikanska utbildningsväsendet, demonstrerar Burnham på ett övertygande sätt förekomsten och uppkomsten av betydligt mer avgörande avvikelser mellan vita och svarta än de som normalt brukar erkännas. Om det amerikanska samhället ska bestå är det hög tid att beakta konsekvenserna av dessa rasrelaterade skillnader.

Den här boken handlar om det kanske mest tabubelagda ämnet i vår tid. Som författaren själv berättar i första kapitlet kände han sig tvungen att

använda pseudonym på grund av att han var förvissad om att han skulle tvingas till omedelbar förtidspensionering om och när hans kolleger uppdagade hans identitet. Så känsligt och riskfyllt är bokens innehåll i det rådande amerikanska samhällsklimatet.

Är denna bok vad man skulle kunna kalla ”rasistisk”? Eftersom resonemang och belägg förs fram som styrker ojämlikheter och kognitiva kapacitetsskillnader mellan raserna är risken stor att den får någon form av rasiststämpel. Detta vore mycket olyckligt eftersom boken varken talar nedsättande om svarta eller förespråkar problemlösningar som skulle missgynna det svarta samhällsskiktet i Förenta staterna. Burnham avfärdar både segregation och repatriering, och han framhäver sina livslånga sympatier med det svarta samhällsskiktet och beklagar de vetenskapliga och empiriska fakta som lett honom till hans nuvarande attityd i rasfrågan. Emellertid hotar ett fortsatt allmänt och samhällspolitiskt åsidosättande av dessa fakta att leda till en demografisk, social och ekonomisk kollaps som skulle få ödesdigra konsekvenser för alla oavsett rastillhörighet. De åtgärder Burnham föreslår är avsedda att motverka denna utveckling och i slutändan komma samtliga folk- och samhällsgrupper till godo.

Trots sin amerikanska utgångspunkt är boken lika upplysande för oss i Europa. Dock finns det några utmärkande skillnader mellan Sverige och Förenta staterna som bör lyftas fram.

Till att börja med är den svarta subpopulationen i Sverige betydligt mindre i förhållande till totalbefolkningen jämfört med Förenta staterna. Den har heller inte funnits här lika länge och är därför ytligare rotad i det svenska samhället. Dessa två omständigheter antyder att vi har större frihet att lösa problemen än vad amerikanerna har. Oavsett om, och på vilket sätt, vi väljer att lösa de problem vi har att vänta kommer lösningarna att te sig betydligt mindre omvälvande och smärtsamma här än vad de skulle göra i Förenta staterna.

Det är i första hand under nittioalet som tillväxten av Sveriges svarta befolkning accelererat på allvar genom en allmänt stegrad invandring samt en förskjutning åt Afrika vad gäller invandringens etniska sammansättning. Den därtill höga nativiteten bland svarta i Sverige garan-

terar ett allt starkare afrikanskt inslag i landets framtida befolkningsstruktur. Detta framhäver behovet av ett åtgärdsprogram som bryter de rådande demografiska trenderna snarast, eftersom svårigheten att implementera ett sådant program bara tilltar ju längre vi låter tiden gå. Detta behov förstärks av det faktum att den svarta befolkningen i Sverige är av renare negroid härkomst än dess amerikanska motsvarighet som har uppskattningsvis 25 procent vita arvsanlag i sitt genetiska arv. Det är därför rimligt att de problem som är relaterade till intelligensens ärftliga komponent kan förväntas bli tydligare i Sverige än i Förenta staterna, eftersom det vita arvet hos Amerikas svarta tenderar att inverka positivt på deras genomsnittliga intelligensnivå.

Läsaren bör ha dessa skillnader mellan Förenta staterna och Sverige i åtanke – dvs att vår svarta subpopulation än så länge är relativt liten och förhållandevis ytligt rotad, samt att den har ett renare afrikanskt ursprung.

Svart intelligens i ett vitt samhälle har översatts till svenska från den tredje amerikanska utgåvan av *America's Bimodal Crisis: Black Intelligence in White Society*, men till skillnad från denna inkluderar den svenska utgåvan ett nyskrivet tillägg av författaren. Detta appendix representerar hans senaste funderingar i rasfrågan, och utgör enligt honom själv ett slags syntes mellan Charles Murrays och Phil Rushtons infallsvinklar på densamma.

– Översättaren, augusti 1999 –

I

INLEDNING

SVARTAS LÅGA GENOMSNITTLIGA IQ framstår alltjämt som den mest välbevakade hemligheten i Förenta staterna. Under de senaste fyrtio åren har samma energi lagts ned av samma samling forskare, experter och opinionsbildare för att bevara denna hemlighet, och vi kan vänta oss en fortsättning av denna ansträngning inom över-skådlig framtid. Men med få undantag avslöjar IQ-test praktiskt taget samma kognitiva skillnader som tidigare, trots de hundratals miljarder dollar som lagts ned på att förbättra svartas utbildning och sociala status. Visst har många svarta gynnats av integrationen i skolorna, och må så vara att många av dem förtjänar de omfattande fördelar som tillkommit dem tack vare deras utbildning, men de fördelar som många andra tillskansat sig har bara varit möjliga tack vare kvoteringar (eufemistiskt beskrivna som ”riktlinjer för mångfald” eller ”rasnormering”), påtvingade av våra domstolar och statliga och federala byråkratier. Samtidigt fortsätter genomsnittstalen för svartas IQ och anlagsprov att ligga lågt – den genomsnittliga levnadsstandarden bland den svarta underklassen har till och med sjunkit – och såsom alltid varit fallet, fortsätter svartas låga ställning i samhället att vara allmängiltig, inte bara en unik skönhetsfläck i den amerikanska demokratin.

Faktum är att det inte finns något annat samhälle i världen, ej heller har det någonsin funnits något, i vilket svartas prestationer i fråga om utbildning och sociala framsteg nått upp till europeisk eller nordamerikansk standard. Ingen annanstans presterar svarta bättre. Nästan hela den afrikanska kontinenten under Sahara är sorgligt efterbliven, och så är även Haiti, det äldsta oberoende svarta samhället i världen. Resten av den svarta befolkningen i Västindien lever på existensminimum, liksom den stora svarta minoriteten i Brasilien och de små svarta storstadskolonier i Europa, vilka uppenbarligen lider av samma problem som sina motsvarigheter i amerikanska städer. Var någonstans på jordens yta åtnjuter en svart majoritet, eller ens en ansenlig svart minoritet, en god levnadsstandard? Ingenstans, så vitt jag kan avgöra. Hur stor avvikelser än verkar idag mellan svartas och vitas levnadsstandard i Förenta staterna, är den till och med större mellan svartas levnadsstandard här i Förenta staterna och svartas levnadsstandard i Afrika, Sydamerika och Västindien. Trots sina underlägsna livsvillkor jämfört med sina vita landsmän, åtnjuter amerikanska svarta den historiskt sett mest kvalificerade utbildningen i genomsnitt, de största möjligheterna till avancemang och den angenämaste livsstilen av alla större svarta populationer i hela världen. Ändå behandlas svarta amerikaners relativt lägre samhällsställning jämfört med vitas som ett unikt vanhedrande problem som bara kan avhjälpas om den vita majoriteten accepterar ännu större kvoter och spenderar ännu mer pengar på kompensatoriska jämställdhetsprogram.

Hur kommer det sig att vi belastat oss själva med ett sådant ouppnåeligt mål? Helt enkelt för att svartas offerstatus blivit en amerikansk jätteindustri. Professionella liberaler och svarta talesmän har oavbrutet spelat på temat att vita bär ansvar för svartas fattigdom, svartas brottslighet och svartas inkompetens. I praktiskt taget varje sammanhang hävdar de att svartas tillkortakommanden är ett resultat av vitas fördomar (se Roth, 1990; Taylor, 1992). Om svarta misslyckas i skolan eller missbrukar socialunderstöd eller fortplantar sig godtyckligt eller ägnar sig åt allt för mycket småstöld och våldsbrott eller tar för mycket statliga medel i anspråk, så är det någon annans fel, inte de svartas eget eftersom de ivrigt skulle ta till vara varje tillfälle att förena sig med den vita medelklassen om de bara gavs chansen. Om svarta inte kan finna jobb

på grund av brist på kvalifikationer, tillskrivs de offerstatus eftersom de därmed blivit orättvist isolerade från det etablerade samhället. Men om de nu blivit anställda görs de likväl till offer när de måste sparkas eller degraderas till följd av inkompetens, eller för att de inte blir beforderade snabbt nog eller för att de inte uppskattas fullt ut av sina vita medarbetare eller för att det helt enkelt är en alltför hård påfrestning att orka med den vita omvärlden. På ett eller annat sätt görs de till offer. Om vita fastighetsägare säljer med förlust och flyttar någon annanstans, är det de svarta som köper deras hus till vrakpris som blir till offer eftersom de inte kan undkomma ghetton – det följer dem vart än de går. Och om vita high school-elever tar sin tillflykt till privata, församlings- eller förortsskolor för att erhålla en adekvat utbildning fri från huliganism och förmynderi från skolledningens sida, är det de svarta eleverna som blir till offer eftersom de inte längre kan bli tillräckligt bildade för att lyckas senare i livet. Till och med svarta rånare och våldtäktsmän görs på ett eller annat sätt till offer för dem som de brutalt går lös på. Liberala urskuldsmakare har varit alltför sofistikerade för att hävda sin ståndpunkt med en retorik fullt så här förenklad, men detta är ungefär deras budskap såsom det uppfattas av de flesta amerikaner idag. Det verkar som om svartas otillräcklighet har uppnått näst intill immunitet mot klander. Ingenting är deras eget fel – det är alltid någon annans, vem som helst.

Den alternativa förklaring som utforskas i denna bok – att ingen specifikt står att klandra, varken svarta eller vita – baseras på den enkla och påvisbara förutsättningen att den svarta samhällsgruppens problem i första hand härrör från en hos negern genetiskt betingad brist på intelligens jämfört med de andra raserna. Vår rasliga kris i Amerika idag är i själva verket produkten av en markant bimodal klyfta som separerar svartas genomsnittliga intelligens från alla andras genomsnittliga intelligens. En del svarta är minst lika intelligenta som vita, men den stora majoriteten är det inte. Då de vitas genomsnittliga IQ ligger på uppskattningsvis 100, judars och orientalers något högre och mexikaners och amerikanska indianers något lägre, ligger emellertid den amerikanska negerns avsevärt lägre – uppskattningsvis 15 poäng i genomsnitt, nästan exakt en hel standardavvikelse (en populations genomsnittliga avvikelse från sitt medelvärde). Och intelligenskvoten hos afrikaner

av ren härkomst (helt utan kaukasiska stamfäder) visar sig vara till och med lägre – enligt Lynn (1991a) så låg som 80 i Ghana och Uganda, 75 i Nigeria och 65 i Kongo (Zaire).

Så som först förklarats av Charles E. Spearman (1923) och senare av Arthur Jensen (1980), består IQ av den grundläggande eduktiva förmågan (benämnd *g*) att generalisera utifrån exempel, och vice versa, att finna belägg som stödjer generaliseringar. Eftersom denna förmåga låter en både associera och särskilja, såväl som dra slutsatser och pröva antaganden baserade på dessa slutsatser, gör den sig gällande i praktiskt taget all mänsklig aktivitet från att tillaga kvällsmat till att bygga skyskrapor och publicera variorumutgåvor av Shakespeare. I en kultur kan den tänkas manifesteras sig själv i en hög produktionsförmåga, vilket är typiskt för den protestantiska etiksfären, men i en annan kan den ta sig en annorlunda form; kanske förmågan att förhandla fram en transaktion eller skaffa sig förträffliga betesmarker eller till och med att blidka grannar och smickra stamäldste så effektivt som möjligt. De som besitter en överlägsen IQ är för det mesta benägna att vinna fördelar av det, emedan de som inte gör det tenderar att komma till korta. Det står självklart många undantag att finna, men i allmänhet tenderar en högre IQ att förbättra ens levnadsförhållanden, vilket torde demonstreras av den signifikanta korrelation som fastställts mellan IQ och både socioekonomisk status (Eells, 1951; Kemp, 1955) och nivån på ens arbetsprestationer (Gottfredson, 1986).

Tvårt emot den allmänna uppfattningen finns det omfattande statistiska data som bekräftar rasliga skillnader i IQ. Shuey (1966) och Osborne och McGurk (1982) har sammanfattat flera hundra studier i detalj som bekräftar en uppskattningsvis 15 poängs brist i genomsnittlig IQ bland amerikanska negrer. Arthur Jensen sammanfattar dessa belägg i kapitel 6 i *Straight Talk About Mental Tests* (1981), liksom Mark Snyderman och Stanley Rothman i *The IQ Controversy: The Media and Public Policy* (1988) och Daniel Seligman i *The Question of Intelligence* (1992). Vidare, i strid mot liberala anspråk fann varken Wigdor och Garner (1982a, 1982b) eller Jensen i sin monumentala studie av graden av snedvridning i test, *Bias in Mental Testing* (1980), och i två av sina efterföljande artiklar (1985, 1987), några belägg för en kulturell snedvridning till svartas nackdel som skulle vara inbyggd i IQ-test.

Fortfarande saknas gällande statistiska belägg för att ens någon av dessa studier skulle ha varit kulturellt värdeladdad på svartas bekostnad, och faktum är att svartas prestationsnivåer har varit genomgående högre (om än lägre än vitas) på den vokabulära och den allmänna informations-skalan, de två specifika skalor som sannolikt torde vara mest skeva till följd av kulturell inverkan. Svarta presterar vida sämst på de skalor som har minst sannolikhet att vara påverkade av kulturella betingelser, till exempel den om rumsuppfattning. Vid mätningar av enbart edukativ snabbhet som ett mått på IQ, har Jensen och andra uppmätt enkla svarsreaktionstider (RT – snabbheten med vilken enkla kognitiva bedömningar kan göras) för att bekräfta att till och med här är de svartas intelligens långsammare än vitas intelligens (Jensen, 1980, 1982b; Eysenck, 1982; Ho, Baker och Decker, 1988; och Vernon, 1989). Användbara nyutkomna summeringar som skänker översikt över den imponerande ansamling data och argument som hänför sig till rasliga skillnader i IQ inkluderar artiklar av Levin (1990, 1991) och Lynn (1991a, 1991b) likväl som Snyderman och Rothmans *The IQ Controversy, the Media and Public Policy* (1988).

En motsatt ståndpunkt hävdas av Vincent (1991), som sammanfattar tretton studier som förmodas demonstrera att svarta och vita amerikanska barns skillnader i IQ har minskat med uppskattningsvis hälften under 1980-talet. Genom att jämföra fyra studier från tiden före 1980 med nio studier från därefter, hävdar Vincent att IQ-skillnader mellan svarta och vita har minskat väsentligt under det senaste decenniet. De fyra studierna före 1980 är emellertid baserade på ursprungliga normer, emedan fyra av de nio senare studierna använder normer av aktuell standard, och i de övriga fem studierna är IQ-poängen justerad med hänsyn till socioekonomisk status för att tillåta jämförelser mellan olika svarta och vita stickprov i förhållande till deras populationer som helhet. Att dessa jämförelser från före 1980 skiljer sig något från de senare bör därför inte komma som en överraskning. Dessutom fortsätter högstadiееlevens genomsnittliga SAT-poäng att återspegla en skillnad mellan vita och svarta på nästan en hel standardavvikelse (Hacker, sid. 138-142).

Talrika undersökningar har även demonstrerat den betydande roll det genetiska arvet har beträffande IQ – någonstans mellan 60 och 80 procent. Att ens miljö är av stor vikt kan inte förnekas, men genetiken spe-

lar uppenbarligen en ännu större roll. Under 70-talet gjorde Herrnstein och Eysenck gällande att den genetiska inverkan dominerar med så mycket som 80 procent. I sin tvillingstudie, *Twins: Black and White* (1980), fann Osborne en övervikt om 66 procent, och i Wilson och Herrnsteins *Crime and Human Nature* (1985) reducerade Herrnstein sin uppskattning till 60 procent. Den mer nyutkomna tvillingstudien av Bouchard et al. (1990) har emellertid åter höjt upp den sannolika genetiska inverkan till så mycket som 70 procent. Vilket förhållande som än slutligen accepteras, tillmäter idag ingen som har utforskat ämnet seriöst miljön en dominant roll i daningen av IQ. Med få undantag kan inga mirakel förväntas markant höja IQ genom att förbättra individens sociala bakgrund och familjebakgrund, vare sig vederbörande är svart eller vit.

Liberala urskuldsmakare hävdar att det inte finns några belägg som rättfärdigar betoningen på genetik som förklaring till svartas IQ, eftersom den enda mätbara skillnaden mellan raserna utgörs av hudfärg. I kapitel 4 räknas emellertid talrika mätbara biologiska skillnader upp, och nyligen gjorda undersökningar av Rushton (1988a & b, 1989a, 1991b, etc) ökar på slutsumman med en mängd beteendemässiga skillnader. Men den tveklöst mest betydelsefulla rasliga avvikelserna med inverkan på rasliga skillnader i IQ torde röra hjärnans storlek. Mätningar av Ho *et al.* (1980a, 1980b, 1981) har fastslagit att amerikanska negrers hjärnor är ungefär 8 procent mindre än de vitas, och denna skillnad gäller både absolut storlek och i proportion till kroppsvikten. Grovt räknat kom tidigare undersökningar, som finns listade i kapitel 4, fram till samma förhållande, och så även Beals *et al.* (1984), vars världsomfattande undersökningar av 20.000 kranier fastställde att den genomsnittliga huvudskålen i Asien inrymmer 1380 kubikcentimeter, i Europa 1362, och i Afrika 1276. Baserat på dessa medelvärden är den afrikanska hjärnan mer än 6 procent mindre än den europeiska och mer än 7 procent mindre än den asiatiska hjärnan. Andra undersökningar med jämförbara resultat har utförts av Broman *et al.* (1987) och av Gordon *et al.* (1988), den senares baserade på mätningar av amerikansk militär personal.

Denna 6 till 8-procentiga skillnad mellan svartas och vitas genomsnittliga hjärnstorlek blir betydelsefull då man beaktar Van Valens (1974)

beräkningar som fastslår en korrelation om 0,30 mellan hjärnstorlek och intelligens. Willerman *et al.* (1989) och Jensen och Sinha (1991) har använt magnetisk resonansavbildning för att påvisa en till och med högre grad av korrelation uppgående till 0,35, och Lynn (1991b) har sammanfattat den litteratur som vidrör denna korrelation och givit en möjlig evolutionär förklaring till den. Även handlingar av Lynn (1990) och Rushton (1990a och b) stödjer dessa slutsatser. Trots nitiska ansträngningar från Stephen Jay Gould (1981), Cain och Vanderwolf (1990) med flera att tillbakavisa dessa data, finns det nu ett överväldigande överskott av belägg för att svarta troligen har mindre hjärnor än vita och att relativ hjärnstorlek förmodligen inbegriper en stark positiv korrelation avseende IQ. Därför kan man med största sannolikhet, så som förklaras i kapitel 4, sätta svartas kognitiva brist i samband med deras mindre hjärnstorlekar.

Tidigare studier, även de diskuterade i kapitel 4, hemställer likaledes möjligheten till mer dramatiska strukturella skillnader mellan svarta och vita hjärnor, i första hand i den prefrontala regionen där det kognitiva tänkandet äger rum. Här skulle svartas hjärnstorlekar kunna vara så mycket som 12 procent mindre än jämförbara delar av vitas hjärnor. Eftersom hjärnbarken har en hämmande inverkan på lägre hjärncentra, torde man kunna anta att en obalans till förmån för dessa lägre hjärncentra mycket sannolikt framkallar betydande variationer i medvetet beteende utöver den börda som den kognitiva bristen redan utgör. Större rastlöshet är att förvänta, liksom förhöjd aggressivitet, häftigare känslor, bättre rytmkänsla och koordination, starkare könsdrift, etc. Å ena sidan bör det finnas mindre kapacitet för kognitiv prestation, och å andra sidan mer känslomässigt "buller" som distraherar medvetandet från att utföra kognitiva prestationer. Denna relativa obalans kanske hjälper oss att förklara många av de beteendskillnader Rushton betonar likväl som de skillnader i "tidspreferenser" som Michael Levin (1991) finner i tendensen bland många svarta att ge efter för omedelbara impulser på bekostnad av långsiktiga mål.

När en individ besitter låg IQ kan hans otillräcklighet tänkas föregripas och absorberas av samhället i stort, vanligtvis genom att begränsa hans anställningsformer till uppgifter han klarar av. Denna sociala flexibilitet i hanteringen av kognitivt missgynnade individer kan observeras

på en allmängiltig basis. Men vad händer om majoriteten av en population eller delpopulation lider av denna brist? Tänk om det inte finns tillräckligt många kompetenta individer för att tillhandahålla det ledarskap och det samförstånd avseende den allmänna ansvarsuppfattningen för att en adekvat social och politisk infrastruktur ska kunna göra sig gällande? Här kan man förvänta sig ett mer genomgripande mönster av social dysfunktion, och när allt kommer omkring passar omständigheterna i de svarta samhällena över hela världen nästan exakt in i det mönster man kan förvänta sig för grupper med en generell intelligensbrist. Om antropologer och sociologer kunde tänka ut en statistisk modell för att förutse det kollektiva beteendet hos populationer och delpopulationer med en genomsnittlig IQ på 85 eller lägre, hur skulle denna modell markant skilja sig från de primitiva förhållandena i Afrika före dess europeiska kolonisation (så som överblickad i kapitel 6), eller från den efterföljande kollapsen när de koloniala infrastrukturerna upplöstes (så som överblickad i kapitel 7), eller från den kroniska fattigdomen i det amerikanska ghettot (så som överblickad i kapitel 8 och 9)? I alla tre fallen har vad som skulle kunna beskrivas som en livsstil präglad av yttersta fattigdom tagit överhanden och ofta resulterat i frekventa utbrott av anarki och socialt sönderfall. Som Levin vidhåller, ”Avsaknaden av belägg för jämlikhet, är i det här fallet belägg mot densamma.” (1991, sid 196).

Det ska åter medges att många svarta är fullt lika intelligenta som den vita majoriteten, men deras proportionella representation vid samtliga intelligensnivåer bland vårt lands potentiellt effektiva ledarskap är mer än fyra mot ett till vitas fördel. Till exempel, bara 2,3 procent av de svarta har en IQ på minst 115 jämfört med de vitas andel på 16 procent, och bara en bråkdel av 1 procent av de svarta har minst 127 i IQ jämfört med 4 procent vita. I Förenta staterna, där den svarta populationen utgör cirka 12 procent av hela befolkningen, betyder detta att klart mer än trettio gånger så många vita som svarta kan dra värlar på det minimum av eduktiva färdigheter som krävs för speciella yrken, till exempel som doktorer, advokater eller företagsdirektörer – en avvikelse som bara kan stegra vreden och frustrationen i både svarta och vita samhällsgrupper – de förstnämnda på grund att de blivit hjärntvättade av liberalernas retorik till att kräva en allt större andel av den mer exklusiva arbetsmarkna-

den, och de senare så länge som ”rasnormering” utnyttjas för att påtvinga en kompensatorisk representation av svarta arbetstagare på alla nivåer oavsett uppenbara skillnader i kompetensnivå (se Blits och Gottfredson, 1990a och 1990b; Epstein, 1992). Om den svarta minoriteten fortsätter att stadigt öka sin andel av hela den amerikanska befolkningen med en halv procent per årtionde (Hacker, sid 15), hägrar utsikterna till vida större problem i framtiden, och man kan bara förhålla sig pessimistisk till vårt lands framtidsutsikter.

Den tilltagande sociala dysfunktion i vårt lands svarta samhällsgrupp som kulminerade 1992 under upploppen i Los Angeles har blivit rikligt utforskad i ett flertal utmärkta studier publicerade under det senaste decenniet. Som anförs av Jared Taylor i hans nyutkomna bok *Paved with Good Intentions* (1992), existerar det en svart underklass i Förenta staterna, vilket demonstrerats av praktiskt taget varje statistisk kategori: den anmärkningsvärda omständigheten att i snitt en fjärdedel av alla svarta män mellan tjugo och tjugonio år antingen sitter i fängelse, är villkorligt frigivna eller dömda till skyddstillsyn – tio gånger andelen vita män i samma ålder; den inte mindre anmärkningsvärda omständigheten att svarta i snitt begår mer än hälften av alla våldtäkterna och rånen och mer än 60 procent av alla morderna trots att de bara utgör 12 procent av den totala populationen; en mordfrekvens för svarta som har ökat med två tredjedelar sedan 1983; en minskad förväntad livslängd för svarta män mellan femton och tjugofyra år under vart och ett av de senaste fem åren till följd av mord; en förekomst av syfilis femtio gånger större bland svarta än bland vita; ett barnadödlighetstal dubbelt så stort för svarta som för vita; ett fattigdomstal för svarta barn fyra gånger så högt som för vita; en förekomst av utomäktenskapliga barn vilken bland svarta uppgår till mer än 66 procent jämfört med 19 procent bland vita; en arbetslöshet dubbelt så stor bland svart ungdom jämfört med vit; ett medianvärde på nettoförtjänsten uppgående till bara \$3.397 för en svart familj, mindre än en elftedel av den genomsnittliga vita familjens; och ett beroende av sociala hjälpinsatser fyra och en halv gånger så stort som för vita. Som förklaras av Taylor, ”Bara ett eller två av dessa förhållanden vore bevis nog för att en nation spårat ur. Sammantaget utgör de en katastrof – och under den tid som förflutit sedan dessa data samlats in har många av förhållandena försämrats” (sid 10-11).

I *Losing Ground: American Social Policy 1950-1980* (1984), lägger Charles Murray fram den kontroversiella teorin att det etablerade socialhjälpssystemet bidragit till den sociala dysfunktionen i svarta samhällsskikt genom att påtvinga en rad störningar på det sociala området och familjens område, som tvingat in den svarta samhällsgruppen i en roll av permanent beroende. Murrays tes har kritiserats hårt av liberala urskuldsmakare, men vem som helst längst ut i socialvårdssystemet – socialarbetare eller deras klienter – förklarar villigt och detaljerat när de väl garanterats förtrolighet, hur socialhjälp uppmuntrar till familjens uppbrott och demoraliseringen av alla inblandade. Det här är vad en ung man som nu uppbär sjukpenning på grund av en allvarlig skada, och som uppmanades att skilja sig och sedan ”försvinna” för att på så sätt få gratis sjukvård och bostadsbidrag åt sin familj, berättade för mig. Här citerar jag direkt ord för ord vad han sa:

”Vad vi får på halsen är en situation där familjer tvingas upplösas för att bli berättigade till bidrag, och där socialarbetare förväntar sig att familjens överhuvud ska fuska medan de samtidigt gör klart att om han upptäcks med att fuska kommer han att sparkas ut ur systemet. Detta lämnar barnen inte bara ekonomiskt berövade utan även i avsaknad av en positiv manlig förebild – och en kvinnlig förebild reducerad till att vara beroende av bedrägeri och list för att överleva.”

Vuxna män som vill undkomma den sortens hushåll behöver bara flytta över sin lojalitet till grannskapets gängbildningar, medan vuxna kvinnor kan tänkas göra bruk av möjligheten att bli gravida, antingen för att späda på sina mödrars inkomster eller för att påbörja egna jämförliga hushåll – fattiga hushåll, men sina egna. För personer som tillhör den vita majoriteten skapar ett dylikt arrangemang förvirring, och för den växande vita underklassen har det uppenbarligen en skadlig inverkan. Men för en hel subkultur av svarta, förbittrade på vitas dominans, kan det rådande socialhjälpssystemet bara intensifiera den allvarliga sociala desorientering som redan förvärrats av deras bristfälliga kognitiva förmåga. När liberala urskuldsmakare försöker argumentera annorlunda vet de inte vad de talar om.

Andra nyttiga böcker om den rådande svarta krisen inkluderar Nicholas Lehmanns *The Promised Land* (1991), en genomgång av den

svarta migrationen från sydliga till nordliga städer sedan slutet av andra världskriget; William Wilsons *The Truly Disadvantaged* (1987), en genomgång av hur den svarta medelklassens sorti från ghetton vidare har fördjupat krisen genom att beröva ghetton dess normala ledarskikt; Mark Snyderman och Stanley Rothmans *The IQ Controversy, the Media and Public Policy* (1988), en genomgång av de extrema allmänna fördömnarna mot "rasistisk" vetenskaplig information; Roger Pearsons *Race, Intelligence and Bias in Academe* (1991), en genomgång av de akademiska påtryckningarna för att avskräcka från giltiga spekulationer i rasliga skillnader; Thomas och Mary Edsalls *Chain Reaction: The Impact of Race, Rights and Taxes on American Politics* (1991), en genomgång av hur Demokratiska partiets fokusering på svartas behov kostade det dess medelklassmajoritet och tvingade in det i en besvärande beroendeställning visavi ett otal PAC-kommittéer (political action committees); och James Wilson och Richard Herrnsteins *Crime and Human Nature* (1985), en behandling av kriminellas, både svartas och vitas, genetiska sammansättning. Det kan nämnas här att Michael Levins artikel "Responses to Race Differences in Crime" (1992) i form av en teoretisk behandling av sannolikheter, också är användbar när man diskuterar svartas kriminella beteende.

Två andra böcker värda omnämmande är Christopher Jencks *Rethinking Social Policy: Race, Poverty and the Underclass* (1992) och Andrew Hackers *Two Nations: Black and White, Separate, Hostile, Unequal* (1992). Både Jencks och Hacker intar av nödvändighet en liberal ståndpunkt, men sättet på vilket de kringgärdar sina argument hjälper till att dokumentera den rådande uppfattningen i ämnet bland vår nations ledarskap. Jencks försöker argumentera för båda sidorna i saken, och en del av hans distinktioner är genuint insiktsfulla, medan Hacker hemfaller åt liberala klichéer utan att alltid verifiera sin information ordentligt. Inte desto mindre dokumenterar han sin ståndpunkt med talrika statistiska tabeller som effektivt belyser den svarta krisens omfattning oavsett dess orsaker. Som ett resultat är hans tabeller precis lika användbara för ärftlighetsforskare som för miljöförespråkare när det gäller att demonstrera de problem som kräver behandling. Både Jencks och Hacker försjunkar i okunniga, nästan skrattretande rationaliseringar när de diskuterar IQ och frågan om arv – Jencks på sidorna 104-7 och

Hacker på sidorna 26-28 – men man kan anta att detta var nödvändigt för att få böckerna publicerade av den ortodoxa kommersiella pressen. Det är komiskt att Hacker (sid 24) frammanar Thomas Jeffersons ord, ”att alla män är skapade jämlika”, för att bestrida den växande misstanken många har idag om svartas genetiskt underlägsna IQ. Uppenbarligen är Hacker omedveten om Jeffersons uttalanden i fråga nummer 14 i sin *Notes on the State of Virginia*, publicerad 1781, om att ”svarta... är underlägsna de vita beträffande anlag som rör både kropp och sinnen” och att ”de av naturen orubbliga skillnaderna” (som Jefferson beskriver i detalj) utgör ”ett mäktigt hinder för detta folks frigörelse.” (Jefferson, sid 264-270). Ingen av idag skulle vilja beröva svarta deras medborgerliga och sociala rättigheter, men personligheter som Jefferson bör liberala urskuldsmakare som vill styrka sina anspråk bruka med den största försiktighet.

Min egen uppfattning i det här läget är att rasfrågan förmodligen är vår nations mest angelägna problem, och att risken är stor att vi slutligen kommer att uppslukas av det. Som Joseph Tainter mer än väl demonstrerade (1988): alla samhällen förlorar till slut sin konkurrenskraft och hamnar i en nedgångsfas, och i fallet med Förenta staterna förmodar jag att rasfrågan kommer att fortsätta spela sin roll som en av de främsta orsakerna till en sådan utgång. Arnold Toynbees föreställning om utmaning och reaktion får vår kris beträffande rasrelationer att framstå som den mest fundamentala uppgift vi har att bemästra, men, som nästan alla inser, det gör vi helt enkelt inte. Här tror jag att de mest radikala svarta aktivisterna skulle hålla med både liberalerna och genetikererna. Vad upploppen i Los Angeles demonstrerade mer än något annat var enligt min mening det förkrossande sammanbrottet av de federala programmen för att hantera rasrelationer. De har helt enkelt inte fungerat, och jag tror att huvudskälet därtill varit genomförandet av vilseledda program, rättfärdigade av groteska felunderrättelser av vilka många följt från en medveten försummelse av skillnader i IQ.

Under 70-talet fanns det en liberal agenda baserad på hypotesen att rasfrågan enkelt kunde lösas om man bara spenderade tillräckligt med pengar. Var bara tillräckligt generös och bryt ner det vita motståndet tillräckligt enträget, och den svarta underklassen kommer att smälta samman med den vita medelklassen – detta var den allmänna föreställning

som delades av nästan alla som var med och skötte vårt lands angelägenheter. När Reagan kom till makten kunde denna strategi förkastas som det misslyckande den var, så den bordlades till förmån för den nya uppfattningen att den bästa politiken innebar ett välvilligt åsidosättande. Våra prioriteringar skulle därför dirigeras om till ekonomiska stimulan-såtgärder som förmodades gynna alla amerikaner, allt grundat på antagandet att en allmän förbättring av vår levnadsstandard skulle komma att omfatta de svarta lika väl. Det visade sig självfallet att ingen av strategierna fungerade. Och bådas misslyckanden tror jag bottnar i den allmänt delade uppfattningen att de svartas brister kan avhjälpas med ortodoxa ekonomiska styrmedel.

Snarare tvärtom, ty enligt min mening är vår rasliga kris oregerlig och kan inte ”lösas”. Dess ursprung är ytterst av genetisk art, inte miljöbetingad, så den kan inte köpas bort. Det finns ingen möjlighet att betala för dess avlägsnande. Det bästa sättet att handskas med den är som vore den en kronisk sjukdom – som malaria – en som alltid måste behandlas men inte kan botas helt och hållet. 70-talets liberaler hade rätt i att det behövs enorma federala kapitalinsatser, men 80-talets konservativa hade även de rätt i att dessa insatser inte kan förväntas generera mirakulösa resultat. I själva verket är det nödvändigt att spendera stora summor pengar, dock utan att vi förväntar oss avsevärda förbättringar. Det mesta vi kan vänta oss är att minimera den sociala tillbakagången, och en stor del av vår energi och nationalinkomst kommer alltid att behövas i detta syfte. Vi måste fortsätta prioritera integration av de svarta som har förmågan och viljan att dra fördel därav, men våra skolor får inte fortsätta att missbrukas som upplysta ungdomsvårdsskolor, missriktade statliga och federala program får inte fortsätta generera dysfunktionella familjer, våra företag och statsorgan får inte fortsätta att överbefolkas av marginellt kompetenta individer, och vårt rättsväsende får inte fortsätta att förslösas bara för att garantera de konstitutionella rättigheterna åt en armé av unga ligister som ändå förhåller sig likgiltiga inför lagen. På något sätt måste ett *de facto* tvåspårigt arrangemang inrättas på alla dessa områden för att tillgodose svartas behov upp till en grundläggande levnadsstandard oberoende av vår allmänna kultur och ekonomi, ändock vara flexibelt nog för att tillgodose de många svarta som har förmågan och viljan att övergå och träda in i majoritetssamhället på upp-

riktigt konkurrensmässiga grunder. Svarta i den första gruppen skulle givetvis förses med manuella arbeten för sitt uppehälle, och svarta i den andra gruppen skulle självfallet erhålla nödvändig kompensatorisk utbildning för att anpassa sig till en verkligt färgblind arbetsmarknad. Skulle ett sådant arrangemang kunna utformas under vårt nuvarande styrelseskick och med våra nuvarande kollektiva ideologiska förpliktelser? Det tvivlar jag på, men vår enda chans att överleva som nation hänger på om vi kan göra ett sådant försök. Annars kommer vi att sälla oss till tredje världen inom några få decennier.

Så det finns inget att ångra i min revidering av *Black Intelligence in White Society*, publicerad första gången 1985. Men jag vill betona att jag inte finner något nöje i informationen som sammanställts här. Om Vincents upptäckter om nyligen skedda förbättringar i uppmätt genomsnittlig IQ bland svarta medelklassbarn bringar trovärdighet åt förutsägelser om ytterligare förbättringar, skulle jag finna det idel glädjande. Det har emellertid ansamlats allt för mycket belägg som pekar på motsatsen, och användningen av stickprov förefaller bristfällig i de experiment Vincent granskat. Så jag är inte övertygad. Ej heller söker jag något slags kompensation för mitt författarskap, eller förväntar mig några yrkesmässiga privilegier eller erkännanden, såsom skulle kunna antydast av mitt användande av pseudonym. Om och när min identitet uppdagas av mina kolleger, kan jag räkna med att tvingas till förtidspensionering, troligen inom en månad. Mitt enda skäl till att skriva den här boken är min oro över att sanningen om rasrelationer har blivit allt för effektivt undertryckt, och det till en potentiell kostnad som kan visa sig katastrofal för vårt samhälle i stort.

Har jag alltid förespråkade vad som skulle kunna beskrivas som en rasistisk ståndpunkt? Inte alls. Under min tid i highschool delade jag politiska uppfattningar med de konservativa republikanerna (noga räknat "Taft-republikanerna") med starka sympatier för de svartas sak, och när jag började på college blev jag liberal, därefter universitetsradikal – marxist faktiskt – självfallet med till och med starkare sympatier för de svartas sak. Det var först när jag tillbringat två år som engelsklärare i ett förberedande college beläget i innerstaden, därefter ytterligare två år med att utbilda lärare till secondary school i samma miljö, samt efter ytterligare tre år av boende i vad som skulle kunna beskrivas som ett

transitoriskt bostadsområde, som jag började förstå att vår nation står inför en mycket svårare uppgift än vad jag tidigare anat. Även mina barns skolgång i tre olika innerstadsskolor stärkte denna insikt, liksom mina observationer av svarta studenter under mina årtionden som lärare. Det är på grund av dessa erfarenheter som min uppfattning i rasfrågan avviker kraftigt från uppfattningen hos personer som jag annars instämmer med i många sociala och kulturella frågor. Jag är övertygad att om de kunde ha delat samma erfarenheter skulle även de vara i stånd att dela min känsla av angelägenhet att de fakta som nu undertrycks av det liberala etablissemanget måste offentliggöras för att hjälpa nationen att få upp ögonen för dess nuvarande kris. Jag tvivlar inte på att mina ord häri kommer att läsas och uppskattas om ett århundrade; jag bara hoppas att de kan bidra till att frambringa en del av de nödvändiga förändringarna inom ett decennium eller två.

II

PSYKOMETRISKA DATA

DEN KLOCKFORMADE så kallade normalkurvan för att mäta prestationsnivåer på i stort sett vilket område som helst inklusive intelligens, upptäcktes av Sir Francis Galton. En genomsnittlig poäng (eller medelvärde) kan räknas ut (till exempel ett IQ-värde satt till 100), och grovt räknat kan man förvänta att 68 procent av de totala poängvärdena faller inom det genomsnittliga avståndet från denna genomsnittliga poäng. Detta genomsnittliga avstånd från genomsnittspoängen (eller medeltalet) kallas för standardavvikelse (eller SD) [Övers. anm.: Standard deviation], och för en normalfördelning med en procentuell gradering från 0 till 100, faller SD i allmänhet mellan de 16:e och 84:e procenttalen. För den genomsnittliga IQ:n hos den amerikanska befolkningen som helhet, utsträcker sig detta avstånd mellan poängtal 85 och 115. Om emellertid två separata populationer mäts på samma skala; till exempel vid beräkningen av kroppslängd eller topphastighet hos män och kvinnor, kan vad som kallas för en bimodal fördelning kunna skönjas med vilket avses två normalkurvors överlappning till följd av separata medelvärden och standardavvikelser för de två distinkta grupperna. Den totala skillnaden mellan dessa två normalkurvor kan på så sätt räknas ut baserat på de två respektive genomsnitten

(eller medelvärdena). Till exempel, om 50 procent av männen springer snabbare än 84 procent av kvinnorna, då skiljer en hel standardavvikelse de båda grupperna. Så visar sig vara fallet vad gäller mätningar av rumsuppfattning i IQ-test, vilka genererar ett manligt genomsnitt på nästan precis en hel SD över det kvinnliga genomsnittet. Emellertid överstiger de kvinnliga genomsnitten männens på alla andra IQ-skalor i tillräcklig grad för att kompensera detta övertag, så den totala genomsnittliga IQ:n är i praktiken identisk för män och kvinnor. De två genomsnittliga IQ-profilerna är olika, men summerad visar sig den genomsnittliga IQ:n vara densamma för båda könen.

Detta är emellertid inte fallet med den bimodala fördelningen mellan svartas och vitas IQ, eftersom inga måttskalor utjämnar andra skalor tillräckligt för att utplåna vad som uppgår till praktiskt taget en hel standardavvikelse mellan de två samlade genomsnitten. Liksom kvinnor presterar svarta sämst på skalor som mäter rumsuppfattning och aritmetik, men trots att de presterar bättre på vokabulära och allmänna informationsskalor (de skalor som förväntas vara mest kulturellt "snedvridna" bland uppsättningen av olika IQ-test), blir den samfälliga poängen på alla skalor betydligt lägre än för vita, både bland män och kvinnor. Faktum är att deras totala genomsnittliga IQ förblir ungefär en hel standardavvikelse under vitas genomsnitt, och oavsett om orsaken är genetisk eller miljöbetingad, har man inte funnit något inom psykometrisk teori som kan eliminera denna skillnad. Vidare är den svarta normalkurvan något smalare på grund av att dess varians bara är tre fjärdedelar av de vitas (vilket innebär att det finns än färre svarta genier än vad skillnaderna i normalkurvorna antyder); och i kontrast mot pariteten mellan könen bland vita, tenderar svarta kvinnors IQ att ligga fyra till fem poäng över de svarta männens poäng. Trots extraordinära ansträngningar av psykometriker, har man inte lyckats ta fram ett test, vars avsaknad av snedvridningar kunnat bekräftas, som eliminerar dessa skillnader och bringar svartas genomsnitt i överensstämmelse med vitas. Härav har mer än 50 procent av vår svarta befolkning en IQ på mindre än 85, bara 16 procent har en IQ över 100, bara 2,3 procent har en IQ högre än 115 jämfört med 16 procent vita, och bara en ringa tiondels procent har en IQ över 130 vilket kan jämföras med 2,3 procent för vita. (Se Figur 1.) Som ett resultat härav lider vår nation av vad som kan

beskrivas som en bimodal kris i rasrelationer, eftersom denna skillnad i kognitiv förmåga är tillräckligt stor för att ha föranlett mycket stora sociala problem som bara fördjupats av de energiska försöken de senaste fem årtiondena att förneka deras existens.

Bokstavligen hundratals experiment har utförts för att bekräfta denna bimodala avvikelse mellan svartas och vitas genomsnittliga testresultat. Så många som 750 av dessa test summerades av Audrey Shuey (1966) i hennes klassiska men nonchalerade översikt *The Testing of Negro Intelligence* (1982), såväl som av Osborne och McGurk (1982) i deras samförfattade supplement, uppdaterat sexton år senare. Var och en av dessa volymer tillhandahåller ett omfattande sammandrag av de experimentella försök som ägt rum fram till deras publiceringsdatum, och nästan alla data som de samlat ihop (utan undantag till följd av felaktig redigering) understödjer övertygande slutsatsen att Amerikas svartas IQ ligger uppskattningsvis 15 poäng under det vita genomsnittet, och att minst tio av dessa poäng kan tillskrivas det genetiska arvet allena, oberoende av miljöfaktorer. Ingen av dessa två volymer har motbevisats eller ens omnämnts i den liberala pressen, tydligen med förespeglingen att vad som förbigås med tystnad kommer att försvinna ur det allmänna medvetandet. Inte desto mindre ger Shueys encyklopediska översikt och dess lika encyklopediska supplement av Osborne och McGurk, oss ett noggrant och grundligt perspektiv på mellanraslig IQ-testning, och den bredd av experiment de har sammanfattat tillhandahåller åtskilligt med giltiga data till stöd för rasliga skillnader. Vare sig allmänheten känner till det eller ej, finns det ett helt fält av vetenskapliga efterforskningar med en enorm ansamling verifierade data varav nästan alla bekräftar Jensens slutledningar.

Det ska också betonas att de flesta mellanrasliga IQ-experiment som gjorts under de senaste tio eller tjugo åren har inbegripit omsorgsfulla försiktighetsåtgärder för att minimera snedvridningar till följd av skillnader i kulturell bakgrund. För att minska, om än ej eliminera, inbyggda kulturella snedvridningar mot svarta har dussintals relativt kulturoberoende experiment tagits fram, men man har paradoxalt nog funnit att de minst snedvridna av dessa test har resulterat i de största mätbara skillnaderna. Ju större den kulturella inverkan är på en särskild IQ-skala, desto bättre presterar svarta; ju mindre kulturell inverkan, desto sämre

Procenttal

Vita Svarta I.Q.

99.9

145

97.7

99.9

130

84.1

97.7

115

50.0

84.1

100

15.9

50.0

85

2.3

15.9

70

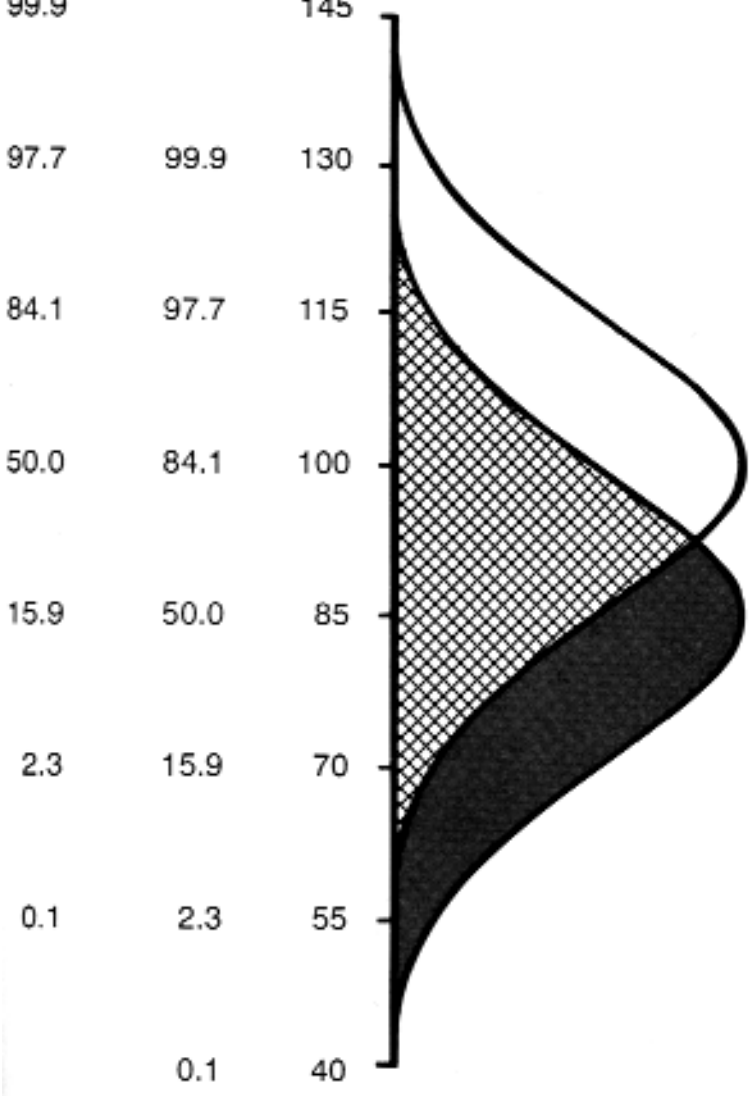
0.1

2.3

55

0.1

40

Figur 1: Överlappande normalkurvor som visar fördelningen av vitas och svartas IQ, samt percentilangivelser för IQ-intervallen i varje fördelning.

presterar de. I ett av de mest dramatiska experimenten för att belägga denna tes av Jensen och R. A. Figueroa (1975), gav man svarta och vita försöksobjekt med jämförbar socioekonomisk bakgrund, IQ-test med framåtgående och bakåtgående talserier. För den framåtledande delen av talserietestet, som mätte både kortminnet och vederbörandes allmänna sifferorientering, presterade svarta en relativt blygsam 0,25 standardavvikelse sämre än vita, vilket indikerar en någorlunda jämförbar förmåga att både känna igen och minnas siffersekvenser. För den bakåtledande delen av talserietestet, som därtill mätte den begränsade kognitiva förmåga som krävs för att kasta om siffrorna en i taget i omvänd ordning (431 blir 134), mer än dubblerades denna skillnad till 0,57 SD mellan raserna. Tydligt var svarta nästan lika skickliga att komma ihåg siffror som vita, men inte lika kompetenta att kasta om deras ordning en i taget från den sista siffran till den första. Deras bekantskap med siffror visade sig vara nästan identisk med vitas, men inte deras förmåga att manipulera med siffror enligt godtyckliga anvisningar (i det här fallet omkastning av ordningsföljden). De visste lika mycket, men kunde inte göra lika mycket med vad de visste.

Det ska erkännas att en handfull av de blandrasliga IQ-experimenten som Shuey och Osborne & McGurk sammanfattat indikerar en mindre skillnad än en hel standardavvikelse mellan svartas och vitas genomsnittliga IQ, men dessa få experiment kan bortses ifrån, antingen för att de beror på ett ojämnt urval till stickproven [till exempel Otto Klinebergs (1935, 1944) och Ashley Montagues (1945) ousäktliga missbruk av IQ-tal från första världskriget, som förklarats av Shuey (1966)] eller för att slumpmässiga resultat erhöles som inte kunnat bekräftas av ytterligare tester. Till exempel, Rosenthal och Jacobsons (1968) "razzle-dazzle"-bevis för en "pygmalioneffekt" i förhöjda prestationsnivåer förorsakade av lärares entusiastiska förväntningar, har kollapsat efter vidare experiment. I övriga fall har de omfattande data som samlats in de senaste decennierna inneburit överväldigande stöd för en trolig inbyggd 15-poängs skillnad mellan svartas och vitas genomsnittliga IQ. Dessa resultat har likaledes bekräftats av nationella SAT-genomsnitt som till sist offentliggjordes 1979 av ett underutskott till Representanthuset efter sju år av "positivt diskriminerande" censur (dvs censur för att hjälpa en god sak). Över hela nationen har sedan testen

började vita i snitt fått 455 på den verbala skalan jämfört med 336 för svarta, och 493 på den matematiska skalan jämfört med svartas 359. Eftersom 100 poäng representerar en hel standardavvikelse i SAT-normeringssystemet (motsvarande 15 IQ-poäng), uppnådde svarta åter ett resultat som motsvarar minst 15 IQ-poäng sämre än sina vita klasskamrater. Denna skillnad förefaller ha varit ännu större i övre änden av skalan: av de 9128 studenter över hela landet vars SAT-poäng år 1983 översteg 700 var bara 66 svarta, ynka 0,7 procent av det totala antalet studenter. Liksom i fallet med IQ, smalnade den högra svansen på normalkurvan, som visar överlägsen prestationsförmåga bland svarta, av mycket snabbare än bland vita. Vilken är SAT-avvikelsen idag mellan svarta och vita högstadieelever? Jämfört med de kombinerade verbala och matematiska genomsnitten år 1979 på 948 för vita och 695 för svarta (med en SD som motsvarar 200 poäng), var de kombinerade genomsnitten år 1990, elva år senare, 933 för vita och 737 för svarta, så trots extraordinära ansträngningar från utbildningsväsendets sida har klyftan minskat med bara 57 poäng, och i praktiken fortsätter en hel SD att separera de båda populationerna (Hacker, sid 42). Det verkar som om vi endast genom att fördunkla testresultaten med diverse procedurer som bevisligen snedvrider poängen till svartas fördel, kan förvänta oss att gapet ska krympa i märkbar utsträckning.

Den stora avvikelsen i IQ mellan raserna har likaledes bekräftats av Osbornes redan nämnda studie år 1980 som baserades på de uttömmande statistiska undersökningarna av nästan fem hundra tvillingpar. Som den överlägset mest omfattande tvillingstudien till dags dato länder den ytterligare trovärdighet åt Jensens tes, denna gång med resultat som bekräftar en genetisk grund för skillnader i IQ mellan raserna. Ytterligare bekräftelse fick vi från New York City Police Department när de vidtog extraordinära metoder för att utforma en utredningsmetod, förmodad fri från snedvridningar, för att gradera patrullerande poliser efter hur väl de lämpade sig för befordran till polisinspektörer. Istället för att ställa de vanliga frågorna för att bedöma verbala och kvantitativa färdigheter, föredro testföretarna filmade dramatiseringar av vardagliga arbetssituationer, och ställde sedan flera frågor kring vad som ägt rum och hur man skulle kunna ha agerat. Förrättat i juni 1984 gav testet resultat som än en gång demonstrerade svartas kognitiva under-

lägsenhet med så mycket som en hel standardavvikelse: 10,6 procent av de vita kandidaterna klarade testet jämfört med bara 1,4 procent av de svarta. Olyckligtvis saknar den egalitära ståndpunkten, som allmänt brukar framhållas som en trosartikel av liberalerna, nästan allt stöd av psykometriska data. Den flyter fritt omkring långt bortom alla statistiska belägg.

III

VERIFIKATIONEN AV PSYKOMETRISKA DATA

FÖRESTÄLLNINGEN OM EN oundviklig kulturell snedvridning inbyggd i IQ-test har blivit ett av den liberala doktrinens mest helgade antaganden, men i verkligheten har rasliga snedvridningar praktiskt taget eliminerats ur IQ-testen genom en mångfald av komplexa statistiska kontrollprocedurer. I sin monumental 786-sidiga undersökning *Bias in Mental Testing* (1980), ägnar Arthur Jensen tidigare oöverträffad analys och statistiskt raffinemanng åt studien av de kontrollprocedurer som gör IQ-test trovärdiga som indikatorer på rasliga skillnader. Jensens ansträngningar kan lovordas som ett stort bidrag till statistisk teori då han demonstrerar, (a) att faktoranalys kan brukas för att isolera och verifiera existensen av grundläggande edukativa förmågor så som uppmäts med IQ, (b) att kulturell snedvridning noga kan mätas och på så sätt elimineras ur IQ-test bland jämförliga populationer, och (c) att kulturell snedvridning på så sätt kan avfärdas som orsak till skillnader i IQ mellan svarta och vita stickprov. Jensen bekräftar vidare att svartas prestationsnivåer har legat högst i så kallade kulturellt snedvridna test, såsom de vokabulära och allmänna informationstesten, men sjunkit kraftigt i så kallade icke kulturellt snedvridna test, speciellt de som mäter förmåga till beräkningar och rumsgestaltning.

Jensens främsta bidrag i *Bias in Mental Testing* är hans statistiska procedurer för att bestämma graden av kulturell snedvridning för speciella kulturer, subkulturer och nationaliteter. De procedurer han skisserar demonstrerar klart sannolikheten av kulturell snedvridning vid testningen av mexikaner, indianer och orientaler, för vilka språksvårigheter fortsätter generera mätbart lägre poäng. Dessa procedurer bekräftar emellertid riktigheten i de svarta stickprovets låga testresultat, och om något påvisar de en lätt snedvridning till deras förmån. Föga förvånande verkar olika raser prestera skilda genomsnittliga IQ, så det vore ett misstag att förmoda att det skett en snedvridning på grund av vit supremati i Jensens psykometriska angreppssätt. Även om Jensen finner att kaukasier överträffar negrers genomsnittliga IQ med femton poäng, avslöjar han att vita kommer till korta både gentemot judar och orientaler, i det senare fallet trots deras statistiskt signifikanta underläge i förhållande till det engelska språket.

Så vitt jag kan sluta mig till från Jensens publikationer, så väl som min privata korrespondens med honom, är dessa de genomsnittliga IQ som han funnit bland olika raser i Förenta staterna:

Judar	109	ej snedvridet
Orientaler	102-3	snedvridet
Kaukasier	100	ej snedvridet
Mexikaner och indianer	94-96	snedvridet
Svarta	85	ej snedvridet

Uppenbarligen är rena IQ-genomsnitt oriktiga i den utsträckning att man kan upptäcka snedvridningar med hjälp av statistiska kontrollprocedurer, såsom verkar vara fallet med orientaler, mexikaner och indianer. Emellertid är testförrättarna tryggade från att dra fel slutsatser tack vare dessa statistiska kontrollprocedurer som fastställer både sannolikheten för snedvridning och graden med vilken den förvränger testresultaten. I fallet med svarta indikerar dessa procedurer ingen uppenbar snedvridning. Deras IQ-genomsnitt ligger långt under alla andras, och detta utan att det finns några som helst belägg för att kulturella aspekter skulle vara orsaken till deras lägre poäng.

Jensens analys i *Bias in Mental Testing* (1980) är grundlig och ofta otroligt svårfattlig, så den intelligente läsaren kan tänkas ha utbyte av

Jensens sammanfattning av sina slutsatser i sin efterföljande bok *Straight Talk about Mental Tests* (1981), i vilken han behandlar merparten av de vanliga liberala missuppfattningarna om IQ-test. För den bästa uttömmande översikten av seriösa fackmässiga reaktioner på Jensens bidrag bland ansedda experter på området psykometri kan man även vända sig till examinatoriet, publicerat i *The Behavioral and Brain Sciences* (Harnad, 1980), som inkluderar två dussin kortfattade men tekniskt noggranna omdömen som fällts av etablerade psykometriker. En del deltagare attackerar specifika tillämpningar av Jensens statistiska modell, men de flesta erkänner hans monumentalade bidrag till psykometrisk teori. Andra grundläggande hänvisningar som underbygger Jensens slutledningar inkluderar H. J. Eysencks *The Inequality of Man* (1973), Loehlin, Lindzey och Spuhlers *Race Differences in Intelligence* (1975), och Philip Vernons *Intelligence: Heredity and Environment* (1979). Jensen står uppenbarligen inte ensam i denna fråga eftersom det finns ett helt segment av psykometriker – kanske en majoritet – som stöder hans tes.

Allmän okunnighet beträffande denna utveckling inom facklitteraturen har endast kunnat upprätthållas genom en intensiv PR-kampanj av kvasivetenskapliga journalister som är angelägna att försvara vår liberala mytologi genom att förvränga aktuella framsteg inom psykometrin. Medan de flesta professionella tidskrifter på området i huvudsak stöder Jensens ståndpunkt, åsidosätter den liberala pressen uppsåtligt denna utveckling och gör istället syndabockar av enskilda individer (som till exempel William Shockley och Cyril Burt) på en ad hominem-grund. Alla hänvisningar till gällande vetenskapliga upptäckter av Jensen, Eysenck, Herrnstein och Osborne reduceras till ett minimum, och irrelevanta frågor framhävs på bekostnad av de verkliga spörsmålen i ämnet. De två mest utannonserade personligheterna som ger sken av vetenskaplig anständighet åt denna svarta skönmålning, Leon Kamin och Stephen Jay Gould, skrev fientliga recensioner av Jensens bok *Bias in Mental Testing*, den förstnämnda i *Psychology Today* och den senare i *The New York Review of Books*, men båda deras recensioner försummade medvetet de flesta av Jensens viktigare argument, och Gould i synnerhet verkar vara ute på hal is vad gäller statistisk teori. I *The Mismeasure of Man* (1981), gjorde Gould tio korta anspelningar på

Jensen, men de var alla fördärvade av tydliga förväxlingar och grundliga missförstånd av materialet, vilket Jensen själv omsorgsfullt och ingående påvisat i sin motrecension "The Debunking of Scientific Fossils and Straw Persons" i *Contemporary Education Review* (1982a). Goulds ansträngning att demonstrera den sociala snedvridningens inverkan på 1900-talets antropologi kan uppenbarligen tillämpas med samma, eller till och med större, giltighet på hans egen strategi, eftersom de flesta felaktigheter som han påvisar har korrigerats sedan länge. Varje vetenskap börjar med antaganden och procedurer med potential att förlöjligas, men dess inledande misstag bör inte överdrivas för att svärta ner vikten av dess påföljande upptäckter, såsom Gould tydligen försöker göra trots den mångfald av gällande bevis som han är tvungen att helt ignorera. Enligt Bernard Davis i "Neo-Lysenkoism, IQ, and the Press" (1983), uppvisar Goulds strävan efter att anpassa vetenskapen till liberal doktrin tydliga likheter med den ökände sovjetiske biologen Lysenkos ansträngning att på strikt miljömässiga grunder bekräfta en stalinistisk teori om social anpassning. I sitt svar på Davis granskning tog Gould (1984) avstånd från epitetet "neo-lysenkoist", men hans nonchalanta förkastande av genetik som en tung förklaring av avvikelser i IQ, avslöjar en liknande villighet att manipulera vetenskaplig objektivitet till förmån för egalitär ideologi. I båda fallen har en radikalt miljöorienterad förpliktelse lett till riskabla felkonstruktioner baserade på självsvådliga misstolkningar av data, och både Gould och Lysenko har självklart förordat sin miljömässiga snedvridning med offentligt sanktionerade program för sociala förändringar – i Lysenkos fall den stalinistiska versionen av proletarietets diktatur, och i Goulds fall de olika jämställdhetsprogrammen som vår regering genomfört sedan mitten av 60-talet. Båda har varit villiga att offra vetenskaplig precision för sin egen version av idealism, och båda kommer förmodligen att ha sina platser reserverade i historien om det pseudovetenskapliga motståndet mot gällande biologiska upptäckter.

IV

SKILLNADER I MÄTNINGAR AV KROPP OCH HJÄRNA

EN ANNAN LIBERAL MISSUPPFATTNING har varit den förmodade näst intill fullkomliga fysiska överensstämmelsen mellan raserna bortsett från hudens färgsättning. Det finns ingen skillnad här, argumenterar de egalitära urskuldsmakarna, utöver ytlig pigmentering till följd av skillnader i exponering för solljus. Ju mer direkt solbelysning, desto större överflöd av melanin i huden, ögonen och håret för att skydda kroppen från övermått av bestrålning, men i övrigt är vi helt och hållet lika. Det visar sig emellertid att hudfärg bara är en av en omfattande mängd fysiska skillnader mellan svarta och vita, såsom förtecknats av Frederick Hulse i *The Human Species: An Introduction to Physical Anthropology* (1963), av J.C. Carothers i *The Mind of Man in Africa* (1972), av John Baker i *Race* (1974), och mer kortfattat av Jensen i *Straight Talk About Mental Tests* (1981) i ett avsnitt som låter sig citeras i sin helhet:

Några få av de många fysiska egenskaper som befunnits påvisa genetisk variation mellan olika raser är kroppens storlek och proportioner, hårstruktur och hårfördelning, huvudform och anletsdrag, kraniets kapacitet och hjärnans utformning, blodgrupper, antal ryggkotor, genitaliernas storlek, skelettets densitet, fingeravtryck, antal och fördelning av svettkörtlar, kroppslukt, öron-

vaxets konsistens, antal tänder, havandeskapets längd, förekomsten av tvillingfödslar, förhållandet mellan födseln av pojkar och flickor, fysisk mognad vid födseln, graden av alfahjärnvågornas utveckling under spädbarnsstadiet, färgblindhet, visuell och audiell skärpa, överkänslighet mot mjölk, galvanisk hudresistens, kroniska sjukdomar, mottaglighet för infektionssjukdomar, genetiska sjukdomar (till exempel Tay Sachs, sicklecellanemi) och hudens, hårets och ögonens pigmentering.

För att fortsätta listan så är svartas ögonglober i snitt 9 procent större, deras öron är mindre, deras näsborrar bredare, och deras tänder mer utstående än vitas. Ända tills nyligen var det populärt att hävda att exakt samma blod flyter genom både svartas och vitas ådror, men undersökningar sedan andra världskriget har avslöjat komplexa system av blodgrupper vars allelfrekvenser påvisar blodprovernans rasliga ursprung med enastående precision. I synnerhet allelerna R^0 och R^0' markerar Saharaökens effektivitet som barriär mot "genetiskt flöde", eftersom förekomsten av detta allel uppgår till över 50 procent söder om Sahara, men bara en tredjedel eller mindre ovanför Sahara. Individer av afrikanskt ursprung kan också särskiljas utifrån avsaknaden av antigenerna U och Fy^b lika väl som utifrån överflödet av allelet Hb^s i förening med sicklecellhemoglobin. Eftersom förekomsten av alleler i första hand beror på förfädernas utsatthet för speciella sjukdomar, bekräftar skillnaderna i blodgruppsystemen de specifika rasernas relativa isolering under de senaste årtusendena. Vad dessa variationer bevisar är att många biologiska skillnader faktiskt existerar mellan svarta och vita, även om skiftande blodgruppsstatistik i sig inte kan sättas i samband med IQ, personlighet eller någon annan beteendemässig tendens.

Den förmodligen mest betydelsefulla variationen mellan raserna har att göra med hjärnans storlek och struktur, då Lee Van Valen fastslagit en korrelation om så mycket som 0,30 mellan IQ och hjärnstorlek i sin användbara artikel "Brain Size and Intelligence in Man" från 1974. Betydande skillnader i hjärnstorlek existerar mellan raserna, så det verkar ytterst troligt att skillnader i IQ kan bero på dem. Enligt J. C. Carothers i *The Mind of Man in Africa* (1972) har det bara genomförts fyra studier i vilka hjärnstorlekar uppmätts för att jämföras med svarta och vita skallar på en konsekvent och metodisk basis. Det är mest på grund av liberalernas ogillande som denna sorts experiment praktiskt

taget övergivits efter 1950. Deras upptäckter och logiska grunder har medvetet fallit i glömska, först enligt antagandet att hjärnstorleken inte kan vara korrelerad med intelligensen, och senare när giltiga experiment väl fallit i glömska, enligt antagandet att inga sådana storleksskillnader existerar mellan raserna. Inte desto mindre fastslogs i de fyra studier Carothers räknat upp att den negroida hjärnstorleken är påtagligt mindre än vitas, i genomsnitt mellan 2,6 och 7,9 procent:

Studie	Totalt antal uppmätta hjärnor	Vitas genomsnitt		Svartas genomsnitt		Svartas genomsnitt i procent av vitas genomsnitt
		Män	Kvinnor	Män	Kvinnor	
Todd (1923)	302	1391 cm ³	1232	1350	1221	97,4
Pearl (1934)	403	1471	-	1355	-	92,1
Simmons (1942)	2241	1571	1339	1467	1311	97 ung.
Connolly (1950)	105	1288	1226	1198	1127	92,9

Den viktigaste kolumnen är som framgår den sista längst ut till höger. Skillnader mellan könen är oväsentliga eftersom kvinnors hjärnor är mindre än mäns på en absolut skala, men större i proportion till deras kroppsstorlek. Den relativa variationen i resultat kan likaledes bortses ifrån, delvis på grund av de olika uppmätta grupperna (Connolly jämförde tyskar med amerikanska negrer, Pearl baserade sina data på obduktioner från inbördeskriget etc.) och delvis på grund av svårigheter som följt av hjärnvävnadens mjuka konsistens (ungefär jämförbar med jordnötssmör) och av skallinnanmätets svåråtkomlighet. Som kunnat förväntas använde varje studie olika procedurer för att mäta hjärnstorlekarna, men samma procedurer applicerades på varje skalle oavsett ras. Eftersom mätningen av hjärnstorlek nödvändigtvis varierar beroende på dessa procedurer, är variationen i resultat bland dessa fyra experiment av mindre betydelse i förhållande till den konsekvens med vilken de särskiljer svartas och vitas genomsnitt, som skiljer mellan två procent och åtta procent till vitas fördel.

Påföljande Carothers bok publicerade Khang-cheng Ho och kolleger tre artiklar, "Analysis of Brain Weight" I (1980a) och II (1980b), och "Newborn Brain Weight in Relation to Maturity, Sex, and Race" (1981), i vilka rasliga skillnader i hjärnstorlek åter fastslogs på statistiska grun-

der, och denna gång användes mycket omsorgsfulla procedurer i genomförandet av mätningarna. Efter att ha mätt 1261 vuxna försökspersoner (811 vita och 450 svarta) vid Case Western Institute of Psychology fann Ho och hans kolleger en skillnad på 106 gram mellan svarta och vita mäns genomsnitt (1286 gram mot 1392 gram) och 94 gram mellan svarta och vita kvinnors genomsnitt (1158 gram mot 1252 gram). Vita mäns hjärnor var med andra ord 8,2 procent större än de svarta männens, och vita kvinnors 8,1 procent större än de svarta kvinnornas hjärnor. Ho och hans kolleger fann ingen statistiskt signifikant skillnad mellan raserna (eller mellan könen) för 782 nyfödda spädbarn, och drog slutsatsen att skillnaderna i vuxen ålder måste tillskrivas miljömässiga betingelser. Denna förklaring framlades emellertid som en ren hypotes, och nog skulle den nioprocentiga skillnad mellan könen som successivt byggs upp till fullvuxen ålder, trots de identiska storlekarna vid födseln, kunna ha sin motsvarighet i den drygt åttaprocentiga skillnad som utvecklar sig mellan raserna. En 8 procents skillnad verkar vara alldeles för stor för att kunna bortförklaras på strikt miljömässiga grunder, och i själva verket påverkar förmodligen genetiken graden av hjärnans utveckling efter födseln lika mycket som den påverkar dess utveckling under de tidiga stadierna i livmodern. Detta är med all säkerhet fallet med de skillnader som uppstår mellan könen, och det verkar inte mindre sannolikt beträffande de skillnader som uppstår mellan raserna. Vilken orsaken än kan vara, antyder Hos data att hjärnorna hos fullvuxna vita är betydligt större än hos fullvuxna svarta – till och med mer än vad de tidigare studierna Carothers redogjort för indikerade.

Av kanske större betydelse än skillnaderna i hjärnans storlek är skillnader i hjärnans form, inklusive utvecklingen av hjärnbarken och pannloberna, hjärnfårer, supragranulära lagrets tjocklek och antalet pyramidala neuroner. Enligt Simmons studie tenderar negroida hjärnor att vara långa och smala (dvs dolikocefala, eller långskalliga, med ett skallindex på uppskattningsvis 75) – i genomsnitt mellan 3,2 procent och 3,5 procent längre och mellan 3,5 procent och 4,3 procent smalare än kaukasiska hjärnor. Bland européer tenderar både mediterraneaner och skandinaver också att vara dolikocefala, och bland afrikaner har både så kallade skogsnegrer och bushmen befunnits uppvisa en tendens mot det mesocefala, men i allmänhet verkar det råda en liten men statistiskt signifi-

kant skillnad i förhållandet mellan de horisontella dimensionerna hos svartas och vitas skallar. Å andra sidan befanns den genomsnittliga vertikala mätningen av negroida hjärnor vara mycket lägre än den av vita hjärnor, och det i en sådan utsträckning att Todd (1923) framställde att denna speciella brist i praktiken svarar för hela skillnaden i hjärnstorlek. Enligt Connolly tenderar kaukasiska hjärnor dessutom att vara mer fårade än negroida hjärnor i den frontala regionen och nackregionen, och som bekant har hjärnfårornas djup länge förknippats med överlägsen intelligens. Dessa upptäckter bekräftas uppenbarligen av studier av F. W. Vint 1932 och 1934 som visade att det supragranulära lagret hos afrikanska hjärnor är 16 procent mindre än hos den europeiska hjärnan – en kontrast som är betydligt större än den rena storleksskillnaden, för vilken han fann svartas genomsnitt vara 10,6 procent mindre än det europeiska genomsnittet. Denna femtioprocentiga ökning i utvecklingen av det supragranulära lagret i jämförelse med relativa hjärnstorlekar verkar särskilt intressant, menade Vint, eftersom denna region av hjärnan har varit den sista som utvecklats både fylogenetiskt och ontogenetiskt. Under vår utveckling som art har vi förvärvat detta lager under vårt sista utvecklingsstadium över de senaste cirka två hundra tusen åren. Under vår tidiga mognad som individer är på motsvarande sätt en stor del av tillväxten i detta lager senarelagd till att äga rum efter födseln för att på så sätt tillåta vår huvudstorlek att expandera långt bortom de begränsningar som våra mödrars bäcken medför. Enligt Vint verkar vita avancera längre än svarta under detta utvecklingsstadium efter födseln när hjärnan växer vidare till den storlek som krävs för att inhysa vår fullmogna intelligensnivå.

En skillnad efter födseln i tillväxten av hjärnbarken och de frontala loberna bland spädbarn och småbarn kan också tänkas förklara den besynnerliga skillnaden mellan de två raserna när deras hjärnor vuxit till uppskattningsvis fyra gånger sin storlek vid födseln vid sex års ålder då skillnaderna i hjärnstorlek stabiliseras. Under de allra tidigaste tillväxtstadierna verkar det som om de svarta spädbarnens förvärvande av motoriska färdigheter överträffar de vita barnens i en sådan utsträckning att de besitter ett kanske så mycket som 20 till 25 poängs övertag i genomsnittlig IQ, om och i den utsträckning IQ kan uppskattas utifrån motoriska färdigheter i det här utvecklingsstadiet. Vita barn tar emeller-

tid gradvist in detta försprång och passerar svarta barn i den senare kognitiva utvecklingen som stabiliserar sig vid ett 15 poängs övertag i genomsnittlig IQ under deras femte levnadsår [hänv. *Straight Talk*, (Jensen 1981), sid. 205-6, 211-12]. Denna bråddjupa tillbakagång om tre standardavvikelser för svarta barn från ett tidigt uppförstorat övertag över vita spädbarn på nästan två standardavvikelser till ett underläge om en hel standardavvikelse, kan naturligtvis tillskrivas en miljömässig eftersatthet, men den relativa tillbakagången förefaller äga rum bland svarta i alla socialgrupper, vilket antyder att problemet är mer troligt att ha sin botten i en undermålig tillväxt i hjärnbarken efter födseln till följd av ett annorlunda förbestämt program i den genetiska koden. I huvudsak uppträder samma mönster när det tidiga utvecklingsmässiga försprånget hos primater (chimpanser till exempel) hastigt avtar i förhållande till den fortlöpande utvecklingen i kognitiv förmåga som äger rum hos människan. På samma sätt som ett snabbt förvärv av motoriska färdigheter verkar vara nedärvt, verkar även den senare tillbakagången i utvecklingsgraden av kognitiv förmåga vara det, och det tycks råda en positiv korrelation dem emellan. Vidare förefaller den gradvisa minskningen av svartas IQ äga rum under exakt samma utvecklingsstadium, från födseln till femårsåldern, som det då hjärnans tillväxt avtar i jämförelse med vitas, såsom redan diskuterats i detta kapitel. Dessa två variationer i utveckling är med all säkerhet förbundna med varandra.

Det måste här poängteras att den uppenbara likheten mellan en 15 poängs brist i IQ och en 16-procentig brist i supragranulär utveckling förmodligen är tillfällig, eftersom Vints mätningar genomfördes med försökspersoner ur undernärda stammar, emedan skillnaderna i IQ som fastslagits av psykometrin är begränsade till nordamerikanska svarta som är mer välnärda och vars intellektuella färdigheter förmodligen gynnats av ett vitt arv på i genomsnitt mellan 20 och 25 procent av deras totala genetiska arv. Inte desto mindre verkar det uppenbart att statistiskt betydande skillnader i hjärnans storlek mycket sannolikt har ett orsaks samband med skillnader i IQ, såsom fastställts av psykometriska experiment. Om det nu verkligen råder en korrelation om 0,30 mellan IQ och hjärnstorlek, verkar sambandet mellan lägre testresultat i mätningar av kognitiv förmåga och undermålig utveckling i exakt de regioner av hjärnan som måste brukas i tillämpningen av dessa förmågor, oundvik-

lig. Man kan likaledes spekulera i huruvida den bristande utvecklingen av hjärnbarken bland negrer till viss del kan minska den hämmande inverkan neo-cortex utövar på lägre hjärncentra och därmed främjar sådana stereotypa svarta beteendemönster som rytm, koordination, spontanitet och en större benägenhet till känslösvall som ett resultat av, och i direkt proportion till, bristen på kognitiva färdigheter. Det är numer allmänt accepterat på området för hjärnpsykologi att inverkan av neo-cortex på de lägre hjärncentra är begränsad till ett komplext samspel av hämmande funktioner, vilket antyder att en bristfällig utveckling av hjärnbarken i praktiken skulle kunna ha en "befriande" inverkan på sådana uttryckssätt som ilska (genom hyperaktivering av amygdala), njutningssökande (genom hyperaktivering av septal nuclei), överlägsen koordination (genom hyperaktivering av lilla hjärnan) och en förhöjd rytmkänsla (genom hyperaktivering av hjärnstammen, det lägsta av alla hjärncentra). För att uttrycka exempelvis ilska kan inte neo-cortex rätt och slätt utlösa amygdala; istället måste det undertrycka hypotalamus funktion att hämma amygdala, och på så sätt frigöra amygdala för att generera upplevelsen av ilska. Plötslig ilska uppstår till följd av den reducerade hämningen av amygdala, och uppgiften hos neo-cortex att både inrymma och sedan frigöra amygdala har varit strikt hämmande. Det förefaller logiskt att om neo-cortex är oproportionerligt litet och spelar en mindre aktiv roll, kommer dessa lägre hjärncentra att påverkas mindre av dess hämmande inverkan, vilket leder till något mer "frigjorda" beteendemönster. Det skulle fortsätta att råda en negativ inverkan på alla nivåer av neurologisk aktivitet, men växelspelet mellan lägre hjärncentra skulle vara relativt fritt från impulser från hjärnbarken och ge utlopp för en oproportionerlig blandning av känslor och spontana egensinnigheter på bekostnad av kognitiv återhållsamhet. Det ska poängteras att man ännu inte funnit absolut några data som stöder detta antagande, men ett dylikt samband verkar ofrånkomligt om det genetiska tillkortakommandet bland svarta i pannlobens utveckling kan kopplas samman med deras stereotypa beteendemönster – deras hastiga känslor, deras atletiska mannamod, deras rytmkänsla etc. Det verkar fullt rimligt att deras utvecklingsmässiga brister i en del av hjärnan kan ha kompenstrats av fördelar på annat håll.

Vad som kan hävdas med säkerhet i det här läget är att omsorgsfulla

studier av Ho *et al.* (1980A, 1980B, 1981), Vint (1932 & 1934), Pearl (1934), Todd (1923), Simmons (1942) och Connolly (1950) fastslagit stora skillnader mellan raserna vad beträffar både storlek och proportionell utveckling av hjärnan. Dessa skillnader bidrar förmodligen till att förklara den skillnad om 15 poäng i genomsnittlig IQ som fastställts av hundratals psykometriska experiment, och de kan även bidra till att förklara beteendemässiga skillnader baserade på oproportionerlig tillväxt i olika regioner av hjärnan. Det är olyckligt att alla studier utöver de tre av Ho *et al.* utfördes för många år sedan och därför saknar den aktuella forskningens raffinemang på andra områden (till exempel psykometris). Inte desto mindre måste detta problem skyllas på det nuvarande undvikandet av jämförbara hjärnviktsdata snarare än på upptäckten av nya bevis som kan ersätta och på så sätt ogiltigförklara tidigare upptäckter.

Om det å andra sidan existerade någon form av positiva data som fastslog jämlikheten mellan raserna beträffande hjärnans storlek, så skulle vi kunna vara säkra på att neolysenkoisterna ivrigt skulle stoltsera med dessa data som bevis för att paritet mellan rasernas intelligens är fullt uppnåelig när de miljöbetingade skillnaderna en gång väl eliminerats. Talrika understödjande studier skulle bli generöst subventionerade av stiftelser och regeringsorgan för att bekräfta, och åter bekräfta, de biologiska bevis som fastslår de svartas potentiella jämlikhet som hindrats av fördomar och sociala orättvisor. Olyckligtvis förtäljer vetenskapen oss annorlunda. Eftersom betydande skillnader i hjärnstorlek emellertid har konstaterats till svartas nackdel, har hela detta område för vetenskaplig efterforskning försatts i exil från vad som anses respektabelt, såsom illustrerats av Stephen Jay Goulds vilseledande popularisering *The Mismeasure of Man* (1981) i vilken han ihärdigt strävar efter att misskreditera forskning från 1800-talet utan att erkänna att senare förbättringar i metoderna för mätning av kranier eliminerat de brister han attackerar. Av de fem undersökningar Carothers räknat upp inskränker Gould sin diskussion till Pearl i två korta meningar utan sakligt innehåll. Han lovordar Pearls medgivande att näringstillförsel kan vara huvudsaken till rasliga skillnader i hjärnans storlek, men ignorerar bekvämt hans experimentella data. Gould gör inga hänvisningar till Todd eller Simmons, ej heller till Connolly trots att dessa tillsammans med Pearl

uttryckligen lovordats av Carothers för att ha genomfört de enda metodiskt betydelsefulla jämförelserna hittills. Ej heller nämner Gould de data som mycket omsorgsfullt samlats in och publicerats av Khang-cheng Ho och hans kolleger 1980, ett år före publiceringen av hans egen bok.

V

AFRIKANSKA URSPRUNG

NEOLYSENKOISTERNA betonar givetvis betydelsen av den miljöbetingade utsattheten som orsak till alla mätbara skillnader mellan svartas och vitas genomsnittliga IQ, men deras tonvikt på miljön är inskränkt till de rådande erfarenheterna av individer ur minoritetsgrupper i Förenta staterna. De långsiktiga evolutionära konsekvenser Afrikas unika tropiska miljö inneburit för dess infödda befolkning under tiotals århundraden är fullständigt uteslutna ur alla överväganden. De miljöbetingade aspekterna på utbildning, familjeliv och orientering i umgängesgrupper bland svarta barn i Förenta staterna utforskas ad nauseam, men inte de miljömässiga förhållandena söder om Sahara, som varit vida mer hämmande på socialt och genetiskt framåtskridande än den storstadskris amerikanska negrer genomgår idag. Denna närsynta betoning av ”hårda” miljömässiga data på bekostnad av långsgående analys som integrerar biologi och social anpassning, vann sitt första systematiska fotfäste genom antropologen Franz Boas, en av de första upphovsmännen till vår rådande tradition av egalitär forskning. Dess mest grundläggande antagande förklarades kortfattat av hans protegé Margaret Mead när hon förkunnade att kulturens ursprung framställer ett spørsmål för vilket ”det inte finns och inte kan finnas några

giltiga belägg”. Inga påtagliga data, inga ursprung – så enkelt är det. En överdriven förpliktelse gentemot praktisk empiri har på så sätt tjänat till att avskräcka evolutionära jämförelser som antyder att åtminstone en del kulturer (exempelvis den afrikanska ovaherarostammen som aldrig haft behov av att uppfinna ord för att representera tal högre än tre) kan vara mer primitiva än andra eller att deras relativa avsaknad av avancemang kan spåras till genetiska bristfälligheter, resultatet av utdragen miljöbetingad utsatthet. Men varför inte? Varför måste miljöbetingade influenser accepteras på en strikt samtida grund, men inte som ett långsgående upphov till differentiering, både socialt och genetiskt, under tiotusentals år?

I själva verket har en ”genetisk glidning” på så mycket som 46.000 år uppskattats separera den kaukasiska och den negroida rasen, enligt Jensen i *Straight Talk* (1981). För *Homo sapiens* fyrahundratusenåriga evolution representerar denna period bara en knapp niondel av dess utvecklingsprocess, men den verkar ha frambringat betydande fysiska skillnader, varav en del angivits i föregående kapitel. Delningen mellan den svarta och vita rasen började uppenbarligen för 2000 generationer sedan, halvvägs genom den senaste istiden (den så kallade Würmnedisningen) när kontinenten söder om Sahara kom att avskiljas från den euroasiatiska landmassan av Saharaökens och Medelhavets samtida expansion. Båda dessa naturliga barriärer skapades av avisningen, och det finns rikligt med genetiska bevis för att dessa effektivt isolerade afrikanerna från de nomadiska kontakter som fortsatte äga rum bland stammar och klaner norr om Sahara. Den negroida rasen var hänvisad till en egen subkontinent där dess evolutionära avancemang förefaller ha varit relativt inskränkt, om inte omvänt, på grund av dess varaktiga utsatthet för en miljö präglad av svåra tropiska förhållanden. Det verkar fullt rimligt att de radikalt skilda livsvillkoren norr och söder om den naturliga Sahara-Medelhavsbarriären var tillräckliga för att resultera i skilda evolutionära utvecklingslinjer som för svartas vidkommande förhöll sig jämförelsevis ogynnsamma. Vad annat kan man förvänta av nästan femtio millennier av exponering för sjukdom, parasiter, rovdjur och ett övermått av hetta och luftfuktighet som varit främmande på högre breddgrader? Med all säkerhet måste en sådan tillvaro ha lett till genetiska konsekvenser av större betydelse än hudfärg vid differentier-

ingen av Afrikas befolkning från de raser som bebodde områdena norr om Sahara. Antagandet om den skadliga inverkan det tropiska klimatet utövar på intelligensutvecklingen framlades övertygande av Ellsworth Huntington i *Civilization and Climate* (1924) och *The Character of Races* (1925), och hans tes förblir trovärdig oavsett om den kan bekräftas definitivt av nutida antropologiska data eller inte.

Huntington anförde att norr om den naturliga Sahara-Medelhavsbarriären medförde intelligensförmågan ett entydigt evolutionärt övertag när det gällde hanteringen av säsongsvariationer och den större rörlighet i både handel och krig som var möjlig bland stammarna. När dessutom jakt och insamling övergavs till förmån för den agrara ekonomi som lade grunden för civilisationen som vi känner den idag, åtföljdes denna viktiga övergång av en befolkningstillväxt som bland särskilda individer ovillkorligen förhöjde det evolutionära företräde som en hög intelligens betingar. Förmågan att lära snabbt och dra fördel av nya möjligheter blev *sine qua non* för överlevnad i en komplex och föränderlig social ordning. Vare sig i krig eller fred var de som besatt någon form av överlägsenhet i dessa förmågor mer troliga att vinna framgång och på så sätt bilda familjer med barn och barnbarn förlänade med i stort sett samma företräden. Denna sållningsprocess var långsam men obeveklig, och dess yttersta konsekvens har blivit det förråd av intellektuella förmågor vi idag tar för givet, vars genomsnitt godtyckligt kommit att betecknas som en IQ motsvarande 100.

I de tropiska regionerna i Afrika å andra sidan, verkar intelligens ha givit mycket mindre utdelning, så där hämmades utvecklingen. Inget utbyte emanerade från förmågan att förutspå, att planera och organisera, eller att forma en adekvat förståelse för sambanden mellan orsak och verkan, utom på de mest primitiva nivåerna. Säsongsvariationer innebar inga särskilda problem som måste lösas, jordbruk kunde bara utövas i begränsad omfattning, djungelmiljön hindrade komplex samverkan mellan stammarna och befolkningens storlek förblev relativt låg till följd av tropiska sjukdomar. De flesta afrikaner bodde i låglänta regioner som beredde dem bättre skydd mot fientliga stammar likaväl som större tillgång till mat och vatten. Men de var överksamma på grund av en olidligt het och kvav väderlek, och försvagades av en mångfald av parasiter till vilka Carothers räknat bland annat hakmask, amebiasis,

schistosoma, filaria, Leishmania och onchocerca, av vilka de flesta krävde sin tribut oavsett sinnrikheten hos den infödda befolkningen. Enligt Carothers var afrikanerna även offer för sådana sjukdomar som malaria, dysenteri, tyfoidfieber, smittkoppor, sömnsjuka, stelkramp och sicklecellanemi som en genetisk biprodukt av kroppens försvar mot malaria. Det tropiska Afrika kunde vara frikostigt när det gällde att förse en familj med alla dess förnödenheter inom en sträcka på några få hundra meter från deras boplats, men det kunde lika gärna, snabbt och godtyckligt bringa en förtidig död trots deras bästa och mest snillrika försök att skydda sig själva. För det mesta fanns det inget större behov av tankearbete eftersom förmågan att generalisera och urskilja undantag inte skänkte några särskilda fördelar. I grund och botten var dygder som begåvning och påhittighet överflödiga, liksom förmågan att utarbeta komplexa planer och därefter genomföra dem. Relativt uttryckt kunde IQ:n ta semester från den evolutionära kampen, eftersom den inte hade någon egentlig roll att spela. Som ett resultat uppstod en genetisk glidning i andra riktningar.

VI

DET PRIMITIVA AFRIKANSKA SAMHÄLLET

PÅ GRUND AV FRÅNVARON av skriftspråk bland de afrikanska stammarna före den vita kolonisationen under 1800-talet finns det ingen dokumentation som kan ge oss en klar bild av trender och förändringsmönster under det tidiga Afrikas historia. Som ett resultat har den officiella negroida historien i sin nuvarande formulering varit i stånd att skryta över en ”gyllene tidsålder” som skulle ha föregått de vita folkens förslavning och kolonisation av kontinenten. En gång i tiden rådde lycksalighet och harmoni i Afrika, berättar sägner, och det var allena genom de förmodat civiliserade nationernas girighet och våld som denna förstördes. Dokumentation antyder emellertid att det europeiska inflytandet tvärtom var välgörande jämfört med de excesser av våld och primitiva seder som mötte forskarna när de för första gånger penetrerade Afrikas djungler under 1800-talets början. De amerikanska och europeiska slavhandlarnas brutalitet kan inte förnekas, ej heller de folkmordsliknande övergrepp de flesta europeiska nationer företog när de underkuvade Afrika under senare delen av 1800-talet. Detta gäller inte bara den belgiska erövringen av Kongoflodens intilliggande områden, utan även britternas, fransmännens, portugisernas och tyskarnas erövringar i hela det resterande Afrika. Det är dock precis lika

sant att det afrikanska barbariet de mötte var mycket primitivare än vad som är allmänt vedertaget idag. Slaveriet, till exempel, togs för givet genom hela Afrika oberoende av slavmarknaden utomlands, och det blomstrade i själva verket redan när portugisiska skeppare började köpa in sig i handeln på 1400-talet. Det fanns inga pengar i Afrika så slavar verkar har fungerat som ett slags valuta mellan stammarna vars garanterade utbytesvärde berikade de krigiska stammar som kunde fånga in slavar på en fortlöpande basis. Beroendet av denna källa till rikedom ökade tveklöst till följd av euroamerikansk efterfrågan, men dess ursprung måste spåras tillbaka till tidigare århundraden, möjligen till tiden för de arabiska slavhandlarnas inflytande. Vidare fångade vita slavhandlare sällan sitt byte, utan köpte dem i slavhandelsstäder från stammar som hade dominerat slavhandeln långt före det att vita kom att ingå i deras kundkrets. Vi kan bara beklaga den höga dödligheten bland de slavar som skeppades till den Nya Världen, men det visar sig att dödligheten var ännu större bland en del av de afrikanska flodstammar som höll sig med slavar i syfte att utöva kannibalism. Åtminstone en av dessa stammar, den så kallade Fang, var beroende av kannibalism i en sådan utsträckning att den kompletterade sina infångade slavar med slavar köpta från andra stammar i samma kulinariska syfte. Kannibalism praktiserades inte lika allmänt i Afrika som slaveri, men en stor minoritet av stammarna hänföll till det, speciellt utmed Kongofloden. I sin fascinerande historiska berättelse *The River Congo* (1977) sammanfattar Peter Forbath olika forskares redogörelser för sina möten med kannibalistiska stammar, vilka ofta sänkte ner sina offer till hakan i vattendrag innan de tillagades, ”eftersom man trodde att lidande gjorde köttet mörare inför tillagningen.” (Forbath, sid 368).

Socialt förtryck inom stammarna var på samma sätt mycket värre än vad som är allmänt vidkänt idag. Polygami var allmänt utbrett, och fruarna och barnen kunde dödas enligt makens godtycke, vilket dokumenterats i Achebes första roman *Things Fall Apart* (1959) som berättar om hur hans egen farfar hackade ihjäl sin egen adoptivson på begäran av stammens rådsförsamling för att helt enkelt visa sin respekt för den lokale häxdoktorn. Den sortens offer tycks ha hört till vardagen. Vidare, kunde vem som helst dödas eller bli föremål för slaveri på befallning av en kung eller kejsare, och denna makt missbrukades ofta i extrem

utsträckning så som illustrerats av H. F. Fynns (1959) redogörelse om den ökände zulukungen Chaka (Baker, sid 389-90):

Redan på första dagen då Fynn anlät till hovet bars tio män bort för att dödas, och han fick snart veta att avrättningar ägde rum dagligen. Fynn bevittnade hur sextio pojkar under tolv års ålder avverkades före Chaka hade ätit frukost... Vid ett tillfälle massakrerades mellan fyra och fem hundra kvinnor eftersom man trodde att de hade kunskap om häxkonst... En av Chakas konkubiner avrättades för att ha tagit en nypa snus från hans snusdosa. En grupp herdepojkar sändes i döden för att de sugit på boskapens spenar. Det rådde en regel i Zululand att ingen fick äta något från överhuvudet någon skörd innan kungen hade tagit del av de första frukterna vid en speciell ceremoni. Om någon överskred denna lag avrättades samtliga medlemmar i hans kraal. Vid ceremonin hade kungen för vana att låta avrätta ett stort antal människor för den enda anledningen att demonstrera sin makt och ingjuta fruktan.

Uppenbarligen drevs Chakas mordiska och grymma övergrepp till sin spets när hans moder Nandi dog:

Allmän sorg beordrades omedelbart. Hövdingarna och folket började församla sig till en folkhop på uppskattningsvis åtta tusen... De som inte kunde framtvunga tårar ur sina ögon – de som hittades nära floden, anfådda i jakten på vatten – blev ihjälslagna av andra som var galna av upphetsning. Mot kvällen beräknade jag att inte mindre än 7.000 människor hade fallit offer i denna otäcka och urskillningslösa massaker... Medan massorna sysselsatte sig själva, vred och kastade sig Chaka och hans hövdingar som omgav honom, av och an i sina försök att genom omväxlande konvulsioner och tju överglänsa varandra i sina sorgebetygelser... På sitt första framträdande efter massakern beordrade Chaka avrättningen av en av sina mostrar som hade betett sig ovänligt mot Nandi, samt alla hennes tjänarinnor (cirka tolv till fjorton flickor). Exekutionsgrupper sändes ut för att avrätta alla som inte dykt upp för att uttrycka sin sorg. Under en period om ett år efter Nandis död avrättades alla kvinnor som befanns gravida tillsammans med sina makar.

Var i Asiens eller Europas historia kan man finna motsvarande exempel på godtycklig brutalitet? Vem bland alla Asiens och Europas härskare (inklusive Hitler och Djinghis Khan) beordrade avrättningen av sextio barn för att fresta sin aptit inför frukost? Eller sporrade mordet på 7.000

undersåtar för att uttrycka sin sorg över sin avlidna moder, och därefter beordrade likvidationen av alla gravida kvinnor plus deras män i sitt kungarike under ett helt år efter sin moders begravning – endast för att hedra minnet av hennes död? Jag är bekant med invändningar att Chaka utgjorde ett extremfall och att resten av Afrika inte bör bedömas efter hans excesser, men faktum är att 1800-talets upptäcktsresanden stötte på många andra nästan lika brutala infödingskungar (till exempel Kamurasi, kung över Inyoro, och Mutesa, kung över Buganda), och det verkar naivt att tro att den här sortens monstuösa sedvanor plötsligt tog sin början då européerna anlände och kunde nedteckna dem. Det finns omfattande belägg för att hela Afrika präglades av organiserat barbari som fick sitt slut först i och med de europeiska nationernas stränga koloniala administration, vilka hänföll åt motsvarande brutalitet för att upprätta sin koloniala auktoritet. När de väl uppnått denna dominans följde emellertid ett halvt århundrades interregnum av fred och social utveckling, sannolikt oöverträffad under Afrikas historia. Stamkrigen eliminerades, slaveriet och kannibalismen minimerades, vägar byggdes, barn vaccinerades, utbildning systematiserades och ett förhållandevis konsekvent system av lagar upprätthölls genom stammarnas och kolonialmakternas koordination. Självfallet var kolonialpolitiken i allmänhet utformad på bekostnad av den infödda befolkningen, men denna befolkning kunde åtminstone åtnjuta frukterna av ett systematiskt regeringsstyre som förbjöd de övergrepp som räknats upp ovan.

Det ska medges att våld och brutalitet inte står i något uppenbart samband med kognitiva brister, vilket demonstrerats av oräkneliga exempel av meningslös grymhet i alla så kallade civiliserade nationers moderna historia. I fallet med de afrikanska stammarna, de amerikanska negerernas stamfäder, råder det inte desto mindre brist på belägg för kulturella företräden som skulle kunnat ha motverka denna barbarism. Bara de mest primitiva färdigheterna brukades i Afrika, och de flesta av dess stammar tycks ha varit fullkomligt oförmögna att dra nytta av den kulturella utbredningen på samma sätt som skett i övriga världen. Givetvis vann vissa fundamentala innovationer allmänt bifall, såsom belysts av det allomfattande bruket av slaveri, men trots upprepad kontakt med en stor mängd innovationer förmådde inte de flesta afrikanska stammarna fästa någon uppmärksamhet vid dem, tydligen på grund av att de inte

var kapabla att anta den intellektuella utmaning dessa uppfinningar innebar. Enligt Baker i Race (1974) ägnade sig kuststammar åt handel med europeiska och orientaliska skepp så tidigt som på 1200-talet tack vare Afrikas överflödande tillgång på guld (stora guldklimpar kunde plockas upp direkt från marken). Ändock förefaller inga av dessa stammar gjort några försök att imitera några som helst aktiviteter utöver de mest uppenbart användbara. Som regel ägde ingen kulturell utbredning rum. Den infödda befolkningen lärde sig tekniken att smida järn till vapen av berberna, men därutöver kunde de bara finslipa denna färdighet utan att komplettera med något eget nyskapande. Från europeiska handelsmän förvärvade de även guineahöner som de kunde utöka kosten med, men denna var från början en afrikansk vildhöna som infångats och tämjts av egyptierna, sedan transporterats till Europa och slutligen forslats tillbaka till sitt naturliga habitat i Afrika av européer. Från europeiska handelsmän förvärvade afrikanerna även tobak som kom att bli en utbredd gröda inom ett eller ett par decennier efter introduktionen i början av 1800-talet. Den hastighet med vilken tobaksplantan spreds över Afrika satte förmodligen rekord beträffande det kulturella inflytandet på kontinentens stammar.

Men mot detta blygsamma rekord måste ställas det kulturella inflytandets totala misslyckande beträffande mer grundläggande innovationer såsom det enkla hjulet, som slutligen introducerades för de centralafrikanska stammarna under 1800-talets senare del. När David Livingstone medförde en transportvagn in i staden Linyanti, samlades över 6.000 lokalinvånare för att skåda hjulens mirakulösa rotation på sina axlar, första gången de sett en sådan tilldragelse i sina liv. Men till skillnad från de amerikanska indianerna, hade afrikanerna tvivelsutan kommit i kontakt med hjulet under tidigare århundraden utan att göra något åt det. Säkerligen hade asiatiska och europeiska handelsmän haft med sig anordningar på sina skepp tidigare som exemplifierade hjulet i aktion, som till exempel veven, kanonlavetten och skeppets styrhjul, men kuststammarna ignorerade tydligen dessa. Det finns absolut inga bevis i Afrikas tidiga historia för hjulets tillämpning – fordon stödda på hjul, drejskivor eller någon annan sorts löpverk i rörelse. Det närmaste någon stam kom upptäckten av hjulet var bruket hos Mpongwestammen av stockar som rullhjul för att förflytta sina stora kanoter till sjösätt-

ningsplatser (Baker, sid 373). Faktum är att det saknas bevis för överhuvudtaget något slags påhittad mekanisk anordning där en detalj rör sig mot en annan i centrala Afrika – som till exempel fallet med saxen eller gångjärnet – och, för den delen, enligt en av Bakers artonhundratalskällor så ”...verkar inget folk i centrala Afrika ha bemästrat konsten att förena ett stycke trä med ett annat.” (Baker, sid 371). Även sådana grundläggande prestationer som skriftspråk, byggnadsverk med två eller fler våningar, omsättningen av pengar, bruket av oxar, hästar och andra dylika arbetsdjur, samt inrättandet av ett konsekvent system av lagar för att begränsa de godtyckliga infallen hos schaman, hövdingar och familjepatriarker, lyste med sin frånvaro. De flesta av civilisationens fördelar som tagits för givna i större delen av övriga världen var fullkomligt främmande för afrikanerna tills den europeiska kolonisationen började i slutet av artonhundratalet. Kuststammar kom i nära kontakt med dessa innovationer, men den kulturella utbredningens dynamik, som vi vanligtvis tar för given, tog helt enkelt aldrig fart. Av de många möjliga förklaringarna till detta misslyckande kan den om en genomgripande kognitiv brist inte ignoreras.

VII

DET MODERNA AFRIKA

DEN UTVECKLINGSNIVÅ som de sumeriska och babyloniska civilisationerna uppnådde mellan två och tre tusen år före Kristus var i de flesta avseenden mer avancerad än den centralafrikanska civilisationens under mitten av 1800-talet, så när man ser tillbaka förefaller det ha varit synnerligen ambitiöst av både de europeiska kolonistörerna och de afrikanska stamfolken att försöka överbrygga denna klyfta med den moderna civilisationen på bara ett kort århundrade. Städer växte fram ur djungeln, vägar byggdes, skolor och sjukhus grundlades, kommunikationsleder drogs, och kanske viktigast av allt, hela befolkningen ställdes inför uppgiften att övergå från stamgemenskap till ett nationellt medvetande. När det afrikanska samhället en gång väl befriats från europeiskt styre på 1960-talet sjönk det emellertid åter ner i primitivism trots oavbrutet bistånd från utlandet. I själva verket antyder rådande trender i många afrikanska städer en självdestruktiv blandning av de värsta särdragen hos både bristfällig kultivering, anakronistiska stamtraditioner uppförstorade av våldshandlingar, korrup­tion och gängmedvetenhet, samt den storstadscynism som kännetecknar tredje världen. Lockade av den moderna civilisationens fördelar tycks afrikanerna ha rygгат tillbaka inför dess åtföljande regler och principer,

dess lagar, skatter och sociala åtaganden. Det mest frapperande exemplet på denna regressiva utveckling kan man finna i Uganda, som för bara några årtionden sedan kunde beskrivas som Afrikas "Eden" med sitt välstånd och överflöd, men som numer, efter regimer ledda av Obote, Amin och återigen Obote, utmärks av fattigdom och förtvivlan. Nästan lika dramatisk har Mobutus katastrofala politik i Zaire varit, såsom den dokumenterats av V. S. Naipaul i hans artikel "A New King for the Congo: Mobutu and the Nihilism of Africa" som återfinnes i hans bok *The Return of Eva Peron* (1980) såväl som i hans viktiga roman *A Bend in the River* (1979) baserad på denna artikel. I sin roman inkluderade han den information och de personliga erfarenheter han hade samlat på sig under sin utdragna vistelse hos en släkting i Kisangani (tidigare Stanleyville). Många av de detaljer Naipaul återger förefaller överdrivna, men han tonar i själva verket ner sin berättelse enligt oberoende rapporter från andra som har besökt och bott i Zaire. Det verkar som om betydligt fler än en miljon människor har slaktats sedan Zaire fick sin självständighet år 1960, och den allmänna levnadsstandarderna har mycket snabbt sjunkit tillbaka ner till djungelns nivå. Korruption, utpressning och godtyckligt dräpande har kommit att betraktas som en del av vardagen, och man har även kunnat observera enstaka fall av kannibalism. Jag har hört från en personlig källa om en ung kvinna som sågs rota i en färsk likhög medan hon noggrant skar de rätta snitten för att avlägsna levern och njurarna som senare skulle ätas under en rituell ceremoni.

Idag verkar den mediala uppmärksamheten kring den afrikanska krisen vara störst i Somalia, Sudan, Angola och Liberia, men man kan bara gissa när och var den sociala kollapsen kommer att generera en ny omgång rubriker någon annanstans i Afrika. Problemet har varit allestädes närvarande. Utbredd primitivism dokumenterades i *North of South* (1980), i vilken Shiva Naipaul, V. S. Naipauls yngre broder, redogjorde med generande precision för sin färd genom Kenya, Tanzania, Mocambique och Zambia. David Lamb, som var mer beroende av offentliga källor, gav praktiskt taget samma vittnesbörd för hela Afrika i sin bok *The Africans* (1982). Andra som har bott och arbetat i Afrika fortsätter att berätta samma historia. Ofta ger de sig tillmötesgående till tolk för den fromma optimism som liberalerna så gärna vill höra, men

övergår sedan till att uttrycka sin pessimism när de väl konfronterats med medkännande och välinformerade frågeställningar. De jag mött och som bott i Afrika (en av dem, en journalist för en rikstäckande nyhetsorienterad veckotidning, klagar över sina redaktörers nästan totala censur) verkar vara samstämmiga i bedömningen att hela Afrika söder om sahararegionen håller på att försjunka i en kronisk och troligen obotlig primitivism kännetecknad av brutalitet, korruption, en extrem utsatthet för smittsamma sjukdomar som AIDS, och en förbluffande inkompetens på nästan alla livets områden. Vem kan glömma Samuel Doe i Liberia som praktiserade kannibalism på en av sina politiska rivaler, eller Centralafrikas kejsare Bokassa som fick ett vredesutbrott och krossade skallarna på flera dussin barn med sin spira med guldhandtag för att de vägrade köpa sina skoluniformer från hans uniformsskrädderi? Mindre omskriven, men ej desto mindre motbjudande, var de nigeriska upploppen i Kano 1980, i vilka mellan fem och sju tusen stadsbor dödades på grund av en utbredd övertygelse att medlemmarna i en fanatisk sekt mördade folk för att kunna peta ut deras ögon och innefatta dem i amuletter som skulle göra dem själva osynliga. Detta större upplopp ignorades av den västerländska pressen tills det nonchalant omnämndes av Flora Lewis i en artikel i *New York Times* den fjärde maj 1981 – det enda dryftande av händelsen jag stött på fram till idag. I sin ledarspalt om hungersnöden i Etiopien den nionde november 1984 redogjorde Flora Lewis för följande regeringsåtgärd:

Etiopien har debiterat en importskatt på 12,5 dollar plus en hanterings- och transportavgift på 165 dollar för varje importerat ton donerad mat, vilket tillfaller statsanställda hamnarbetare och transportorganisationer. En internationell religiös biståndsgrupp som inte kunde betala dessa avgifter ovanpå kostnaderna för själva maten och transporten till Etiopien, frågade regeringen om de kunde föra med sina egna lastbilar för att distribuera gåvorna. Efter viss tvekan blev svaret ja, på villkor att alla fordon skulle vara av märket Mercedes och överlämnas gratis till regeringen efter två år.

Arméenheter patrullerar gatorna för att hålla de hungriga borta från städerna. De plockar upp utmärglade individer med uppsvällda magar som vandrat i dagar i sökandet efter mat, transporterar ut dem till mitten av ingenstans och dumpar dem. Barn har ägnat sig åt att ligga i mitten av vägen för att hindra enheterna att komma fram. Patrullanterna har lärt sig att kasta matbitar på

vägkanten så att barnen kravlar iväg och lämnar vägbanan fri.

För varje nation söder om Sahara kan liknande ”nedgrävda” rapporter skrapas fram till ytan, och trots att militärt styre blivit mer eller mindre regel i hela regionen för att upprätthålla åtminstone ett rudimentärt system av lagar (bara ett par av de 23 demokratierna som grundades för två årtionden sedan har förblivit under civilt styre), tycks det inte finnas någon lösning på problemet inom överskådlig framtid. I själva verket har auktoritära centralregeringar återupplivat stamrivaliteter och därmed stegrat sannolikheten för blodsutgjutelse och uppror.

Givetvis kan man finna en mängd förklaringar för att rättfärdiga och rationalisera den regressiva trenden i Afrika, men än en gång står problemet mycket sannolikt att finna i den okunnighet och den ansvarslöshet som präglar den afrikanska mentaliteten. Européer som haft möjlighet att observera infödda afrikaner i arbete dagligen har nästan samstämmigt betonat dessa kvaliteter, och trots att deras rapporter kan hävdas vara fulla av rasliga stereotyper återstår frågan i vilken utsträckning dessa stereotyper har baserats på gemensamma iakttagelser. Dessa författare, som Carothers presenterat (1972, sid 93-95), kan citeras för att illustrera denna samstämmighet, och så här beskrev C. D. Williams guld kustafrikanen år 1938:

Jämfört med de vita raserna förefaller han sakna initiativ och konstruktiva idéer, trots att han kan vara skarp i bedömningen av andras presationer. Han har en barnalik gåva att särskilja det uppriktiga från det falska, fåraherden från mutkolven. Han är nästan undantagslöst oärlig. Han önskar uppnå välstånd utan att lägga ner allt för mycket energi. Han anser sig inte förpliktad till rättskaffenhet mot någon annan än sina egna familjemedlemmar. För dem kan han överge allt han har och stjäla allt som han inte har. Främlingar betraktas som lovligt villebråd och behandlas med den största okänslighet. Han är konventionell och älskar att prata. Han kan fabricera vilka upptänkliga ursäkter som helst av ren artighet kombinerat med ett rappt svammel. Förmågan att observera är förbluffande bristfällig. ...De tycks vara oförmögna till utdragen ansträngning... En afrikan har knapp fantasi och knapp ödmjukhet. Hans självaktning är ofta skrattretande.

Williams fortsatte med att prisa guld kustafrikanerna för deras goda

karaktär, deras glättighet, deras skarpsinne och deras undergivna trofasthet, men han upplevde att tonvikten i deras utbildning borde läggas på att utveckla förmågan till observation, fantasi, och bedömning, dvs de färdigheter som bara är indirekt kopplade till intelligensen. Ett år senare, 1939, framhöll D. Westermann oförmågan att utarbeta långsiktiga planer som den primära bristen hos alla afrikaner:

Hos negern har det emotionella, ögonblickliga och explosiva tänkandet överhanden... beroende av upphetsning, av externa influenser och stimuli är ett karaktäristiskt tecken på primitiv mentalitet. Den primitive mannens energi är instabil och spasmodisk. Han fylls lätt av entusiasm för ett åtagande och börjar sitt arbete med stor iver; men hans intresse dör snabbt ut och arbetet överges... Där känslostimulans saknas visar negern ringa spontanitet och förhåller sig passiv. Han inväntar vad som tillkommer honom och undviker det som är besvärligt eller anpassar sig själv därefter istället för att djärvt konfrontera livets svårigheter och bemästra dem.... Negerns talang för arbete orienterat kring ett avlägset mål som kräver ihärdighet, oberoende och framförhållning är obetydlig.

Slutligen förefaller de två franska neuropsykiatrikerna P. Gallais och L. Planques rapport från 1951 lika passande trots att de begränsat sin beskrivning till den svarta befolkningen i de franska domänerna av Central- och Västafrika:

De mest utmärkande dragen i afrikanens normala psykologi är framför allt vikten av de fysiska behoven (näringstillförseln, sexualiteten) och ett livligt känsloliv som uppvägs av dess korta varaktighet. Sinnesförmimmelser och sinnesrörelser utgör merparten av hans existens. Intellectuell tillvaro, hågkomster av det förflutna och planering för framtiden upptar mycket lite av hans tid. Avskild från dessa reglerande influenser lever han i huvudsak för stunden (i det här fallet som ett barn), och hans uppträdande är underkastat ögonblickets flyktiga influenser och impulser, och yttrar sig på så sätt ”explosivt och kaotiskt”.

Uppenbarligen kan alla dessa skribenter kritiseras för sina stereotyper, men deras observationer förstärker emellertid varandra mycket effektivt i sina beskrivningar av en genuin och verklighetsnära personlighetsprofil karakteriserad av kortvarig uppmärksamhet, en otålighet inför

abstraktioner och en relativ oförmåga att känna empati för andra. Än en gång verkar det fundamentala problemet ha med kognitiv otillräcklighet att göra, och trots att dess utbredning förefaller ha varit större bland vissa stammar än hos andra, har dess genomslagskraft i regionen söder om Sahara tagits för given av de flesta direktobservatörer. Här och var har man funnit svarta afrikaner som brutit mönstret, men det finns inga rapporter om hela byar eller stammar som helt undkommit de brister som räknats upp ovan.

VIII

SVARTAS FATTIGDOM

TILL OCH MED STÖRRE än korrelationen om 0,30 mellan IQ och hjärnstorlek (se kapitel IV) är korrelationen mellan IQ och socioekonomisk status (eller SES), vilken har befunnits överskridda 0,50. Det verkar som att ju högre någons IQ är, desto mer trolig är vederbörande att åtnjuta en högre levnadsstandard; vice versa, en lägre levnadsstandard antyder en någorlunda god sannolikhet för en lägre IQ. Det finns naturligtvis många undantag från denna regel (speciellt bland akademiker), men på det hela taget förefaller detta samband styrkas av empiriska belägg. Det har förekommit en energisk kampanj för att bestrida detta samband genom att betrakta IQ som ett bättre mått på social status än på kognitiva förmågor. Monografen *Intelligence and Cultural Differences* från 1951 av Kenneth Eells inledde denna kampanj, och fastslog i förbigående en korrelation om 0,20 till 0,43 mellan IQ och SES för sina stickprovsundersökningar av vita studenter i chicagoområdet. Eells metodologi har emellertid blivit starkt kritiserad (Jensens *Bias in Mental Testing*, sid. 520-24), och motsvarande invändningar tycks ha åtföljt efterföljande undersökningar som gått på samma linje. Desto mer imponerande är L. C. D. Kemps studie "Environmental and other characteristics determining attainments in primary schools"

från 1955 i vilken en korrelation om 0,52 mellan IQ och SES antas vara förbunden med en inbördes korrelation om 0,73 mellan IQ och skolmässig prestation och en inbördes korrelation om 0,56 mellan SES och skolmässig prestation (Jensen, 1980, sid. 334-36). Det ska även understrykas att Eells och hans kolleger ger fullt erkännande åt en stark positiv korrelation mellan IQ och SES, men försöker vända på orsak och verkansambandet genom att göra IQ till en funktion av SES, istället för den senare som ett resultat av IQ. Nyligen gjorda tvillingstudier (främst av Osborne, 1980) har emellertid, som antydde i kapitel I, fastslagit ett förhållande om två mot ett till det genetiska arvets favör gentemot miljön. Det råder uppenbarligen ett samspel mellan de båda faktorerna i deras inverkan på IQ, men genetikens dominans tycks vara bekräftad vid det här laget.

Sambandet mellan IQ och SES verkar särskilt betydelsefullt när man söker en orsak till den svarta fattigdomens världsomspännande omfattning. Den lägre levnadsstandarden bland svarta är inte bara ett amerikanskt problem, utan kan återfinnas över hela jordklotet, från Watts till Zanzibar. För inte i något land under överhuvudtaget någon nedtecknad historisk epok har den överväldigande majoriteten av den svarta befolkningen någonsin besittit kunskaper som överstigit dem som varit nödvändiga för en tillvaro kring existensminimum. I samhällen med stora svarta minoriteter som Brasilien och Förenta staterna, är det den stora svarta minoriteten som är utarmad. Och i samhällen med små svarta minoriteter som Storbritannien och övriga västeuropeiska och amerikanska nationer, är det den lilla svarta minoriteten som är utarmad. Oavsett hur stor andel av den totala befolkningen de svarta utgör, oavsett vilket klimat de lever i och oavsett när de gjorde sin entré, så förefaller deras ekonomiska framtidsutsikter dystra bortsett från ett smalt spektrum av mellan- och överklassfamiljer av vilka de flesta har en tydlig mulattbakgrund. Det är häpnadsväckande att de absolut högsta välståndsnivåer som genomsnittsnegern någonsin uppnått återfinnes här i Förenta staterna, där faciliteter som glasrutor, vattenklosetter, elektriska apparater, telefoner, televisionsapparater, bilar och obligatorisk skolgång tas för givna. Få av dessa civilisationens välsignelser kan åtnjutas av svarta i Afrika, Sydamerika och Karibien. Till och med mer förvånande är att svartas livsvillkor i Sydafrikanska republiken är överlägsna

dem i hela övriga Afrika söder om Sahara. Det ska medges att det har förekommit ett extremt politiskt förtryck av svarta och färgade minoriteter i Sydafrika, men detta motsvaras och till och med överträffas av militärdiktaturernas godtyckliga våld i hela övriga Afrika. Samtidigt fortsätter levnadsstandarden bland svarta i Sydafrika – deras bostäder, skolgång och kommunikationer – vara den högsta i Afrika, och hittills har det inte förekommit någon märkbar massutvandring av sydafrikanska flyktingar till angränsande nationer, såsom har skett till följd av politiskt tumult i övriga Afrika.

Å andra sidan är Haiti, världens äldsta nation med oavbruten svart suveränitet, en av världens mest ömkliga och invaliderade nationer. Ända sedan Haitis blodiga frigörelse från Frankrike 1801-1804 har levnadsförhållandena rasat ner i ett avgrundsdjup utan utsikter till återhämtning. Här har vi ett öparadis som varit förhållandevis fritt från euroamerikansk imperialism under nästan två århundraden, men där dess svältande och sjukdomsdrabbade befolkning har reducerats i en sådan extrem grad att båtlaster av flyktingar färdas hundratals kilometer över riskfyllda farvatten för även de ska få möjlighet att åtnjuta den amerikanska negerns relativa välstånd i delstaten Florida. Bara att leva på socialbidrag i Förenta staterna tycks erbjuda bekvämligheter som överträffar genomsnittshaitierns mest optimistiska förväntningar. Det är ironiskt att det är samma liberaler som jämrar sig över hur amerikanska negrer behandlas genom sociala insatser, som precis lika ihärdigt begråter vår kustbevaknings framgångsrika ansträngningar att hindra haitier från att immigrera och komma i åtnjutning av samma behandling. Haitis eget oinskränkta ansvar glöms helt bort inför den uppenbara och extrema fattigdom som kommit att försvaga befolkningen – till stor del en följd av korrruptionen och deras regerings oduglighet. Det ska medges att Förenta staterna har intervenerat för mycket på Haiti, men sambandet mellan orsak och verkan får därför inte förväxlas. Haitis fattigdom har snarare varit en bevekelsegrund för intervention än orsak därtill.

Som så eftertryckligt dokumenterats av Jared Taylor (1992) tycks svartas fattigdom skyllas på vem som helst utom de svarta själva. Den logiken kan förefalla giltig om en vit majoritet kan hållas ansvarig, men vita minoriteter klandras också, liksom vitas imperialism från utomlands och vitas försummelse när kolonisatorerna en gång väl avlägsnat

sig (eller blivit utrotade som i fallet med Haiti). Den helt motsatta slutsatsen verkar emellertid mer giltig – att en anseelig ekonomisk delaktighet av vita och andra (i synnerhet indier i Afrika) är fullkomligt avgörande för att den ekonomiska tillväxten i svarta samhällen ska upprätthållas. I de afrikanska nationer där vitas investeringar inskränkts, till exempel Uganda och Zimbabwe, har det förekommit en åtföljande sänkning av levnadsstandarden utan några verkliga utsikter till återhämtning. Praktiskt taget samma sak har hänt i de östafrikanska nationer som förvisat sina indiska affärsinnehavare och förväntat sig att svarta skulle träda i deras ställe och överta deras roll i näringslivet. Detta skedde inte. Konfiskerade butiker gick i konkurs, och den allmänna tillbakagången mot den tidigare levnadsstandarden accelererades av denna förlust. I oberoende afrikanska nationer som tidigare åtnjutit frukterna av utländska ekonomiska initiativ, såsom Nigeria tack vare sin oljeindustri, har detta utbyte vattnats ur nästan fullständigt genom en liten minoritets korrupsion och profithunger, vilket om något försatt den stora befolkningen i ännu större fattigdom än tidigare. Ansträngningen att lägga skulden på någon annan framhärdar alltjämt, men det finns inga övertygande belegg för att svartas fattigdom förorsakas av kapitalism (de så kallade socialistiska nationerna i Afrika är precis lika fattiga som alla andra), av rasism (den svarta fattigdomen i Förenta staterna överträffas av svartas fattigdom i Brasilien där integrationen mellan raserna antas vara bättre) eller av någon annan mystisk form av miljöbetingad utsatthet. Förr eller senare måste det erkännas att det primära ansvaret för svartas fattigdom bör hänföras till de svarta själva, till stor del till deras problem med bristande kognitiv förmåga.

För att den illa behandlingen av svarta ska kunna äga rum i sin klassiska marxistiska tappning, måste svarta arbetare exploateras av vita kapitalister som genom detta ökar sin vinst. Men exakt var i världen numer, utöver kanske i Sydafrikas diamantgruvor, kan man hitta stora grupper svarta arbetare vars handlingskraft tappas av för att öka någon annans vinst? Inte i Detroit där svarta bilindustriarbetare har levt först på arbetslöshetsförsäkring och sedan på socialbidrag. Inte i Los Angeles där svarta erhåller tillräckligt med socialbidrag för att kunna försmå de undermåliga löner och levnadsförhållanden som är så ivrigt eftertraktade av mexikanska immigranter. Inte i Afrika, ej heller i Brasilien, ej hel-

ler någon annanstans i världen. Snarare tvärt om lider nu svarta av arbetslöshet världen över, och har blivit kollektivt beroende i en oöverträffad grad av välgörenhet och en mångfald av arbetsmarknadsåtgärder som kokats ihop av andra för att ge dem en någorlunda anständig levnadsstandard. Så den marxistiska teorin om exploatering är inte längre användbar, och detsamma gäller den urvattnade gaturoretik som så ofta kan höras bland svarta talesmän i Förenta staterna. Om det är någon som exploaterar någon annan så är det den ansevärd mängd individer ur olika ”minoritetsgrupper” som lever på välgörenhet, nationer såväl som enskilda personer, som klamrar sig fast vid denna tomma retorik för att rättfärdiga sitt fortsatta beroende av andras generositet. Och deras retorik kan givetvis bara bli än mer högröstad i takt med att aktuella teknologiska framsteg fortsätter att utesluta dem från arbetsmarknaden. Inte längre möjliga att exploatera klagar de ändå över exploatering, men deras problem bottnar annorstädes – i slutändan i de genetiska tillkortakommanden de inte kan avhjälpa.

IX

DET AMERIKANSKA GHETTOT

DET FÖREFALLER UPPENBART att Förenta staterna är fångat i ett bimodalt samhälle – den ena delen utgörs av den 12,3 procent svarta minoriteten, och den andra delen omfattar nästan alla andra från WASPs [White Anglo-Saxon Protestants; personer som tillhör etablissemang] till indianer, mexikaner, kubaner och sydostasiatiska flyktingar. Det råder ännu många allvarliga problem bland dessa minoritetsgrupper, men inga verkar helt omedgörliga. Situationen är emellertid annorlunda beträffande svarta, för vilka de sociala förvärven har varit försumbara trots de tiotals miljarder dollar som spenderats för att uppnå integration. Det är i huvudsak för svartas vidkommande som två generationer av jämställdhetslagar, regeringsprogram, stiftelsedonationer, särskilda utbildningssatsningar och medias oöverträffade informationskampanjer (till och med i serietidningar, manuskript till situationskomedier och annonser för damunderkläder) har resulterat i få förbättringar utöver den motvilliga åttlydnad som upprätthållandet av strikta lagar framtingat, och utöver vad rena dollar kunnat köpa i form av tillfälligt samarbete. Idag verkar svartas sociala och ekonomiska underläge, om något, värre än förr, och få kan förneka den fattigdomsstatistik och det kulturella underläge som tycks vara unikt för den svarta minoriteten. I själva verk-

et har denna statistik ofta använts av genomliberala integrationister för att rättfärdiga kvoteringar och ökade federala program riktade mot svarta. I detta syfte försöker de att kasta om orsakssambandet genom att behandla bristande prestationsförmåga som resultatet av social utsatthet snarare än som orsaken till densamma. Men statistiken kan de inte bortse ifrån – till exempel den 56-procentiga fattigdomsnivån och de svarta ensamstående mödrarnas 66-procentiga andel av alla födslar (en andel som stiger till 80 procent i Harlem), de höga döds- och sjukdomstalen, den stigande 40-procentiga ”verkliga” arbetslösheten bland arbetsföra män (inklusive de som avstått från att söka arbeten), den verkligt höga bortfallsprocenten i high school och, givetvis, de astronomiska brottsiffrorna som har omvandlat åtskilliga bostadsområden i storstäderna till förslummade och livsfarliga slagfält.

Det finns i själva verket ingen tvistefråga idag i vilken den officiella mytologin avviker mer dramatiskt från den allmänna meningen, än i erkännandet att vår rådande brottsfrekvens i huvudsak är ett negerproblem, vilket det i sanning är. Uppskattningsvis 64 procent av alla amerikaner som arresterats för våldsbrott utgörs av svarta som i sin tur endast utgör 12,3 procent av befolkningen. I termer av rena procentandelar är sannolikheten att svarta åtalas för våldsbrott ungefär fem gånger högre än för alla andra. Som exempel kan nämnas att i hela landet år 1976 utgjordes ”mer än hälften av av alla arresterade för mord, nästan hälften av alla arresterade för våldtäkt och två femtedelar av alla arresterade för grov misshandel av svarta.”, enligt Charles Silberman i *Criminal Violence, Criminal Justice* (1978, sid. 118-19). Eftersom andelen oanmälda och olösta brott är mycket högre i svarta bostadsområden än på andra platser, är denna åtalsstatistik lågt räknad i jämförelse med den kriminella framfart som i verkligheten äger rum. I motsats till liberal dogmatik ingriper polisen *mindre* i svarta bostadsområden än i vita i förhållande till den faktiska kriminalitet som försiggår. Allt för ofta följer inte polisen upp larm från svarta bostadsområden såvida inte människors liv står på spel. Till följd härav arresteras och åtalas svarta i betydligt mindre utsträckning i proportion till det antal brott de begår, och på så sätt misslyckas till och med brottsstatistiken uppenbara problemets fulla omfattning.

Som påpekats av Silberman är de svarta och latinamerikanska minoritetsgrupperna ungefär lika stora i staden New York, och medianinkoms-

ten bland latinamerikaner har till och med varit lägre bland de spansktalande än bland de svarta. Ändå var 63 procent av dem som arresterades för våldsbrott i New York 1970-1971 svarta och bara 15 procent var latinamerikaner, mindre än en fjärdedel så många. Sammaledes har förhållandet mellan svarta och mexikanska fängelsekunder varit 4 mot 1 i Texas, 5 mot 1 i Arizona och 3,4 mot 1 i Utah (dock med frekvensen återfallsförbrytare på hela 5 mot 1). I San Diego, en av de få amerikanska städer som brutit ner brottsstatistiken på etniska grunder, överskred svartas genomsnitt mexikanernas mellan 1971 och 1973 med 7,8 mot 1 för rån, med 7 mot 1 för mord, med 4,6 mot 1 för våldtäkt, med 4,2 mot 1 för grov misshandel, med 3,5 mot 1 för inbrott och med bara 2,6 mot 1 för stöld. På det hela taget gäller att ju våldsammare typ av brott, desto högre är den officiella statistiken till svartas nackdel eftersom en större andel brott utan våldsinslag passerar oanmälda i svarta bostadsområden. Hur som helst tycks den avsevärt högre våldsbrottsfrekvensen bland svarta än bland latinamerikaner i motsvarande ekonomisk situation antyda inverkan av ytterligare variabler, däribland mycket sannolikt färre hämningar och större samtycke i kamratgruppen för våldsamt beteende (ett mönster av "anomi" som normalt är mer pådrivande än ekonomiska behov).

För många verkar sambandet mellan låg IQ och kriminella tendenser förfalskat, men detta samband har i själva verket gång på gång bekräftats av statistiska data. Enligt nästan ett dussin undersökningar genomgånna av Jensen i *Bias in Mental Testing* (1980) ligger vita ungdomsbrottslingars genomsnittliga IQ mellan 10 och 12 IQ-poäng under andra vita tonåringars utan kriminalregister, vilket placerar den genomsnittliga intelligensnivån för alla brottslingar, både svarta och vita, nästan i nivå med den allmänna svarta genomsnittsintelligenen i Förenta staterna. Mer allmänt förekommer den högsta brottsfrekvensen bland alla amerikaner, oavsett ras, bland ungdomsbrottslingar och vuxna förbrytare som besitter en IQ på mellan 70 och 90. Sannolikheten för kriminellt beteende avtar på IQ-nivåer under 50 och över 100. Detta betyder att nästan hälften av den negroida populationen kan lokaliseras till detta relativt brottsbenägna IQ-intervall, jämfört med mindre än 10 procent av de vita, vilket ger ett procentuellt förhållande om 5 mot 1 till svartas nackdel; exakt samma obalans som våldsbrottsstatistiken redan fastslagit. Det innebär med andra ord att fem gånger så många svarta som vita har en IQ på en nivå som tyd-

ligen främjar kriminellt beteende, och mycket riktigt är våldsbrottsfrekvensen bland svarta likaledes fem gånger så hög. Det behöver dock inte råda ett direkt samband mellan dessa statistiska data, men överensstämmelsen är minst sagt slående. För latinamerikaner torde förhållandet mellan IQ och brottslighet antyda brottsfrekvenser på uppskattningsvis 3 mot 1 till svartas favör, men naturligtvis antyder snedvridningen i mätningen av latinamerikaners IQ att detta förhållande borde vara högre, mer i linje med det förhållande beträffande våldsbrott om 4 mot 1 som redan omnämnts. Men det råder inga tvivel om att sannolikheten för kamratgruppens bifall åt kriminellt beteende är betydligt större i svarta samhällsskikt, om grovt räknat hälften av deras befolkning lider av kognitiva brister på nivåer där tillgrepp och kriminellt beteende är mer troligt att ske. Den intelligensberövade brottslingens logik verkar uppenbar – om du vill ha det, ta det; om du känner dig förorättad, slå vilt omkring dig; om du utmanas, bevisa din manlighet; om du gillar henne, ta henne; och visa i största möjliga utsträckning din brist på respekt (eller ”dis” som det rådande svarta slanguttrycket lyder) för dem du ogillar. Allt detta är reflexer som de flesta av oss lär sig att hålla under kontroll, men uppenbarligen har en adekvat IQ stor inverkan på huruvida vi lyckas lägga band på oss själva, och återigen hamnar svarta i ett underläge i vårt bimodala samhälle.

Svarta ur medelklassen åtnjuter självklart ett relativt välstånd, och givetvis finns det integrerade grannskap där rasrelationerna fungerar fullkomligt harmoniskt. Det finns inte desto mindre enorma områden av förfallna grannskap bebodda av en svart underklass med helt och hållet egna värderingar och beteendenormer. I flera av de mer förhärjade av dessa områden verkar det nästan som om Afrikas eländen har kastats rakt in i den amerikanska smältdegeln utan några som helst utsikter att kunna lösas upp i brygden. Det bryter ofta ut problem i form av bränder, inbrott och skottlossning, men det tycks också förekomma ett jämnt flöde av mindre överträdelser dagligen – de högröstade kontroverserna, de skrämmande radioapparaterna, de godtyckligt kringspridda soporna och de medvetna blockeringarna av gator och trottoarer utan hänsyn till andras behov. Allt för många ungdomar åker omkring på stulna cyklar och allt för många bär på radioapparater som spelar monotona och hamrande dansrytmer. Allt för många personbilar glider förbi så sakta som möjligt medan deras radioapparater skränar samma dunkande rapmusik så högt som möjligt. Det

förekommer dessutom allt för många bullersamma konversationer bland klungor av dagdrivare som brukar en synnerligen sludrig svart dialekt som är nära nog obegriplig bortsett från dess uppenbara fatiska anföranden ("Hey man" etc) och dess genomträngande manlighetsförsäkrande kraftuttryck som "motherfucker", "fuck you" och "shit man". De fungerar i allmänhet som förstärkning och betyder "Jag vill verkligen understryka min ståndpunkt", men ger även andrum för att låta de slöa tankarna komma ifatt det strida ordflödet. Verben förblir naturligtvis oböjda, pronomen likaså, och döda metaforer (som till exempel "wheels" som en synekdoke för automobil) används nästan helt utan omväxling. Konversationerna övergår ofta i hotutväxlingar och förnekanden kryddade med tillräckligt många överdrivna skratt för att upprätthålla vänskapsförbindelserna, men då och då urartar de i högljudda gräl som kan höras mer än ett kvarter därifrån om spritintaget varit tillräckligt.

Ett slags roffa-åt-sig-och-kasta-bort-psykologi är i allmänhet utbredd i dessa ghetton, varför allt som lämnats kvar utanför husen eller lägenheterna snabbt försvinner. Distinktionen mellan tillgrepp och vårdslöshet löses upp eftersom andras ägodelar endast har "lånats", därefter överlåtit till andra, och ingen kan riktigt komma ihåg när och av vem. Kanske blev de sålda men pengarna har redan spenderats eller blivit utlånade till någon annan eller använts för att betala av en skuld. Vem bryr sig? Det är uppenbart att den utbredda arbetslösheten bidrar till denna vårdslöshet, men det gör även jakten på spänning, machoattityden, den antivita förbittringen och den rena bristen på intresse och engagemang, eftersom alla utan någon synlig källa till försörjning tycks kunna häva in socialbidrag, antingen genom att själv föda barn eller genom att uppgå i ett hushåll där någon eller flera andra gör det. Så många som två dussin barn och unga vuxna kan ingå i ett hushåll som uteslutande försörjs av socialbidragsmödrar – ghettons mest framgångsrika industri. Vad som än stjäls omsätts för minsta bråkdel av dess värde och spenderas sedan på sprit, droger, spelskulder och billiga smycken åt flickvänner; inte på bröd, mjölk och andra liknande nödvändigheter som redan bekostats via matkuponger. Man fortsätter naturligtvis att fästa stort avseende vid rena "behov", men de spontana anspråk som kännetecknar en antisocial livsstil som tycks vara mer förbunden med kognitiva brister än vad sociologerna är villiga att medge, är dock mer grundläggande. Problemet existerar – det erkän-

ner de – men de betraktar det som kätteri att antyda ett orsakssamband i vilket det genetiska arvet spelar en minst lika betydelsefull roll som social betingning.

Betyder detta att alla svarta är dömda till fattigdom på grund av vår bimodala kris i Förenta staterna? Inte alls. Det finns en växande svart medelklass som mer eller mindre bekräftar den överlappning som råder mellan svartas och vitas normalkurvor för IQ. Enligt data insamlade av Jensen och andra kan denna medelklass rekryteras från de 16 procent av den svarta befolkningen (eller 4.798.000 enligt 1990 års folkräkning) som är mer intelligenta än 50 procent av de vita, och från den 0,1 procent av den svarta befolkningen med en IQ över 130, tillräckligt högt för att erbjuda framgång på nästan vilket område som helst. En tiondels procent kan tyckas vara ett tämligen ringa tal, men om vi dividerar 29.986.000 svarta med 1000 får vi 29.986 (låt vara att den verkliga siffran kan variera med ett par tusen) som till fullo kan konkurrera med vita som besitter en IQ på 130 vad gäller abstraktioner och alla andra avseenden i vår tid. Att det finns en sådan kvalificerad minoritet har bekräftats på många områden utöver musik, sport och nöjesindustrin – till exempel inom litteraturen såsom exemplifierats av genuina kulturella prestationer av svarta författare som Richard Wright, Ralph Ellison, James Baldwin, Toni Morrison och andra. Värda all respekt är även de politiska insatserna av personligheter som Frederic Douglas, W. E. B. Du Bois, Booker T. Washington, A. Philip Randolph, Martin Luther King (trots hans dokumenterade plagiering), Malcolm X, Jesse Jackson och många andra av vilka flera uppvisat omfattande intelligens i sin strävan efter svartas frigörelse.

Den lägre svansen på normalkurvan för vår svarta befolknings IQ kan emellertid inte heller ignoreras, och det är här vår bimodala kris förefaller överväldigande om ej oövervinnelig. Om alla med en IQ mellan 68 och 83 kan klassas som ”svagsinta” enligt vad som kungjorts från officiellt håll, passar nästan hälften av den svarta befolkningen in på denna beskrivning i bästa fall! Och på samma sätt, om en ”idiot” kan definieras som en person med IQ mellan 52 och 67, som också förordats från officiellt håll, betyder detta att ungefär 15 procent av vår svarta befolkning passar in på denna beskrivning i bästa fall – 150 gånger antalet svarta i kategorin med 130 eller mer i IQ! Med andra ord, tre av tjugo svarta som vi möter på trottoarerna kan kliniskt diagnostiseras som idioter, men bara en på tusen

besitter färdigheter motsvarande 130 eller mer i IQ. Denna skeva fördelning jämfört med vitas möjligheter lägger en tung börda på vårt samhälle, i synnerhet inför den rådande jämställdhetskampanjen att implementera arbets- och utbildningskvoteringsbaserade på falska förespeglningar att skillnader i IQ antingen är helt betydelselösa eller att de härrör från miljöbetingad utsatthet och lätt kan elimineras.

Under de senaste åren har allmänheten ständigt blivit serverade föreställningen om de svartas orealiserade intelligenspotential, vilken antytt mottagligheten hos alla svarta för förbättring om de bara gavs chansen. De 50 procent av det svarta samhällsskiktet som i bästa fall passar in i den trögtänkta kategorin (för att inte säga något om de 15 procent som i bästa fall passar in i idiotkategorin) antyder emellertid att situationen är en helt annan. Dessa utgör de individer som knappt kan utläsa skriven text, som stappar på den enklaste huvudräkning, som blir förvirrade av instruktioner, som håller tyst för att dölja sina brister, som ofta hänfaller åt tomma skratt, som kastar bort sin inkomst på skräpmat och enkla pråliga ägodelar, som ej finner sig på överenskommen tid (om de överhuvudtaget gör det), som försöker injaga fruktan genom att blänga ilsket och som hänfaller åt våld eftersom de inte har någon annan möjlighet att hävda sig. Nästan hälften av vår svarta befolkning kan mer eller mindre förväntas uppvisa dessa tendenser, och de kan inte på något plötsligt och mirakulöst sätt omvandla sig själva till produktiva och självförsörjande medelklassmedborgare oavsett hur mycket tid, pengar och ansträngning som läggs ner i denna strävan – inte så länge som deras problem bottnar i en låg IQ som till två tredjedelar betingats av det genetiska arvet. Om detta är fallet är enda sättet att hjälpa detta segment av det svarta samhällsskiktet, att erbjuda dem en ekonomisk och utbildningsmässig utmaning som de kan klara av, och det första avgörande steget i denna riktning är att tona ner samtligas förväntningar till en mer realistisk nivå.

X

MIN ERFARENHET AV SVARTA STUDENTER

INFÖR MIN SISTA PRESENTATION av empiriska data som antyder undermåliga kognitiva förmågor hos svarta, vill jag ta upp till behandling vår rådande kris i utbildningsväsendet baserad på min personliga erfarenhet som lärare på collegenivå i mer än två decennier. Genom hela min yrkeskarriär har jag kommit i kontakt med hundratals svarta studenter, några av dem uppriktigt intelligenta, några med genomsnittliga förmågor, men den stora majoriteten har dock varit tämligen blygsamt begåvad. De flesta verkade välmotiverade men hopplöst inkompetenta när det gällde både standardengelska och att förmedla sina tankar och intryck skriftligen. Under några år hjälpte jag till med att skola dussintals svarta paraprofessionella yrkesmän och kvinnor till att bli allmänna skollärare genom att uppmuntra dem att memorera frågor och svar som de sannolikt skulle kunna tänkas stöta på i de standardiserade kvalificeringsproven. De flesta av dem lyckades och blev auktoriserade kommunalskollärare. Bättre det än vita lärare i deras stadsdelar, resonerade jag med deras utmärkta relationer till sina icke-integrerade svarta skolklasser i åtanke. Samtliga utom två eller tre av dessa blivande lärare förblev emellertid nästan fullkomliga analfabeter enligt min mening. De flesta lyckades inte ens begripa de mest rudi-

mentära språkliga och litterära begreppen trots sitt intensiva engagemang att utbilda sig själva. Deras prosa dominerades av forcerade meningsfragment som varken kunde härledas ur standarddialekten eller ur något liknande den officiella svarta dialekt som William Labov och andra hyllar. De föreföll hur som helst fullkomligt omogna att verka som lärare utom bland elever med samma bristande förmågor och utan större möjligheter att kunna korrigera dem. De integrationistiska riktlinjerna ändrades olyckligtvis snart därefter, och slopandet av grannskapsskolor resulterade i att dessa lärare spriddes ut genom hela det statliga skolväsendet och sporrade än mer effektivt den vita flykten till privatskolor, församlingskolor och förortsskolor.

Jag har även hört allt skvaller om svarta kolleger som inte skrivit sina böcker helt själva, och jag har suttit med i filosofie doktorsutnämningsskommittéer för svarta kandidater vars avhandlingar troligen blivit så utförligt genomarbetade av amanuenser att personalen själv snarare än kandidaterna förtjänade respektive utnämningar. Under hela min karriär som lärare har jag tillämpat en motsvarande underförstådd dubbelmoral genom att lyfta upp svarta ett pinnhål oavsett vad de presterat – ett "D" istället för ett "F", ett "B" istället för ett "C+" etc, och denna betygsinflation har tvingat fram en motsvarande, om än något mindre, betygsinflation för vita elever också. Hur skulle jag kunna ge en av mina svarta elever ett "B" för ett "C"-arbete, till exempel, om jag inte samtidigt gav vita elever "B:n" för "C"-arbeten? Som ett resultat har alla betyg blivit uppblåsta så att svarta kunnat spurras utan att allt för uppenbart missgynna de vita. Jag misstänker att den stora majoriteten av lärarkåren gått i samma fälla, även om få är villiga att erkänna det.

Bland de fem svarta elever som jag lät genomgå skriftliga prov en termin för flera år sedan, uppnådde fyra 95 på Clarke-institutets flervalversion av WAIS verbala IQ-mätning, och den femte uppnådde skapliga 110. Den i särklass minst kompetenta i denna grupp var en 30-årig kvinna som vi kan kalla Lucinda, som besvarade de första två frågorna enligt nedanstående på sitt slutprov i min högre kurs i avancerad uppsatsskrivning:

1. Skriv en mening som innehåller ett kommatecken, därefter en omskrivning av denna mening i vilken kommatecknet eliminerats.

SVAR: Han var stock, pojken åkte på sin trehjuling
Genom att åka på trehjulingen, slog stocken pojken.

2. Förklara det ”organiska” sambandet mellan en terminsuppsats problemformulering och dess disposition (vid behov, utveckla din förklaring på baksidan av denna sida).

SVAR: Den förklara hur terminsuppsats kommer att byggas upp i en mer fullständig förklarign.

Mitt slutprov inkluderade även en essäfråga som uppmanade varje elev att sammanfatta sin terminsuppsats som hade lämnats in föregående vecka. Jag frågade även hur dess problemformulering skulle kunna ifrågasättas och vad som skulle kunna sägas till dess försvar. Ingen av mina elever visste om att denna fråga skulle komma, men de var alla givetvis tillräckligt initierade för att tackla den, förutsatt att de själva hade efterforskat och skrivit sina egna terminsuppsatser. Samtliga var studenter i den högre klassen vilka gick lärokursen på en avancerad nivå, och de åtnjöt fördelen av att ha valt sina egna ämnen för dessa terminsuppsatser. Lucindas svar på denna fråga kan citeras i sin helhet, än en gång utan att korrigera någon av hennes felaktigheter [Texten lämnas oöversatt]:

My basic point in my term paper was that Black mothers and daughters had it rough in life and that no one society really understood the hard life. They had it,, hard in a ”white world” that caused a lot of discomfort with Black people in trying to get along today. Blacks are at each other throat not with each other against one another. This also makes that some how that Black people have got to find some way of bringing unity together in the ”white world”

White World have not helped the black people to get out of this 'Knot' that blacks are in by low paying jobs, this undermining life that Blacks have.

Black mothers and daughters have been the back bone as well as the Indians of America. To get what America is today because the White people sure did do it because ”White” did want to get their hands dirty.

My argument is that Black Women have to come a long way still in order to improve half way free they got to make a strong unity among women not fighting against one another over men, jobs, way of life.

Vilka förtjänsterna i Lucindas problemformulering än må vara, var hennes prosa uppenbarligen en hopplös blandning av paroller och förbittrade stereotyper i vilken det enda urskiljbara tänkandet fanns i det sätt på vilket hon hoppade från det ena klagomålet till nästa och sen tillbaka igen. Hon försökte inte besvara den andra och tredje delen av min fråga trots att hon fullbordade sitt prov långt innan tidsgränsen nåtts. Hon själv försökte förklara sina svårigheter på sista sidan av sitt prov genom att hänvisa till frågor kring språkbruk och interpunktion som jag hade meddelat skulle komma med på provet: "Jag hade meningar memorera för provet men när gå till klassrum och provet blev jag tom i huvudet." Som om gott minne i sig skulle ha hjälpt henne att klara provet, som om de tio tusentals dollar som lagts ner på hennes specialutbildning under hennes sista år på college skulle generera något utöver högst marginella resultat.

Varför gav jag Lucinda ett "D" i lärokursen istället för det underkännande hennes prestationer rättfärdigade? I första hand för att hon var svart och därför förtjänade att frias hellre än att fällas i sin desperata ansträngning att nå upp till vita normer. Det ska likaledes ej heller förglömmas att hennes verbala IQ på 95 placerar henne två tredjedels standardavvikelse över svartas genomsnittliga IQ i Förenta staterna och helt i nivå med de flesta av mina tidigare paraprofessionella elever som trots allt blev lärare på high school-nivå. Jämfört med andra svarta i nationen kan hon möjligtvis placeras i den sjuttiofemte percentilen vad gäller hennes verbala förmåga, med nöd och näppe i den främsta fjärdedelen bland alla amerikanska negrer. Hennes prestationsnivå låg under genomsnittet för de flesta svarta elever jag arbetat med de senaste åren, dock inte i en extrem grad, och faktum är att den var betydligt bättre än vad man kan förvänta sig av den genomsnittliga ghettoinvånaren som undviker college. Självklart övervinner en del svarta detta tillkortakommande (en kollega som läser Black studies, till exempel, skulle mycket väl kunna kvalificera sig som något slags geni), men för en stor majoritet svarta fortsätter de akademiska kraven på collegenivå att utgöra ett verkligt eldprov. Olyckligtvis försöker allt för många av dem kompensera mellanskillnaden med tafatta bortförklaringar genom att inte delta i andra än de mest grundläggande kurserna hållna av gene-

rösa lärare, genom att förlita sig på en mängd skrivhjälpssassister tillhandahållna av svarta studentföreningar och särskilda hjälpinrättningar, och med en osund mängd tomma hotelser ("Why yo no gi' me an 'A'?). Den genomsnittliga professorn står där inför uppgiften att hantera situationen så väl som möjligt utan att beklaga sig allt för högljutt och riskera att bli betraktad som trångsynt. Han inser att han har att göra med sin egen bimodala kris, men han besitter tillräcklig akademisk erfarenhet för att förstå att försiktighet är en dygd.

XI

DET NYA AMERIKANSKA DILEMMAT

NEOLYSENKOISTERNA HAR VARIT anmärkningsvärt framgångsrika i att övertyga den amerikanska allmänheten att det finns ett överflöd av vetenskapliga data till stöd för deras egalitära villfarelser, men i själva verket saknas hårddata inom psykometrin, kranimetrin, den fysiologiska antropologin, den kulturella antropologin, arkeologin, Afrikas historia, sociologin eller brottsstatistiken som rättfärdigar deras anspråk. Deras strategi tycks i huvudsak vara negativ. Allt de kan göra är att aggressivt bortse ifrån den omfattande ansamling dokumentation som vittnar om skillnader i IQ, genom att väcka till liv de alltid lika användbara miljöorienterade argumenten att alla mätbara skillnader ovillkorligen måste bero på miljömässiga förhållanden baserat på *prima facie*-antagandet att ALLT ÄR ANNARS LIKA vad gäller anlagsfördelningen bland världens befolkning. Konfronterade med voluminösa mängder ovedersägliga data om skillnader i IQ svarar neolysenkoisterna: "För all del, men förstår du inte...", och hemfaller åter i sina förutsebara litanior av miljöorienterade påståenden. Konfronterade med jämförliga brotts- och socialunderstödsiffror eller med Afrikas extrema primitivism under slutet av 1800-talet och med dess demokratiska institutioners totala kollaps av idag, svarar de återigen: "För all del,

men förstår du inte...”, och än en gång gör sig den reflexartade miljöfixeringen sig gällande. Konfronterade med mätbara skillnader i hjärnstorlek tvingas de lägga om kursen en aning, vilket de också gör genom att förneka dokumentationen, genom att förneka kraniets betydelse för IQ och genom att ifrågasätta giltigheten i själva IQ-mätningarna, och då är ändå allt de har att komma med: ”När allt kommer omkring, miljön, begriper du inte...” varmed de återigen frammanar denna ihåliga schibbolet för att heligförklara sina förutsebara undanglidanden. Den rena sanningen återstår emellertid – de själva saknar helt trovärdiga belegg förmögna att stå emot empirisk verifiering bortom deras miljöorienterade trosuppfattning att universum självt delar våra berömvärda egalitära ideal genom att ha skapat alla raser exakt jämlika. Denna princip om absolut jämlikhet kanske inte går att tillämpa på alla individer, men definitivt, resonerar de, på normalkurvefördelningarna för alla raser. Förmodligen råder det en genetisk konvergens mot perfekt statistisk jämlikhet som är så mäktig att större och mer grundläggande miljöfaktorer – effekten av nästan 50.000 år av isolering i tropiska Afrika söder om Sahara – inte medfört någon som helst inverkan på den intellektuella kapaciteten hos dem som genomlevde en sådan tillvaro. Detta är den paradox som det är meningen att vi ska tro på – ett miljöcentrerat förnekande av miljöfaktoreernas genomslag utom i form av den dagliga våndan bland särskilda förfördelade minoriteter i Förenta staterna idag. Betoningen av miljömässiga betingelser kan bara framhåvas under förutsättningen att de medger varje individ ett jämlikt utgångsläge vid födseln eller avelsögonblicket. Låt svarta få del av samma förträningar, lyder resonemanget, och inom bara några få generationer kommer de flesta av dem att överbrygga den betungande skillnaden och bli fullt kapabla att konkurrera med resten av oss i matematik, i datavetenskap och i utförandet av sina alldagliga ärenden. Detta är det meningen att vi ska tro, trots de nedslående bevisen för att mycket lite av detta har inträffat, antingen i Förenta staterna eller någon annanstans – trots psykometrikerens vittnesmål, trots mätningarna av undermålig utveckling i pannloben, trots en ofantlig nationell investering som till största delen förefaller ha varit bortkastad på meningslösa ambitioner under de senaste trettio åren.

En andra och kanske mer attraktiv ”liberal” utgångspunkt skulle

kunna vara att vi ännu saknar absoluta och ovedersägliga bevis för brister i svartas intellektuella kapacitet, varför det skulle ligga bättre i linje med våra konstitutionella och judisk-kristna ideal att förutsätta potentiell jämlikhet som det bästa sättet att främja åtminstone en minskning av de sociala skillnaderna mellan raserna. Även om genetisk raslig jämlikhet bara är en myt, så kan den åtminstone försvaras som en ”nyttig” myt, jämförlig med allt annat som bidrar till att hålla samman samhällsstrukturen. Om den kulturella harmonin är beroende av det allmänna acceptandet av några få godhjärtade villfarelser som väver samman sanningen och de önskade förbättringar vi hoppas införa, varför inte addera svartas jämlikhet till denna begreppsvärld som förmodligen en av våra viktigaste och välbehövligaste sociala föreställningar? Varför stöta sig med en av våra minoriteter? Varför inte låtsas att det existerar en potentiell jämlikhet i syfte att frambringa åtminstone en bättre och mer rättvis fördelning av vår nationalinkomst? Kan vi inte sätta tilltro till de godhjärtade villfarelserna om perfekt genetisk konformitet bara för att kunna maximera den sociala rättvisan i hela vår nation? När det handlar om rasrelationer verkar det som om sanningen med stort ”S” för en gång skull kan få lämna företräde åt de demokratiska värden vi alla bekänner oss till.

Jag kan sympatisera med denna drömbild, och faktum är att jag försökt foga mig efter den under merparten av min karriär som lärare. Det slår mig emellertid som allt mer uppenbart att myten om svartas jämlikhet har blivit mer destruktiv än andra kollektiva vanföreställningar, eftersom det rigorösa officiella erkännandet av dess giltighet redan har resulterat i avsevärda sociala omvälvningar och kan förväntas accelerera denna trend tills hela vårt samhälle äventyras. Det är en sak att låta den amerikanska drömmen hägra framför ögonen på individer som är oförmögna att uppnå den ens med andras benägna hjälp, men något helt annat att försöka omorganisera vårt samhälle uppifrån och ner för att förverkliga denna omöjliga dröm, och därefter när inget annat tycks fungera, blanda samman missförhållanden gång på gång i de gagnlösa försöken att råda bot på de tidigare misslyckandena. Denna strategi förefaller ha utgjort en nationell förpliktelse alltsedan mitten av 60-talet, och dess yttersta konsekvenser har bara börjat göra sig gällande. Ett antal decennier till av samma sorts strävanden, och vi kommer kanske inte

längre att kunna ta den lyx vi kallar demokrati för given helt enkelt på grund av att vi slösat bort vårt gemensamma öde i jakten på ett ouppnåeligt mål. Hjärntvättade av liberal retorik är de svarta allt mer missnöjda med förhållandena, medan vita lärt sig att förena flykt med hyckel i sin ansträngning att stå ut med de svartas krav. Vår samhällsstruktur håller synbarligen på att försvagas i våra städer, i våra skolor och i våra barns mer förvirrade beteendemönster, och den kan bara skadas än värre såvida inte våra nationella prioriteringar omorienteras på mer realistiska grunder.

De flesta amerikaner verkar villiga att ge de svarta en något större bit av kakan, men det råder även en begriplig angelägenhet om att den rådande trenden av social försämring måste brytas. De förhållanden som kan observeras i våra stadskärnor förefaller ofrånkomligt sprida sig till angränsande grannskap, ut till förorterna och till och med till de delstatliga och nationella politiska projekten. Om vi inte kan finna ett fundamentalt annorlunda angreppssätt kommer blygsamma förbättringar för svarta att ställas i skuggan av de vitas uppostringar och en allmän känsla av missnöje och kollektiv utarmning som vi alla borde vara angelägna att förhindra, svarta såväl som vita. Det är inte bara en fråga om att ta från en och ge till en annan. Nej, snarare måste ett kvalitativt bottenvärde undvikas vid den effektivitetsnivå under vilken alla blir lidande. Om låg IQ får fortsätta belasta vårt samhälle genom regeringens påbud, kommer även en viss procent av vår BNP att fortsätta avledas till offren för denna speciella åkomma, men den allmänna skadan för alla inblandade kommer att vara ännu mer betydande. Slutligen kommer vi att få mindre att dela på och en till och med större känsla av orättvisa bland både svarta och vita.

Det finns fyra allmänna områden – utbildning, sysselsättning, kriminalitet och socialvård – där myten om svartas jämlikhet redan bringat uppenbart skadliga resultat. Var och ett av dessa områden förtjänar ett eget kapitel för att förevisa samhällskostnaden som förorsakats av vårhängivna förpliktelse gentemot denna myt.

XII

VÅR NUVARANDE KRIS I UTBILDNINGSVÄSENDET

INTEGRATIONEN INOM VÅRT utbildningsväsende är ett viktigt första steg inför den effektiva integrationen av hela samhället med utgångspunkt i individuella förmågor istället för kvoter eller fördomsfulla stereotyper. Följaktligen verkar vår nations strävan i denna riktning alltsedan Högsta domstolens utslag i fallet Brown 1954 på det hela taget rättfärdigad. Det har emellertid rått kroniska och tydligen olösliga svårigheter i de pågående försöken att exponera svarta med undermåliga kognitiva förmågor för studiematerial de helt enkelt inte kan begripa. Under förespeglingen att dessa svarta skulle gynnas av en lika krävande utbildning som den som tillhandahålls den vita majoriteten, har miljarder dollar lagts ner på att tvångsmata dem med detta främmande kunskapssystem trots deras inkompetens att lära sig något utöver grunderna i att läsa, skriva och räkna. För att garantera denna ”jämsällighet” har vår nations utbildningsväsende tagit sin tillflykt till obligatorisk bussning, slopandet eller minskningen av kompetensnivåvägledning, ”modulär likformighet” i läromaterialet, förberedelse av elever inför prov, införandet av rigida jämsällhetsriktlinjer vid anställningen av lärare och enorma budgetutgifter på Head Start och en mångfald av liknande stödprogram som sträcker över allting från förskolan till den

väloljade filosofie doktorsgraden. Som en följd har vårt utbildnings-system blivit betydligt dyrare att administrera än tidigare, och samtidigt sjunker den utbildning som lärs ut till nivåer utan motstycke i vår nations historia. Televisionen spelar en roll i denna tillbakagång liksom de upplagda utbildningspaket som ett antal publicister prackar på våra skolor. Men den enskilt viktigaste faktorn som gör att vårt utbildningsväsende går på knäna har förmodligen varit den urskillningslösa blandningen av kompetensnivåer som påtvingats våra elever genom integrationsnormer instiftade av domstolar efter påtryckning från N.A.A.C.P. (National Association for Advancement of Colored People) och liknande välgörenhetsorganisationer. Ibland har skolintegrationen fungerat tack vare en fast vit majoritet bland studenterna på åtminstone 60 till 70 procent, och tack vare en fortsatt *de facto*-segregation på grund av att långsamma elever lotsats in i klasser som motsvarar deras kompetensnivåer. När den svarta minoriteten emellertid stiger från 30 procent till 40 procent av totala antalet elever, när vägledningen av elever baserad på kompetensnivåer överges på grund av dess ofrånkomliga "rasistiska" konsekvenser, och när det material som lärs ut förenklats in absurdum för att kunna förstås lika väl av både svarta och vita elever, då blir helt andra resultat snart uppenbara. Som Achebe formulerade det: saker och ting rasar samman. Liksom för de långsamma individerna bland de vita eleverna kan även de svarta med undermålig inlärningsförmåga förväntas bromsa inlärningsprocessen för övriga och försöka rättfärdiga sig själva på ungdomars vis med att avbryta, hota och aggressivt demonstrera sin överlägsna gatumentalitet. Den enda skillnaden är att den lilla och kontrollerbara minoritet av vita som underbygger sin självaktning genom att ta sin tillflykt till denna strategi för trettio år sedan, har förstärkts av en stor rasligt isolerad subpopulation vars inlärningssvårigheter verkar vara organiskt förbundna med deras kulturella identitet. För alltför många av dessa elever är det näst intill en hederssak att misslyckas i skolan, och i flera av våra större städer försäkras detta mönster av misslyckanden av ett ofta utomordentligt antisocialt beteende.

Om det hade rått ett fast förhållande i blandningen av svarta och vita elever, och om skillnaderna i deras inlärningsförmågor blott jämnade ut sig så att en 33-procentig antagning av svarta elever genererade en total

minskning av utbildningsresultaten med högst 5 eller 10 procent, skulle uppoffringen kunna godtas i den förbättrade demokratis intresse. Olyckligtvis är inte detta vad som sker. Istället tvingas vi uthärda ett allvarligt sammanbrott i utbildningsprocessen såväl som ett permanent dåligt uppförande och obevekliga hotelser mot seriösa studenter, både svarta och vita, på skolgården, i korridorerna, i uppehållslokaler och till och med i klassrummen. Vidare är det troligt att avbrotten under lektionerna blir de svarta elevernas möjlighet att bevisa sin svarta medvetenhet och machobetonade självaktning, vilket bara bryter ner den nödvändiga stämningen för att tillhandahålla en adekvat utbildning ännu snabbare. De vita elevernas flykt till privata, förorts- och församlingsskolor accelereras oundvikligen, och med deras avgång accelererar likaledes förfallet tills skolan (eller skoldistriktet) omvandlas till ett utbränt skal i jämförelse med dess forna roll i samhället. I det här läget reagerar de liberala integrationisterna med indignation över att en *de facto*-segregation återigen tillåts utkristallisera sig, och så tar man de första stegen för att införliva de kringliggande skoldistriktet till vilka de flesta vita familjer flytt för att undvika problemen. På så sätt förnyas cykeln på en större och mer omfattande skala: bussarna körs längre, barnen måste stiga upp tidigare på morgonen och med lite tur sker processen i ett långsammare tempo.

Problemet är långt allvarligare i de större städerna än politiker och nyhetsmedia är villiga medge. Newsweeks huvudartikel den nionde maj 1983, till exempel, tillägnades frågan om skolans försämring utan att en enda gång vidnämna rasfrågan – den enskilt viktigaste omständigheten, som man gott skulle kunnat ha gissat sig till utifrån det stora antalet svarta barn på fotografierna som illustrerade artikeln. På det mer personliga planet minns jag när min dotter gick i ett stort integrerat high school i innerstaden och hur de lokala nyhetsprogrammen på TV med jämna mellanrum visade upp hennes särskilda engelskakurs för att erbjuda synliga bevis på skolsystemets framgång i integrationssträvandena. Inga andra skolklasser visades – endast hennes i vilken det verkade råda en sund raslig sammansättning. En dag, till alla inblandades förnöjelse, tvingades ett reportageteam som kommit för att filma ännu en av sina miniavsnitt om raslig harmoni, att bokstavligen kliva över blodpölar och krossat glas från ett buteljslagsmål som alldeles nyss hade

utbrutit i korridoren utanför hennes klassrum. Självfallet nämndes inte det blodiga handgemänget på de lokala nyheterna den kvällen. Istället kunde man åter se hur läraren ställde en fråga till en blandad grupp av uppmärksamma elever, följt av händer som ivrigt räcktes upp av både svarta och vita (inklusive min dotter). Till och med mindre nyhetsvärde hade den episod där elever slängde ner en lärare för en trappa, eller hur en del längre elever brukade hoppa från skolbänkarna för att svinga sig själva i belysningen som hängde ner från taket, och de oupphörliga traskaserierna mot min dotter från en manlig elev som var placerad bredvid henne i en annan klass, som ville få henne att gå med på hans tjänster som hallick i de lokala bordellkvarteren. Min fru och jag var tack samma när läraren, en gång väl medveten om hans efterhängsenhet, flyttade hans plats till en annan del av klassrummet.

Den officiella mytologin om produktivitetsvinster uppnådda i raslig harmoni i vårt allmänna skolväsende kan förefalla nödvändig för att sporra och medverka till att genomdriva de nödvändiga förändringarna i vår samhällsstruktur, men när denna mytologi går stick i stäv med allt som överhuvudtaget skulle kunna uppnås och förstärker allmänhetens okunnighet beträffande vår kris i utbildningsväsendet, då blir dess värde som välgörande PR-strategi i bästa fall tvivelaktigt. Ett bättre och effektivare integrationsprogram kan bara inledas genom ett erkännande av att våra rådande svårigheter bottnar i en bimodal fördelning av studieförmågorna, och genom att acceptera nödvändigheten av att tillvarata varje elevs fulla potential baserad på individuella prestationsnivåer utan att försöka påtvinga (och kamouflera) rigida integrationskvoteringar där dessa kvoteringar helt enkelt inte fungerar. Om inte denna mer flexibla strategi anammas av vårt skoletablissemang kommer den exponentiella försämringen av våra innerstads- och förortsskolor att kunna förväntas fortsätta.

XIII

VÅR NUVARANDE KRIS PÅ ARBETSMARKNADEN

IBEAKTANDE AV ALLA de miljarder dollar som spenderats av de federala myndigheterna för att förbättra tillståndet i Förenta staternas negroida samhällsskikt, vore det rimligt att man skulle kunna finna några slags statistiska belägg som antyder förändringar till det bättre. Den sortens bevis grävdes fram av Carlos C. Campbell, en före detta ämbetsman i reaganadministrationen, i hans ledare "Distrust Liberal 'Foxes'" i *New York Times* den 30 oktober 1984, i vilken han begripligt nog försökte betona de federala myndigheternas positiva insatser beträffande rasrelationer. Hans statistiska bruk kan citeras i sin helhet:

Antalet svarta som skrevs in årligen vid college och universitet nästan dubblerades mellan 1970 och 1980. Sedan 1960 har antalet svarta doktorer tredubblats; antalet svarta advokater har sexfaldigats. År 1965 fanns det färre än 300 valda svarta befattningshavare; i dag är de fler än 5.500. Antalet svarta företag har mer än dubblats från de 163.000 registrerade 1969. Tidningen *Black Enterprise* redogjorde för nationens ledande 100 företag i svart ägo för första gången år 1972; vid den tiden omsatte de 473 miljoner dollar. Ett decennium senare hade "Black Enterprise 100" en omsättning som översteg två miljarder dollar.

Dessa belägg har i sanning varit uppmuntrande, och de antyder uppkomsten av en svart medelklass – de som blivit doktorer, advokater, affärsmän och valda befattningshavare – i första hand som ett resultat av massiva federala insatser. Relativa kognitiva brister i jämförelse med vita med samma socioekonomiska status ska emellertid inte bortses ifrån, såsom förevisas av den högre tillväxttakten bland svarta yrkesmän och kvinnor på områden där kognitiva förmågor spelar mindre roll – inom politiken mer än juridiken, inom juridiken mer än medicinen. Det verkar också vara av betydelse att bara 24 svarta i hela nationen erhöll filosofie doktorsgraden i ingenjörsvetenskap 1979, bara tretton i matematik och bara fyra i datavetenskap. På områden som dessa, där de kognitiva anspråken är exceptionellt höga, har de integrationistiska strävandena varit särskilt framgångslösa, såsom de låga antalen indikerar. På andra områden med lägre krav verkar de svartas ökande deltagande vara ett resultat av sänkta utbildningsnormer lika väl som av kvoteringar, federala insatser och slopandet av andra hinder.

Vad har skett sedan 1980? Enligt Jared Taylor:

1986 uppnådde bara 820 svarta filosofie doktorsgraden i hela landet, och hälften av dessa var på utbildningsområdet. Inte en enda svart erhöll filosofie doktorsgraden i geologi, rymdteknik eller teoretisk kemi. Ingen svart erhöll filosofie doktorsgrad i europeisk historia, ryska, spanska, tyska, arkitektur eller i de klassiska språken. Amerikanska universitet delade ut 8.000 filosofie doktorstitlar i naturvetenskap och ingenjörsvetenskap, men svarta hade bara lyckats förtjäna 39 av dem.

1987 gick inte ett enda av de 290 beviljade doktoraten i elektroingenjörskonst till en svart. Svarta förvärvade 3 av de 281 doktoraten i kemiteknik, 2 av de 240 examina i maskinlära och 5 av de 698 doktoraten i astronomi och fysik. (sid. 166).

Förteckningen fortsätter att te sig dyster, och om och när antalet svarta filosofie doktorer ökar måste ens första misstanke vara att doktorsprogrammen vattnats ur för att svara mot den extraordinärt höga efterfrågan på svarta filosofie doktorer inom både utbildningssektorn och affärsvärlden.

Problemet förefaller långt allvarligare för den stora majoriteten svarta

som söker genomsnittliga arbeten med genomsnittliga kompetenskrav. Det finns uppenbarligen ett allvarligt problem med undersysselsättning, varför federala arbetsfördelningskvoter införts vid skolor, högskolor, statsorgan och affärsdrivande företag beroende av statliga kontrakt och licenser. Dessa kvoteringar rättfärdigades av Högsta domstolens Bakke-beslut år 1978, Weber-beslutet 1979 och Fullilove-beslutet 1980, vilka därmed ställde varje större arbetsgivare i landet inför samma problem – att om vederbörande inte anställer tillräckligt många svarta arbetstagare för att därigenom demonstrera sin uppfyllda förpliktelse gentemot jämlikhetssträvandena, är de federala myndigheterna redo att vidta straffrättsliga åtgärder som, om inget annat, garanterar avskräckande rättegångskostnader vare sig fallet vinnns eller förloras. Detta drakoniska tvångsförfarande förefaller vara mer än nog för att hjälpa svarta till en rättvis andel av vår ekonomi, men den svarta undersysselsättningen forbestår, delvis på grund av att allt för många svarta är fullkomligt underkvalificerade för att anställas, men också delvis för att många svarta arbetstagare kostat sina arbetsgivare långt mer i form av stöld, inkompetens och juridiska arvoden än vad de bidragit med i arbetsproduktiviteten när de väl anställts. Som en personalchef på en större bank förklarade för mig, har långsgående studier genomförda av hans avdelning fastslagit att svarta arbetstagares delaktighet faktiskt resulterar i en nettoförlust per svart anställd, i motsats till den genomsnittliga nettovinst anställda förväntas förvärva åt sina arbetsgivare. Hans bank har försökt att anställa och skylta med tillräckligt många svarta för att hålla myndigheternas affärsjurister på avstånd, men genom detta har de belastat sig själva med en ytterligare finansiell börda till följd av stöld, ineffektivitet, sjunkande moral och mest förödande av allt, höga rättegångskostnader i samband med försöken att komma till rätta med de här övriga problemen när de tagit sig allt för stora proportioner. Det verkar som om de federala myndigheterna tillhandahåller gratis juridiskt stöd åt alla svarta arbetstagare som avskedats från sina arbeten oavsett skälen för avsked i de enskilda fallen. Addera och subtrahera enligt dubbel bokföring, och amerikanska företag av idag avhåller sig fullt förståeligt från att anställa fler svarta än nödvändigt trots pressen att blidka de federala myndigheterna.

Det har framställts av Jensen och andra att långsamma arbetare kan

utföra relativt enkla uppgifter mer tillfredsställande än andra när de väl lärts upp att utföra dem på en mer eller mindre rutinmässig grund. Det kan tänkas ligga en del sanning i detta, dock med reservationen att alla arbeten som kräver omfattande mänskligt samspel automatiskt premierar verbal intelligens vid även de enklaste formerna av samarbete. Växeltelefonisten med en IQ på 86 kan vara i stånd att ansluta merparten av sina samtal under dagen, men åtminstone några få av hennes kunder kommer att fordra ytterligare information, varav en del svårtillgänglig, varpå hennes tillkortakommande bara kan bli till ett problem för alla inblandade. Sätt tillräckligt många av hennes slag i samma kontor, och affärerna kan förväntas dala; sätt tillräckligt många i alla övriga kontor i vårt land, och åter kommer en botten effekt att göra sig gällande, denna gång genom en undermålig nationell avkastning som bidrar till en allmän tillbakagång i vår ekonomi jämfört med andra nationer. Det konkurrensmässiga övertaget måste oundvikligen flytta över till multinationella korporationer med förmåga att flytta sina produktionssinrättningar annorstädes, vilket efterlämnar en armé av improduktiva konsumenter, både svarta och vita, lika väl som den tjänstesektor som krävs för att upprätthålla deras välbefinnande.

XIV

VÅR NUVARANDE KRIS I FÖREBYGGANDET AV BROTTSLIGHET

DEN BROTTSSSTATISTIK SOM överblickades i Kapitel VIII uppenbarar det ansvar svarta amerikaner, främst i åldrarna mellan fjorton och tjugosex år, har för en stor del av den brottsvåg som svept över Förenta staterna under de senaste två årtiondena. En del liberala urskuldsmakare har hävdats att denna statistik är missvisande eftersom svarta skiljts ut för bestraffning på fördomsmässiga grunder, men som tidigare antytts är sannolikheten för att brott förblir oanmälda i själva verket mycket större i ghettoområdena, vilket tyder på en till och med högre brottsfrekvens än vad den officiella statistiken för mindre överträdelser och icke-våldsbrott indikerar. Samtidigt kan man inte bortse från att 64 procent av alla amerikaner som arresteras för våldsbrott är svarta, trots att vår svarta befolkning bara utgör 12,3 procent av vår hela befolkning och trots att det ovillkorligen förekommer fler olösta brott begångna av svarta i ghettoområdena som utelämnats från denna statistik. Den oproportionella roll svarta förbrytare spelar är därför alldeles för stor för att bortses ifrån, och den verkar ha bekräftats mer än väl av personliga erfarenheter hos nästan alla som bott i Amerikas storstäder under de senaste årtiondena. I praktiken fungerar det amerikanska rättsväsendet ganska dåligt när det gäller att avskräcka den svarte för-

brytaren. Vår tradition av anglosaxisk rättspraxis, modifierad enligt våra konstitutionella grunder, kan tänkas tjäna sitt syfte för den stora vita medelklassmajoriteten med en genomsnittlig IQ kring 100, men den förefaller nästan hopplöst ineffektiv när den tillämpas på den typiskt lågintelligente svarte brottslingen som ofta verkar konfunderad över huruvida han sitter i knipa eller inte, huruvida han sviker andras förtroende eller inte och ibland huruvida han önskar mördas och våldtas eller inte. För de flesta av oss tjänar blotta existensen av ett rättsväsende i förening med vår personliga moraluppfattning som tillräcklig avskräckning. För den lågintelligente svarte brottslingen visar sig dessa hämmande omständigheter vara av jämförelsevis ringa betydelse, så vårt lands komplexa system av överklaganden och processrättsliga riktlinjer ger honom bara mer spelrum att engagera sig i kriminell verksamhet. Han kan förlita sig på sina fullständiga konstitutionella rättigheter – vare sig han förstår dem eller inte – för att kunna fortsätta härja på gatorna i stånd att utsätta vem som än kommer i hans väg vid fel tidpunkt för det enda han verkligen kan. Han kan obehindrat gömma undan stöldgods i sitt hem, viss om att ingen kommer att besvära sig med att låta utfärda den husrannsaktionsorder som krävs för en genomsökning. Han kan skrämman andra att inte vittna mot honom. Han kan fräckt och öppet uppvisa, sälja eller skänka bort stulen egendom, viss om att i händelse av att han utsätts för ett förhör kommer hans rättighet till rättshjälp att låta honom slippa undan genom att hävda, till exempel, att han just den dagen (eller kvällen innan) hade köpt de stulna ägodelarna från en främling. Vid de sällsynta tillfällen då han anhålls och registreras för ett brott, kan han betala den lågt satta borgenssumman och sedan återuppta sina kriminella aktiviteter för att kunna betala av sina advokatkostnader. Han kan även köpslå med åklagaren genom att erkänna alla sina tidigare brott i utbyte mot ett sänkt straff för det han åtalas för. Detta gör att de övriga brotten kan strykas ur registren och istället registreras som ”uppklarade” trots att givetvis inget av det stulna godset återfåtts. Om nu detta ”offer” för vitas rättvisa händelsevis skulle skickas i fängelse kan han räkna med en tidig villkorlig frigivning och strunta i dess förbehåll genom att återuppta sin brottsliga bana annorstädes, om nödvändigt i en annan delstat. Skyddad från effektiv vedergällning av just det rättsväsende som en gång skapats för att avskräcka hans sorts beteende,

står det honom nästan fullkomligt fritt att göra som han behagar. Det handlar inte om någon begåvning från hans sida – han gör helt enkelt vad han gör, och rättsväsendet tar hand om resten. Och eftersom han kommer undan med det gör hans vänner honom sällskap, liksom även deras vänner, ända tills polisen tvingas avskryva sig kontrollen över brottsligheten utom i de grövsta fallen eller när public relations blir en allt för pockande angelägenhet.

Som man kan förvänta sig uthärdar Förenta staterna den absolut högsta brottsligheten bland de industrialiserade länderna, och erbjuder samtidigt världens mest generösa garantier till skydd för misstänkta brottslingars rättigheter. Men huvudförklaringen till detta sammanbrott i upprätthållandet av lagen ligger främst i våra motsägelsefulla försök att tillämpa allt för civiliserade normer i försöken att stävja kriminella beteenden, vilka till stor del är resultat av allvarliga kognitiva brister. Vi vill upprätthålla våra konstitutionella rättigheter trots vår mångrasliga sammansättning som försätter oss i samma utgångsläge som Afrikas och södra och centrala Amerikas länder, vilka alla funnit det nödvändigt att ta sin tillflykt till en långt eftertryckligare tillämpning av lagarna. Det är typiskt för tredje världen att en mindre armé av underbetalda polismän klädda som soldater patrullerar i varje potentiellt stökigt gathörn i städerna, beredda att kalla in förstärkningar från närbelägna gathörn vid behov. Om ett brott begås strömmar dessa poliser till från alla håll, gör vad som krävs för att gripa de misstänkta och för sedan allihop till en polisstation där aggressiva förhörsmetoder kan komma att brukas innan någon advokat tillåts träda in. Systemet är godtyckligt och ofta brutalt, men det uppmuntrar faktiskt allmänheten att hjälpa till att få fast förbrytare via insikten att det är förbrytarna som är illa ute i första hand, inte de själva. Det ska medges att vi inte önskar behöva ta vår tillflykt till ett sådant rättssystem för att vända trenden av kriminellt beteende här i Förenta staterna. Våra konstitutionella friheter tycks oss verkligen värda att bevara, och vi vill definitivt ha ett regeringsskick som garanterar dessa friheter. Det verkar emellertid uppenbart att det behövs någon form av kompromiss för att bringa vår höga brottsstatistik under kontroll. Vi behöver rationalisera vårt rättsväsende och återupprätta en del av dess effektivitet som tycks ha gått förlorad till följd av strömmen av utslag från Högsta domstolen sedan mitten av sextioalet. För att

övertyga den typiske brottslingen med en IQ på 70-85 (vit såväl som svart) att han bör undvika våldtäkt, stöld, väpnat rån och dylikt, behöver vi förbättra sannolikheten för ett snabbt och påtagligt straff som slår fast i hans sinne det ofrånkomliga sambandet mellan brott och dess smärtsamma konsekvenser. Eftersom han tänker i relativt enkla banor måste bestraffningen för hans antisociala uppförande dramatiseras för honom med jämförlig enkelhet, och hans straff måste uppenbarligen överstiga hans potentiella utbyte av kriminellt beteende. Under de senaste två årtiondena har brott nästan kommit att bli en livsstil för både offer och förövare, i synnerhet i det svarta samhällsskiktet, och vår bortkastade iver att skylla allt på miljöbetingad utsatthet garanterar helt enkelt problemens fortbestånd. De lågintelligenta tjuvar och bedragare som härjar i svarta bostadsområden är naturligtvis offer för sin omgivning, men de är även den främsta orsaken till förfallet, och problemet kommer bara att kunna lösas när deras brottsliga tendenser avskräcks effektivare.

XV

VÅR NUVARANDE KRIS I SOCIALHJÄLPSSYSTEMET

SLUTLIGEN, OCH VIKTIGAST AV ALLT, verkar vårt socialhjälpssystem vara ett nästan fullkomligt misslyckande. Det systemet har sitt ursprung i sextiotalets lovvärda ansats att motverka svartas fattigdom, men dess främsta resultat har varit att expandera de sociala förmånerna i en sådan utsträckning att det skapats en permanent underklass, som är beroende i första hand av sina höga födelsetal för att maximera sina sociala förmåner. Eftersom vår regering tillhandahåller avsevärda socialbidrag till ensamstående familjer i ghettoområdena (AFDC plus matkuponger, bostadsbidrag samt Medicaid) nästan helt utan behovsprövning, har socialhjälp blivit den säkraste inkomstkällan för svarta hushåll i den lägre samhällsklassen med krav på endast en jämn följd av graviditeter föranledda av tillfälliga manliga bekantskaper som inte kan pekats ut och hållas ansvariga för sina utomäktenskapliga barns försörjning. Ohämmad fortplantning har blivit en enastående "naturtillgång" i dessa samhällsskikt, och kostnaden för staten har på senare år blivit oöverkomlig; enbart AFDC har redan kommit att uppgå till 21,2 miljarder dollar enligt 1990 års statistik. Enligt *Statistical Abstracts of U.S.*: 1992 uppgår vårt lands summerade socialbidragsutbetalningar från federalt, delstatligt och lokalt håll till 210,6 miljarder

dollar, en tämligen stor andel av våra totala statsutgifter. Allt går naturligtvis inte till svarta, men om vi kan anta att minst hälften gör det innebär det 3.500 dollar per capita bland hela den svarta befolkningen i Förenta staterna, exklusive de tillkommande statsutgifterna för polisarbete, utbildningsinsatser och resten av den federala, delstatliga och lokala infrastruktur som behövs för att upprätthålla den allmänna ordningen i det svarta samhällsskiktet. Exakt hur stor är denna totala utgift, och vad skulle den bli per capita? Man kan bara gissa.

Den demografiska obalans som den generösa socialhjälpen skapat är till och med ännu mer deprimerande. Med ett årligt genomsnitt på 86,6 födselar per tusen invånare 1988 och med två tredjedelar av dem utanför äktenskapet, har svarta fortplantat sig i en oproportionerlig utsträckning. Det är förvisso sant att detta höga födelsetal nu sakta sjunker, men det förblir avsevärt högre än det vita genomsnittet (63,0 per tusen) främst på grund av den höga fruktsamheten bland fattiga svarta kvinnor – dubbelt så hög som bland svarta kvinnor i medelklassen (Taylor, sid 288-89). Mellan 1970 och 1990 ökade den svarta befolkningen med nästan 15 procent enligt officiell statistik, vilket ökade deras andel av den totala befolkningen till 12,5 procent efter justering för underskattning (Hacker, sid 15). Detta procenttal kan väntas öka exponentiellt på grund av de incitament till fortplantning AFDC skapar och på grund av att en oproportionell andel av de svarta består av barn och unga vuxna fortfarande i fertil ålder. Därtill kan man förmoda att de mödrar som är mest reproduktiva kommer att uppmuntra motsvarande tendenser hos sina barn när dessa passerat de nedre tonåren, både för att efterlikna sina mödrar och för att undkomma sina överfulla hushåll genom att följa samma mönster. Hur skulle en ung och vital kvinna utan begåvning omedelbart kunna bryta sig fri från sin mors enformiga och barnrika tillvaro i hemmet? Det är enkelt – genom att starta sitt eget hushåll.

Om rådande trender fortsätter kan vi följaktligen räkna med att förr eller senare konfronteras med ett enormt befolkningssegment av kroniskt ”oanställbara” individer, såväl som med en jämförlig åderlåtning av vår nationella handlingskraft för att bara föda och kontrollera detta splitternya proletariat (enligt ordets ursprungliga latinska definition som statsfinansierade ”barnalstrare”). Till slut kan hela vår ekonomi väntas bli lidande. Leon Bouvier, befolkningsspecialist åt president Carters

White House Commission on Immigration and Refugee Policy, förutsade att minst hälften av Förenta staternas befolkning kommer att ha svart, latinamerikanskt eller asiatiskt ursprung inom hundra år [vilket anförs i Wilmot Robertsons förbittrade bok, *The Dispossessed Majority* (1981, sid 65-66)]. Denna tydliga och undvikliga trend kan absorberas av vår ekonomi om, och bara om, denna nya befolkning besitter förmågan och motivationen att inta en produktiv roll i nivå med alla andra. Vårt socialhjälpssystem främjar emellertid ett helt annat utfall genom att begränsa sitt bistånd till att omfatta endast ensamstående hushåll i allt högre grad – ju fler barn de producerar, desto större blir deras arbetslöshetsunderstöd. Redan nu antyder resultaten i det svarta samhällsskiktet både en biologisk och miljöbetingad mardröm, eftersom mödrar med de dystraste utsikterna att kunna försörja sig själva har uppmuntrats att skaffa de största familjerna och därmed släppa lös en hel generation av barn i vårt samhälle utan praktiska möjligheter att undkomma sitt ursprung. Tror verkligen någon att denna ”underklassminoritet” kan fortsätta att växa på detta sätt utan att sänka den allmänna levnadsstandarden för oss alla? Vi får inte bedra oss själva med föreställningen att denna dysgenetiska ångvält skulle vara ett förutsättningslöst demokratiskt privilegium som kan fortgå i all evighet. Det kan den inte. Det håller på att skapas en revolutionär folkmassa alldeles framför våra ögon, och dess hot mot vår nation ligger helt och hållet i dess fortsatta tillväxt på exakt samma sätt som sker idag. Dess hastigt ökande inflytande i egenskap av en underklass kommer av dess totala frihet att fortsätta sina aktiviteter utan att därjämte behöva anpassa sig till det vita samhällets krav. Socialbidragstagare behöver inte jaga arbeten eller bekymra sig för sin budget eller hålla en jämn dygnsrytm eller betala hyran eller betala sina läkarkostnader. De kan göra som de behagar så länge som de accepterar sin underordnade status ofrånkomlighet. Som redan antytts i Kapitel VII, har den marxistiska läran således vänts ut och in: Denna underklass har blivit exploatörerna, alla andra de exploaterade, och de välbekanta metaforerna om klasskamp (stöld, våldtäkt, likvidationen av borgarklassen etc) förefaller patologiskt passande. Med en retorik fokuserad på utsatthet har vår svarta underklass exploaterat den judisk-kristna välgörenheten så effektivt att hela vår kultur förr eller senare kommer att bringas på knä – kanske inom högst tre eller fyra generationer.

Utländska konkurrenter som Japan och Västeuropa behöver bara luta sig tillbaka och tålmodigt se på.

XVI

DET POLITISKA SAMMANHANGET

VAD SOM KOMPLICERAR vår rasliga kris är det faktum att svarta haft en påtaglig roll i vårt lands historia ända sedan dess början. Vår lands utveckling har varit både direkt och indirekt förknippad med nyttjandet av det svarta samhällsskiktet av andra. Svarta slavar följde med de första bosättarna i Jamestown i början av 1600-talet. Formuleringen av Konstitutionen var bara möjlig tack vare att slaveriet kunde skrivas in i den på begäran av Georgias och South Carolinas delegater i utbyte för deras stöd för Connecticutkompromissen. I början av artonhundratalet var bomullsindustrins framgångar beroende av den rikliga tillgången av svarta slavar, som på så sätt gav vårt lands agrara sektor, både den nordliga och sydliga, tillräckligt inflytande för att uppväga bankirernas och industriidkarnas växande inflytande från nordstaterna. Men nödvändigheten att eliminera slaveriet som den barbariska inrättning det var, rättfärdigade dessa bankirers och industrimäns seger i inbördeskriget, det överlägset kostsammaste blodbadet i vår historia, som därmed beredde vägen för den moderna industriella revolutionens rovriddare. Det var endast tack vare slaverifrågan som dessa finansiella intressen kunde inta en sådan dominerande ställning från vilken de kunde bygga upp sina industriella

imperier utan något effektivt motstånd från populistiska grupper och valmanskårer. Nere i söder ledde vändpunkten med den frigivna svarta populationen till ett överdrivet återuppbyggnadsarbete, och därefter ledde återupprättandet av vitas auktoritet till det Demokratiska partiets överdrivna och nergrävda fåmannavälde som dominerade på den politiska arenan fram till nittonhundralets mitt. Vid det senaste sekelskiftet utgjorde de svarta en arbetskraftsreserv för oattraktiva arbeten, och kunde emellanåt användas som strejkbrytare mot fackföreningarna för att därmed åter spela industrimännen i händerna. Efter andra världskriget ledde den strida strömmen av svarta från deras jordbruksarrenden till städerna, till problemet med det storstadsfördärvt som vi upplever det idag. Fattigdomen i ghettona var naturligtvis utbredd redan före denna migration, men den var blek i jämförelse med nuvarande desintegrationsistiska trender som lämnat enorma glapp i form av milslånga drogtrask med utplundrade byggnader i kärnan av våra flesta storstäder. Storstadsuppluppen på sextioalet inledde svängningen i social åskådning, och gav oss de hastigt hopkokade programmen för det Storslagna Samhället som numer verkar ha skapat lika många problem som de löst. Slutligen har det Demokratiska partiets liberala ytterkants orubbliga engagemang för en fortsättning av dessa samhällsprogram effektivt polariserat vårt partiväsende på *de facto* rasliga grunder och försatt tillräckligt många ur den vita majoriteten i det republikanska hörnet för att garantera ett solitt konservativt ledarskap långt mäktigare än det hade varit utan tvistefrågan om förlikning med de svarta. Trots att vårt lands historia varit oproportionerligt påverkad av rasfrågan, har svarta själva lyckats dåligt med att tillvarata sina egna intressen. Det har naturligtvis förekommit betydande undantag, men för det mesta har det svarta samhällsskiktets främsta inverkan i det politiska livet på nationell nivå härrört från dess blotta existens som en utblottad minoritet som kunnat nyttjas efter andras behag. "Cui bono?" (till vems nytta?), frågade Cicero en gång, och frågan är uppenbarligen tillämplig på de oavsiktliga tjänster svarta tillhandahållit åt intressen som annars stått i motsatsförhållande till dem. Efter att först ha varit ett redskap åt de agrara intressena i kampen mot storfinansens, bytte vår svarta minoritet snabbt skyddspatroner i och med inbördeskriget, och sedan dess har de suttit fast i sin oavsiktliga roll som redskap åt storfinansens, först som strejk-

brytare och billig arbetskraft, och nu som en högljudd minoritet vars krav bidragit till att driva den lägre vita medelklassen, en gång det Demokratiska partiets bastion, in i de republikanska leden. Nog så avogt beredde det svarta slaveriet vägen för nedbrytningen av den jeffersonska demokratin och kastade nationens ekonomi i händerna på storkapitalisterna under nästan hela den fem decennier långa perioden mellan inbördeskriget och första världskriget. Precis lika avogt svängde förbindelserna åter en gång på så sätt att vårt Demokratiska partis progressiva ledarskap lierade sig så intimt med den svarta väljarskaran i mitten av sjuttioalet, att en vit motreaktion åter kastade regeringsmakten i konservativa händer. Utan att förstå sin funktion har vår svarta minoritet följaktligen hjälpt Republikanerna att upprätthålla ledarskapet under 84 av de senaste 132 åren, nästan två tredjedelar av hela perioden, trots det till synes större intresset för de fattigas behov hos det Demokratiska partiets ledarskap. Om och när svartas vrede eskalerar ytterligare mot den vita majoriteten kan även denna konservativa trend förväntas stegas, kanske rentav till farliga nivåer efter vad som tycks förutbestämt att bli ytterligare ett enperiodsmellanspel med en kringirrande liberal president från det Demokratiska partiet.

XVII

VAD STÅR ATT GÖRA?

SÅ VAD KAN MAN GÖRA? Hur kan våra rasliga olikheter hanteras på ett produktivt och civiliserat sätt? Hur kan svarta levnadsförhållanden förbättras utan att ytterligare dränera vår ekonomi? Hur kan man finna en lösning som fördelar kostnader och utbyte på rättvisa grunder för alla inblandade? Exakt vilken sorts tidvatten står att finna som lyfter alla (eller de flesta) våra båtar och inte bara några få? Eller borde vi kasta om prioriteringarna och hjälpa dem som är mottagliga, erbjuda räddning åt dem som räddas kan i förening med ett välvilligt åsidosättande av resten? Hur kan vi egentligen finna ett jämviktsläge för att maximera alla våra medborgares hälsa och välstånd, både svartas och vitas, på verkligt realistiska grunder?

Föga förvånande är det första viktiga steget att erkänna problemet. Om vi ofrånkomligen belastas av genetiska rasskillnader i intelligensnivån förefaller det nödvändigt att erkänna denna uppdelning så att vi kan ta itu med den mer effektivt. Vilken större bimodal skillnad i kognitiv förmåga som helst kan och bör vidkännas som djupt olycklig, men om den existerar så existerar den, och vi är åtminstone tvungna att beakta dess existens för att kunna minimera dess inverkan på samhället. Denna skillnad kommer inte att försvinna bara för att vi önskar den ut ur våra

medvetanden, eller för att vi tar vår tillflykt till outsinliga federala utgiftsprogram och en ändlös radda lagar, program och specialprojekt som går ut på positiv särbehandling för att påtvinga lösningar där de ändå inte kommer att fungera. Förr eller senare måste vi se den hemska sanningen i vitögat att en del svarta kan tänkas kunna ha utbyte av de federala stödprogrammen, men att många andra kommer att vara precis lika immuna mot utbildnings- och yrkesfrämjande insatser som vilken kaukasier som helst som lider av likvärdiga problem med bristande kognitiv förmåga. Vi måste tillåta oss själva att erkänna sannolikheten att runt 50 procent av vår svarta befolkning kommer att vara oförmögna att klara uppgifter som kräver kognitiva färdigheter motsvarande en IQ över 85, att runt 84 procent av vår svarta befolkning kommer att vara oförmögna att klara uppgifter som kräver kognitiva färdigheter motsvarande en IQ över 100, samt att åtminstone 96 procent av vår svarta befolkning kommer att vara oförmögna att klara ledarskaps- och fackmannauppgifter som kräver kognitiva färdigheter motsvarande en IQ över 115. Att ignorera denna verklighet innebär helt enkelt frustration och bortkastad energi för allas del. Kan till exempel min elev Lucinda uttrycka sig själv bättre i skrift nu efter att hon fullbordat min kurs i avancerad uppsatsskrivning? Har hon berikats med fler tankar att ge uttryck åt och som är värda att förmedla? Skulle en avancerad handledning för att uppnå filosofie kandidatexamen eller filosofi doktorsexamen vara till någon hjälp? Det tvivlar jag på. Likt den icke läranklige kaukasiske gatuförsäljaren, renhållningsarbetaren eller vaktmästaren vars plats i samhället måste avgränsas till enkla och uppenbart rutinmässiga uppgifter, bör de många svarta som lider av en jämförlig bristande intelligensnivå inte tilldelas uppgifter och ansvar på överhuvudtaget någon nivå över den mest grundläggande. Vi tycks fullt redo att acceptera detta nödvång när det gäller eftersatta vita; vi måste lära oss att acceptera det när det gäller den stora majoriteten av vår svarta befolkning. Vi måste emellertid vara beredda att i samma anda tillmötesgå de svarta som verkligen besitter de kognitiva förmågor som krävs för att delta i mer utmanande former av arbete. Vi bör göra allt för att hjälpa dem att etablera sig i vårt samhälle på nivåer som motsvarar deras fulla förmåga.

Vi kan inte återvända till det segregerade samhället – det skulle inte

bara vara stötande utan även motverka sitt syfte i form av en uppmaning till åtskillnad och därmed en fulländning av det sociala sammanbrottet i en långt farligare skala än tidigare. Vidare skulle varje regressivt steg i denna riktning medföra gemensamma normer som vore uppenbart orättvisa mot de åtskilliga miljoner svarta som är fullt kapabla att sköta sina angelägenheter på samma grunder som alla andra. Ett strikt upprätthållande av den positiva särbehandlingen verkar emellertid precis lika farligt. De allmänna normer som redan nu införts genom federala påbud verkar orättvisa mot ett stort segment av vårt samhälle, både svarta och vita, och en djupare analys avslöjar arrogansen i dessa normers försök att påtvinga lösningar genom självförvållad okunnighet. Det förefaller uppenbart att den bästa infallsvinkeln på dagens rasrelaterade kris måste inkludera ett noggrant undvikande av alla generella patentlösningar tillsammans med en verkligt demokratisk ansträngning att tillgodose individuella behov så långt som möjligt på individuella grunder. Istället för kvoter, ”rättesnören” och en armé av ärelystna federala byråkrater som lever på att bestraffa sina medborgare i de ouppnåeliga idealens namn, borde det förekomma en mer återhållsam insats för att realisera förbättringar så smärtfritt som möjligt för så många som möjligt, samt ett uppriktigt och objektivt erkännande av de verkliga möjligheterna. De som kan klara av det bör uppmuntras; de som inte kan det bör det inte. Liksom fallet med den ivriga men begåvningsmässigt otillräckliga svarta elev som en gång berättade för mig att han inte kunde bestämma sig för om han skulle bli läkare, domare eller miljonär, bör individer med bristfällig begåvning få diskret hjälp att mildra sina förväntningar. Samtidigt bör vi se till att våra rådande prestationsnivåer bibehålles, om inte förbättras. Vi bör motstå frestelsen att äventyra dem ytterligare i syfte att uppnå godtyckliga rasjämlikhetsmål uttryckta i procent.

Vi skulle kunna stödja akademiska program som medger utbildning och arbetsplacering av svarta på realistiska grunder entusiastiskt, eftersom svarta med konkurrenskraftiga intellektuella färdigheter givetvis bör erbjudas den erfordrade skolningen för att kunna konkurrera på arbetsmarknaden för de arbeten de platsar för. De borde till och med erbjudas kompensatorisk hjälp i lämpliga fall grundat på antagandet att deras bidrag så småningom kommer att motsvara alla andras. Men andra

svarta studenter vars intelligens och akademiska prestation ligger orubbligt under acceptabla normer borde lotsas så snabbt och effektivt som möjligt till arbetsförhållanden där prestationskraven är mindre betungande. Flera av dessa befattningar skulle kunna verka oskäligt förödmjukande – som lantarbetare, diskare, sophämtare och liknande – men det problemet tycks för närvarande inte besvära latinamerikanerna (i alla fall inte mer än det besvärade mig när jag var i tjugooårsåldern), och det borde inte vara mer besvärande för svarta. I länder som Frankrike, Tyskland och Schweiz, där enkla kroppsarbetare respekteras för både sina oundgängliga tjänster och för sina grundläggande rättigheter som skattebetalande medborgare, är dessa arbeten inte förknippade med något större stigma. De har lokaliseras till arbeten som motsvarar de prestationsnivåer som standardprov, förrättade under hela deras grundskoletid, givits vid handen, och de åtnjuter värdighet i egenskap av hederliga lönarbetare som åtminstone är kapabla och villiga att försörja sig själva fullt ut. På motsvarande sätt behöver Förenta staterna främja tillblivelsen av många nya grundläggande arbetsbefattningar på en riksomfattande skala genom frikostiga skattesubventioner åt potentiella arbetsgivare och genom ökat federalt bistånd till arbeidskraftsintensiva näringsgrenar såsom motorvägsbyggen och utbyggnaden av kommunikationsmedel i storstäderna. Syftet med sådana skattesubventioner kan verka oskäligt filantropiskt för många amerikaner, men faktum är att i större delen av övriga världen tas den sociala förmånen att som utbildad ändå erbjudas arbete för given.

Det verkar även absolut nödvändigt att upprätta ett effektivt födelsekontrollprogram för bidragsberoende mödrar som försörjer sig uteslutande genom att skaffa en stor barnaskara. Det finns många fler sådana mödrar än vad som brukar medges, och deras fortplantningsexcesser bör inte tillåtas belasta samhället med ett permanent problem med en exponentiell tillväxtpotential i framtiden. Ingen gynnas i längden av att vårt välstånd och våra tillgångar beskattas till den yttersta gränsen för att försörja en underklass vars främsta förmåga är att fortplanta sig. Medelklassen kommer säkerligen att bli lidande, men det kommer även denna underklass att bli då den upprätthåller en tillväxttakt som överstiger de tillgångar som kan spenderas på den. Ännu mer genomgripande är den dysgenetiska katastrof som byggts upp under de tre sista årtion-

dena genom att födelsetalen sjunkit bland vita, utbildade kvinnor och medel- och överklasskvinnor samtidigt som de har skjutit i höjden bland svarta, obildade kvinnor och kvinnor med socialbidrag. I själva verket är den välutbildade vita överklasskvinnan inte längre tillräckligt fruktosam för att upprätthålla sin andel av vår befolkning på grund av den börda och oacceptabla kostnad det innebär att fostra barn på ett vad hon anser riktigt sätt, medan den obildade svarta socialbidragsmamman föder så många barn hon kan för att erhålla gratis sjukhusvård samt en garanterad högre inkomst tack vare den utökade barnaskaran. Om det finns någon medveten social ingenjörskonst bakom denna demografiska omsvängning, är den fullkomligt bakvänd och en garanti för nationell katastrof. Incitamenten finns, men bara för alla inblandade att göra felaktiga val. Till följd härav verkar det brådskande att kasta om dessa incitament genom att uppmuntra moderskap bland dugliga kvinnor i stånd att uppfostra barn på ett lämpligt sätt, och samtidigt uppmuntra förbättrad födelsekontroll och till och med aborter och steriliseringar av kroniska mottagare av AFDC-bidrag, om nödvändigt genom att belöna dem med frikostiga penningssummor. Den fria tillgången till abort hjälper till att lösa problemet med socialbidragsmödrarna, men uppenbarligen på bekostnad av en samtidig stimulans till sänkt fruktsamhet bland medel- och övre medelklassmödrar. Å andra sidan kan en kriminalisering av abort tänkas återställa fruktsamhetstalen för medel- och övre medelklassmödrar, men på bekostnad av att till och med ytterligare öka fruktsamhetstalen bland socialbidragsmödrar. Det förmodligen bästa svaret på denna kris torde vara att använda ekonomiska incitament som kompenserar varandra: (a) genom att erbjuda alla kvinnor fri abort likväl som frikostiga kontantbelöningar åt socialbidragsmödrar som accepterar sterilisering efter sitt första eller andra barn; och (b) genom att erbjuda gratis eller kostnadsreducerad obstetrik åt alla kvinnor och genom att bevilja frikostiga *proportionella* skattereduktioner för varje ytterligare avhängigt barn, och på så sätt sporra användningen av barn som skattesköldar bland dem vars inkomst är hög nog för att de ska kunna både dra fördel av ett sådant arrangemang och uppfostra barn under relativt gynnsamma omständigheter. Kostnaden för att realisera sådana åtgärder på en riksomfattande skala kan tyckas avskräckande, men väl genomförda kommer kostnaden att vara försumbar jämfört med

den finansiella börda vi kan vänta oss om rådande befolkningstrender får fortsätta sin nuvarande gång.

Man kan förstås förvänta sig katolskt och fundamentalistiskt protestantiskt motstånd mot varje regeringspolitik som inkluderar abort och sterilisering, men en otillbörlig förpliktelse gentemot religiösa ideal får inte tillåtas medföra konsekvenser som går tvärs emot det utbyte av civilisationen vi tar för givet. Det lilla fostret är ett mirakel bortom all fattningsförmåga, men dess mångfaldigande bör inte eftersträvas så omdömeslöst att oändliga antal av dess slag föds in i denna värld bara för att växa upp till hallickar och prostituerade, rånare, inbrottstjuvar och socialbidragsmödrar som hängivet expanderar denna cykel tills hela vår kultur bringas på knä. Extremisternas försvar av vartenda eventuellt befruktat ovum som en framtida medborgare med fulla konstitutionella rättigheter får inte tillåtas bryta ner vårt land som vi känner det idag.

När man betraktar brottsligheten, verkar det likaledes uppenbart att vårt bimodala samhälle har givit bimodala resultat och att det mesta av den konventionella visdom som skrapats upp beträffande gripande, åtal och rehabilitering av vita brottslingar helt enkelt inte fungerar på svarta underklassbrottslingar – åtminstone inte på samma sätt eller i samma utsträckning. Vi verkar försöka hålla fast vid eurocentriska rättsgarantier i en situation lik tredje världens, och resultatet har varit allt annat än tillfredsställande. Vi måste därför finna något slags kompromiss för att anpassa försvaret för våra medborgerliga rättigheter till att motsvara laglöshetsproblemen i vårt svarta samhällsskikt. Det måste till en mer samlad ansträngning att tillhandahålla poliser på trottoarerna i brottsbelastade kvarter, och all respektlöshet eller våld mot dessa poliser måste bemötas med motsvarande hårdhet. Svarta och vita poliser måste arbeta tillsammans i största möjliga utsträckning i dessa områden. Det måste hållas fullständiga förhör i samband med varje anmäld svårare förbrytelse, även när det tycks uppenbart att inga arresteringar kommer att kunna göras. Grannarna och potentiella misstänkta måste utfrågas, och i händelse av att gripanden kan göras får inte återfallsförbrytare tillåtas att förhandla till sig sänkta straff. Brottsbenägna ungdomar måste identifieras så tidigt som möjligt och lotsas in i socialt acceptabla aktiviteter (till exempel sport, dans och teater) i vilka de kan uttrycka sina känslor produktivt utan att hänge sig själva åt destruktiva beteendemönster. Vi

behöver med andra ord en sammansatt mångdimensionell strategi för att reducera den brottslighet som för närvarande råder i det svarta samhällsskiktet, och om ett sådant program fordrar en större budget måste vi vara beredda att finna oss i denna börda som vi får betala via skatterna. Varför? För att varje framgångsrikt genomfört brott i ghettot utannonserar förtjänsten och spänningen i den här sortens beteende och genererar på så sätt fler kriminella handlingar av samma slag, och om även dessa visar sig framgångsrika (vilket de oftast gör) kommer laglösheten snabbt att vara bortom all kontroll. Å andra sidan bidrar varje brottmålsundersökning som leder till gripande och fängslande till att hålla brottsligheten nere genom att avskräcka motsvarande brottsliga beteende hos andra. Andras föredömen spelar en oproportionerlig roll och förpliktigar till en hårdare tillämpning av lagen än vad som annars skulle förefalla nödvändigt. Ju effektivare rättsapparaten är, desto mindre kommer den paradoxalt nog att behövas. Endast om vi inför rigorösa principer kan vårt rättssystem mildras utan att sporra ytterligare en brottsvåg. Vita har tydligen mycket att vinna på en större sänkning av svartas brottslighet, men de svarta kommer själva att få det största utbytet eftersom de utgör majoriteten av dess offer och, minst lika viktigt, eftersom de svarta brottslingarnas flagrant dåliga uppförande i huvudsak kan skyllas på vitas motvilja inför det svarta samhällsskiktet. Varje klunga av unga lagöverträdare som går och släpar längs trottoarerna ute efter bråk tjänar som en elektrisk anslagstavla för omvärlden beträffande den potentiella fara svarta utgör för alla andra. Femton eller tjugo av dessa unga brottslingar i ett kvarter kan föranleda en vit flykt och förskjuta vitas köpmönster från varuhusen i innerstaden till säkrare belägna affärscentra på annan plats. I egenskap av frukten av AFDC, Medicaid, kompensatoriska utbildningsinsatser och det släpphänta rättsväsendet, har dessa missanpassade tonåringar kommit att bli ghetots soldater, men deras triumfer är uteslutande pyrrussegrar – de sprider olycka och fattigdom vart än de beger sig. Varje triumf de skördar på bekostnad av ”den vite mannen” länder bara till ännu större lidande för det svarta samhällsskiktet som helhet. De måste följaktligen lotsas in i mer konstruktiva aktiviteter, och de som vägrar gå med på denna vägledning genom att trotsa lagen måste snabbt sättas i fängsligt förvar – delvis för att främja deras rehabilitering, delvis för att hålla dem borta

från gatorna tills de uppnår en mer ansvarskännande ålder och delvis för att avskräcka kriminellt beteende hos andra.

Den poäng jag försöker lyfta fram beträffande svartas utsatthet på arbetsmarknaden, i utbildningsväsendet, i socialbidragssektorn och vad gäller brottsligheten, är att de flesta förbättringar kommer att vara beroende av att vi erkänner att vårt samhälle har att göra med en omedgörlig bimodal intelligensfördelning, tillräckligt stor för att fordra ett något annorlunda socialt angreppssätt. Som antytts tidigare måste våra rådande samhällsnormer vidmakthållas, men det måste till nya slags sociala förändringar baserade på realistiska bimodala förväntningar. Denna differentiering måste vara flexibel nog för att inte missgynna de individer som kan sörja för sig själva, men för andra måste den kunna tillämpas i den omfattning som krävs. Självklart måste fullkomlig politisk jämlikhet omfatta alla oavsett ras, kön eller tro, men samtliga åtgärdsprogram för social förändring måste utformas bättre för att anpassa förväntningarna till de prestationsnivåer som verkligen är möjliga – från var och en efter förmåga, till var och en efter behov.

Vårt problem idag är att varje åtgärdsprogram baserat på erkännandet av skilda begåvningsnivåer skulle möta ihärdigt motstånd från nästan hela det liberala etablissemanget. De flesta av våra ledande journalister och samhällsvetare har effektivt hjärntvättat sig själva så väl som dem som deltar i deras seminarier och läser deras böcker och artiklar, till att ta för givet det osannolika evolutionära antagandet att varje ras delar exakt samma kognitiva potential som alla andra raser oavsett klimatskillnader i ursprungsområdena, oavsett signifikanta kranimetriska skillnader och oavsett upprepade bekräftade skillnader i IQ-mätningar. Deras sätt att resonera grundar sig på förutsättningen att observerade beteendeskilnader inte kan bli föremål för kvalitativa jämförelser eftersom de härrör från skilda kulturella bakgrunder. Inga normativa distinktioner tillåts göras, utom naturligtvis när det gäller att förkasta den ”rasistiska” illviljan hos dem som faller för frestelsen. Låt någon yttra de ringaste tvivel om deras egalitära trosuppfattnings giltighet, och dessa samariter kommer omedelbart att ge utlopp för sin vrede mot dennes förmodade trångsynthet. Och faktiskt stämmer en del av deras antaganden. Det ska medges att primitiva kulturer verkligen kan vara mycket sofistikerade, att vår vita maktstruktur har varit förtryckande i

behandlingen av svarta och till och med att många svarta besitter en mycket större kognitiv potential än vad som någonsin helt och hållet erkänts. Detta innebär emellertid inte att svartas genomsnittliga IQ är densamma som för vita eller att svarta med låg IQ är i stånd att konkurrera med vem som helst om arbeten som kräver överlägsen intellektuell prestationsförmåga. Varje ansträngning att underbygga dessa anspråk trots obestridliga belägg för motsatsen är helt och hållet uppsåtlig och förtjänar att betraktas som sådan. Motiven bakom sådana ansträngningar är otvivelaktigt välmenande, men dessa mildrar inte våra liberala propagandisters ansvar för de simpla förvanskningar de offentliggör eller för den sociala skada som åsamkas av vårt allmänna erkännande av dessa förvanskningar. Så länge som deras kampanj åtnjuter ett nästan allomfattande stöd bland intellektuella finns det inte mycket som kan göras åt de högst allvarliga rasproblem som vi nu står inför. Svarta kommer att fortsätta vara förbittrade över att de berövas sin rättmätiga behållning; vita kommer att fortsätta sin flykt; och dyrköpta sociala åtgärdsprogram som stegrar krisen kommer att fortsätta att utformas och genomdrivas. Samtidigt kommer de nödvändiga förändringarna att uteslutas ur alla beräkningar lika effektivt som nu på grund av deras förmodade rasistiska trångsynthet. Mer av samma sak har blivit vår credo, när det istället är *mindre* eller *annorlunda* som vi är i sådant desperat behov av.

Jag själv skulle ha varit entusiastisk om inga intelligensskillnader existerade till de svartas nackdel. Det hade varit ett sant nöje om jag hade kunnat säga om svarta som jag kan om judar och orientaler, att om något så motsvarar deras kognitiva förmåga åtminstone kaukasiernas, så att den stora majoriteten av dem kan förväntas avge ett betydande positivt bidrag till vårt samhälle när de nu aktiva åtgärdsprogrammen väl en gång fått deras prestationsnivåer i paritet med resten av oss. Jag skulle till och med vara redo att acceptera ytterligare årtionden av omstörtande social ingenjörskonst för att det skulle förverkligas. Det finns emellertid allt för mycket belägg för motsatsen. Det förekommer allt för många misslyckade studenter, allt för många vettlösa våldsbrott, allt för många obotliga socialbidragsmödrar, allt för många inkompetenta arbetstagare och allt för många enklaver med underklasselände för att man ska kunna förutsäga någonting annat än den ofrånkomliga fördjup-

ningen av vår nuvarande kris, såvida vi inte agerar snabbt och genomdriver några få grundläggande förändringar av vår nationella strategi. Olyckligtvis hänger den amerikanska civilisationen på en skör tråd. Vi kan antingen ta i tu med problemet på realistiska grunder, eller så kan vi hålla fast vid vår officiella mytologi tills problemet blir så fullkomligt bortom all kontroll att retoriken om raslig sammandrabbning slutligen får sitt blodiga förverkligande. Valet är vårt, och dess överväldigande betydelse kan bäst mätas av vår desperata vägran att konfrontera det.

EFTERSKRIFT

Samtidigt som sista handen lades vid bokens svenska manuskript mottog vi nedanstående kommentar från Stanley Burnham:

JAG FÖRESLÅR ATT SVERIGE till varje pris bör undvika att placera svarta i en särskild kategori för sig själva där de beviljas kompensatoriska rättigheter utöver de individuella rättigheter som beviljas alla andra. Sverige bör till varje pris undvika den dubbelmoral som vi har i Förenta staterna – en nivå av förväntningar på svarta och en annan på oss övriga. Istället bör svarta behandlas helt och hållet som individer beträffande deras skolbetyg, deras skol- och yrkesplacering, samt deras sociala förmåner. De bör inte, genom ett kvotsystem, tilldelas privilegier utöver vad de skulle beviljas grundat på deras prestationsnivåer under förutsättningen att de så småningom skulle komma att finna sig väl tillrätta i sina nya och förbättrade situationer. En del kommer naturligtvis att klara av utmaningen, men många fler kommer inte att göra det, och detta med en skadlig inverkan på hela processen. Andra i deras omgivning tvingas ”täcka upp” för dem, normer sjunker och alla blir något mer cyniska. Hur kan detta problem undvikas? Helt enkelt genom att behandla svarta som individer – precis som alla andra. Låt verklig prestation bli avgörande istället för orealistiska förväntningar.

KÄLLHÄNVISNINGAR

- Achebe, C. *Things Fall Apart*. New York: Astor-Honor, 1959.
- Baker, J. R. *Race*. New York: Oxford University Press, 1974.
- Beals, K. L., Smith, C. L. och Dodd, S. M. Brain size, cranial morphology, climate and time machines. *Current Anthropology*, 1984, 25, 301-330.
- Blits, J. och Gottfredson, L. Equality or lasting inequality? *Transaction/SOCIETY*, 1990, 27, 4-11.
- Blits, J. och Gottfredson, L. Employment testing and job performance. *The Public Interest*, 1990, 98, 18-25.
- Bouchard, T. J., Lykken, D. och McGue, M. Sources of human psychological differences: The Minnesota study of twins reared apart. *Science*, 1990, 250, 223-8.
- Broman, S. H., Nichols, P. I. och Kennedy, W. A. *Retardation in Young Children*. Hillsdale, N. J.: Lawrence Erlbaum, 1987.
- Cain, D. P. och Vanderwolf, C. H. A critique of Rushton on race, brain size, and intelligence. *Personality and Individual Differences*, 1990, 11, 777-84.
- Carothers, J. C. *The Mind of Man in Africa*. London: The Garden City Press, Ltd., 1972.

- Connolly, C. J. *External Morphology of the Primate Brain*, Springfield, Ill.: C. C. Thomas, 1950.
- Davis, B. Neo-Lysenkoism, I.Q. and the press. *The Public Interest*, hösten 1983.
- Edsall, T. B. och Edsall, M. D. *Chain Reaction: The Impact of Race, Rights, and Taxes on American Politics*. New York: W. W. Norton, Inc., 1991.
- Eells, K., Davis, A., Havighurst, R. J., Herrick, V. E. och Tyler, R. W. *Intelligence and Cultural Differences*. Chicago: University of Chicago Press, 1951.
- Epstein, R. A. *Forbidden Grounds: The Case Against Employment Discrimination Laws*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1992.
- Eysenck, H. J. *The Inequality of Man*. San Diego: EDITS Publishers, 1973.
- Eysenck, H. J. *A Model for Intelligence*. Bolin: Springer-Verlag, 1982.
- Forbath, P. *The River Congo*. New York: Harper and Row, 1977.
- Fynn, H. R. *The Diary of Henry Francis Fynn*. Redigerad av J. Stuart. Pietermaritzburg: Shooter and Shooter, 1950.
- Gallais, P. och Planques, L. *Med. Trop.*, 1951, II, 5-32.
- Garrett, H. E. The equalitarian dogma. *Perspectives in Biology and Medicine*, sommaren 1961, 4, 480-484.
- Gordon, C. C. et al. *1988 Anthropometric Survey of U. S. Army Personnel: Summary Statistics Interim Report*. Natick, Mass.: U. S. Army Natick Research, Development and Engineering Center, 1988.
- Gottfredson, L. The g factor in employment: En specialutgåva av *Journal of Vocational Behavior*, 1986, 29. [Inklusive artiklar av A. R. Jensen, R. L. Thorndike, J. Hunter, L. Gottfredson, L. Gottfredson och J. Crouse samt J. Hawks].
- Gould, S. J. *The Mismeasure of Man*. New York: Norton, 1981.
- Gould, S. J. Who has donned Lysenko's mantle? *The Public Interest*, våren 1984, 148-151.
- Hacker, A. *Two Nations: Black and White, Separate, Hostile, Unequal*. New York: Charles Scribner's Sons, 1992.
- Harnad, S., utgivare. Precis of bias in mental testing. *The Behavioral and Brain Sciences*, 1980, 3, 325.

- Herrnstein, R. J. I.Q. *The Atlantic Monthly*, september 1971.
- Herrnstein, R. J. *IQ in the Meritocracy*. Boston: Little, Brown, & Company, 1973.
- Herrnstein, R. J. IQ testing and the media. *The Atlantic Monthly*, augusti 1982.
- Ho, K-c., Roessmann, U., Straumfjord, J. V. och Monroe, G. Analysis of brain weight: I. Adult brain weight in relation to sex, race, and age. *Archives of Pathology and Laboratory Medicine*, 1980, 104, 635-639.
- Ho, K-c., Roessmann, U., Straumfjord, J. V. och Monroe, G. Analysis of brain weight: II. Adult brain weight in relation to body height, weight, and surface area. *Archives of Pathology and Laboratory Medicine*, 1980, 104, 640-645.
- Ho, K-c., Roessmann, U., Hause, L. och Monroe, G. Newborn brain weight in relation to maturity, sex, and race. *Annals of Neurology*, 1981, 10, 243-246.
- Ho, H-z, Baker, L. A. och Decker, S. N. Covariation between intelligence and speed of cognitive processing: Genetic and environmental influences. *Behavior Genetics*. 1988, 18, 247-261.
- Hulse, F. S. *The Human Species: An Introduction to Physical Anthropology*. New York: Random House, 1963.
- Huntington, E. *Civilization and Climate*, 3:e utgåvan. New Haven: Yale University Press, 1924.
- Huntington, E. *The Character of Races*. New York: Scribner's, 1925.
- Jefferson, T. Notes on the State of Virginia, ur *Writings*. New York: The Library of America, 1984.
- Jencks, C. *Rethinking Social Policy*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1992.
- Jensen, A. R. Social class, race, and genetics: Implications for education. *American Educational Research Journal*, 1968, 5(1), 1-42.
- Jensen, A. R. *Bias in Mental Testing*. New York: The Free Press, 1980.
- Jensen, A. R. *Straight Talk about Mental Tests*. New York: Macmillan, 1981.
- Jensen, A. R. The debunking of scientific fossils and straw persons. *Contemporary Education Review*, sommaren 1982, 121-35
- Jensen, A. R. Reaction Time and Psychometric g, ur H. J. Eysenckoos utgåvaoo *A Model for Intelligence*. Bolin: Springer-Verlag, 1982.

- Jensen, A. R. The nature of the black-white difference on various psychometric tests: Spearman's hypothesis. *Behavioral and Brain Sciences*, 1985, 8, 193-263.
- Jensen, A. R. g: Artifact or reality? *Journal of Vocational Behavior*, 1986, 29, 301-31.
- Jensen, A. R. Further evidence for Spearman's hypothesis concerning black-white differences on psychometric tests. *Behavioral and Brain Sciences*, 1987, 10, 512-19.
- Jensen, A. R. och Figueroa, R. A. Forward and backward digit span interaction with race and IQ: Prediction from Jensen's theory. *Journal of Educational Psychology*, 1975, 67, 882-893.
- Jensen, A. R. och Sinha, S. N. Physical Correlations of Human Intelligence. ooUr P. A. Vernons utgåvaoo, *Biological Approaches to the Study of Human Intelligence*. Norwood, N. J.: Ablex, 1991.
- Kemp, L. C. D. Environmental and other characteristics determining attainments in primary schools. *British Journal of Educational Psychology*, 1955, 25, 66-77.
- Klineberg, O. *Negro Intelligence and Selective Migration*. New York: Columbia University Press, 1935.
- Klineberg, O. (Utgivare) *Characteristics of the American Negro*. New York: Harper, 1944.
- Lamb, D. *The Africans*. New York: Random House, 1982.
- Lehmann, N. *The Promised Land: The Great Black Migration and How It Changed America*. New York: Alfred A. Knopf, 1991.
- Levin, M. Implications of race and sex differences for compensatory affirmative action and the concept of discrimination. *The Journal of Social, Political and Economic Studies*, 1990, 15, 175-212.
- Levin, M. Race differences: An overview. *The Journal of Social, Political and Economic Studies*, 1991, 16, 195-216.
- Levin, M. Responses to race differences in crime. *Journal of Social Philosophy*, 1992, 23, 5-29.
- Loehlin, J. C., Lindzey, G. och Spuhler, J. N. *Race Differences in Intelligence*. San Francisco: Freeman, 1975.
- Lynn, R. New evidence in brain size and intelligence: A comment on Rushton and Cain and Vanderwolf. *Personality and Individual Differences*, 1990, 11, 795-97.

- Lynn, R. Race differences in brain size and intelligence: A global perspective. *The Mankind Quarterly*, 1991, 31, 255-96.
- Lynn, R. The evolution of racial differences in intelligence. *The Mankind Quarterly*, 1991, 32, 99-121.
- Montague, M. F. A. Intelligence of northern Negroes and southern whites in the First World War. *American Journal of Psychology*, 1945, 58, 161-188.
- Murray, C. *Losing Ground: American Social Policy 1950-1980*. New York: Basic Books, Inc., 1984.
- Naipaul, S. *North of South*. New York: Penguin, 1980.
- Naipaul, V. S. *A Bend in the River*. New York: Knopf, 1979.
- Naipaul, V. S. A New King for the Congo: Mobutu and the Nihilism of Africa. Ur *The Return of Eva Peron*. New York: Knopf, 1980.
- Osborne, R. T. *Twins: Black and White*. Athens, Ga.: Foundation for Human Understanding, 1980.
- Osborne, R. T. och McGurk, F. C. J., utgivare. *The Testing of Negro Intelligence*, volym 2. Athens, Ga.: Foundation for Human Understanding, 1982.
- Pearl, R. Weight of the Negro brain. *Science*, 1934, 80, 431-434.
- Pearson, R. *Race, Intelligence, and Bias in Academe*. Med en introduktion av Hans Eysenck. Washington, D. C.: Scott-Townsend Publishers, 1991.
- Robertson, W. *The Dispossessed Majority*, reviderad upplaga. Cape Canaveral: Howard Allen, 1981.
- Rosenthal, R. och Jacobson, L. *Pygmalion in the Classroom*. New York: Holt, Rinehart och Winston, 1968.
- Roth, B. Social psychology's "Racism". *Public Interest*, 1990, 98, 26-36.
- Rushton, J. P. Race differences in behavior: A review and evolutionary analysis. *Personality and Individual Differences*, 1988, 9, 1009-1024.
- Rushton, J. P. The reality of racial differences: A rejoinder with new evidence. *Personality and Individual Differences*, 1988, 9, 1035-40.
- Rushton, J. P. Race differences in sexuality and their correlates: Another look and physiological models. *Journal of Research in Personality*, 1989, 23, 35-54.
- Rushton, J. P. Race, brain size, and intelligence: A reply to Cernovsky.

- Psychological Reports*, 1990, 66, 659-66.
- Rushton, J. P. Race, brain size, and intelligence: A rejoinder to Cain and Vanderwolf. *Personality and Individual Differences*, 1990, 11, 785-94.
- Rushton, J. P. Race, brain size, and intelligence: Another reply to Cernovsky. *Psychological Reports*, 1991, 68, 500-02.
- Rushton, J. P. Do r-K strategies underlie human race differences? A reply to Weizmann et al. *Canadian Psychology*, 1991, 32, 29-42.
- Rushton, J. P. Cranial capacity related to sex, rank, and race in a stratified random sample of 6,325 U. S. military personnel. *Intelligence*, 1992, 16, 401-13.
- Rushton, J. P. och Bogaert, A. F. Race differences in sexual behavior: Testing an evolutionary hypothesis. *Journal of Research in Personality*, 1987, 21, 529-557.
- Rushton, J. P. och Bogaert, A. F. Race versus social class differences in sexual behavior: A follow-up test of the r/K dimension. *Journal of Research in Personality*, 1988, 22, 249-272.
- Seligman, D. A. *Question of Intelligence*. New York: Birch Lane, 1992.
- Shuey, A. *The Testing of Negro Intelligence*, 2:a utgåvan. New York: Social Science Press, 1966.
- Silberman, C. *Criminal Violence, Criminal Justice*. New York: Random, 1978.
- Simmons, K. Cranial capacities by both plastic and water techniques with cranial linear measurements of the reserve collection; white and Negro. *Human Biology*, 1942, 473-498.
- Snyderman, M. och Rothman, S. *The IQ Controversy, The Media and Public Policy*. New Brunswick, N. J.: Transaction Books, 1988.
- Spearman, C. *The Nature of "Intelligence" and the Principles of Cognition*. London: Macmillan, 1923.
- Tainter, J. A. *The Collapse of Complex Societies*. New York: Cambridge University Press, 1988.
- Taylor, J. *Paved with Good Intentions*. New York: Carroll and Graf, 1992.
- Todd, T. W. Cranial capacity and linear dimensions in white and Negro. *American Journal of Physical Anthropology*, 1923, 6, 97-194.
- Van Valen, L. Brain size and intelligence in man. *American Journal of*

- Physical Anthropology*, 1974, 40, 417-23.
- Vernon, P. *Intelligence: Heredity and Environment*. San Francisco: Freeman, 1979.
- Vernon, P. A. The heritability of measures of speed of information-processing. *Personality and Individual Differences*, 1989, 10, 573-576.
- Vincent, Ken R. Black/white IQ differences: Does age make the difference? *Journal of Clinical Psychology*, 1991, 47, 266-70.
- Vint, F. W. A preliminary note on the cell content of prefrontal cortex of East African natives. *East African Medical Journal*, 1932, 9, 30-55.
- Vint, F. W. The brain of the Kenya native. *Journal of Anatomy*, 1934, 68, 216-23.
- Westermann, D. *The African Today and Tomorrow*. London: Oxford University Press, 1939.
- Wigdor, A. K. och Garner, W. R. *Ability Testing: Uses, Consequences, and Controversies. Part I: Report of the Committee*. Washington, D. C.: National Academy Press, 1982.
- Wigdor, A. K. och Garner, W. R. *Ability Testing: Uses, Consequences, and Controversies. Part 2: Documentation Section*. Washington, D. C.: National Academy Press, 1982.
- Willerman, L., Shultz, R., Rutledge, J. N. och Bigler, E. Magnetic Resonance Imaged Brain Structures and Intelligence. Avhandlingen företedd inför Behavior Genetics Associations 19:e årsmöte i Charlottesville, Virginia, den 8-11 juni 1989.
- Williams, C. D. Child health in the Gold Coast. *The Lancet*, 1938, 234, 97-102.
- Wilson, J. Q. och Herrnstein, R. *Crime and Human Nature*. New York: Simon and Schuster, 1985.
- Wilson, W. J. *The Truly Disadvantaged*. Chicago: University of Chicago Press, 1987

APPENDIX:

DET RASRELATERADE INTELLIGENSPROBLEMET: MINUS ÅTTIO KUBIKCENTIMETER RAM

IDAG VILL JAG TALA å vad som bäst skulle kunna beskrivas som den upplysta rasismens vägnar. För många kan denna ordkombination tyckas oxymoronisk, men jag anser att den kan rättfärdigas. För jag önskar verkligen att saker och ting vore annorlunda, och jag misstänker att detsamma gäller många andra också. Jag tror att världen vi lever i skulle ha varit mycket bättre om rasliga skillnader i intelligensnivå, utbildning och ekonomisk framgång hade varit helt och hållet en produkt av kulturen och miljön. Då vore betydande förändringar möjliga: vi skulle kunna överbrygga den klyfta vi nu upplever mellan svarta och vita samhällsskikt helt enkelt genom att företa sociala åtgärder som inte behöver vara mer avskräckande än den vetenskapliga ingenjörskonst som en gång satte amerikanska kosmonauter på månen.

Detta var i själva verket det antagandet jag en gång började med. Mina tidigaste minnen av rasfrågan är från 1942, då några vicesheriffer förde en negroid inbrottstjuv till min familjs lilla enplansvilla i Florida för att kartlägga hans framfart från hus till hus i kvarteret. När inbrottstjuven, hans tillfångatagare, min mor, mina två yngre bröder och jag radat upp oss i vårt lilla färglösa kök ställde sig mor framför inbrottstjuven för att fråga honom i en sårad ton varför han hade stuckit sitt finger genom vaxpapperet till en köttfärslimpa, som hon hade förvarat i kylskåpet, för

att smaka av den, men utan att ta bort något av papperet för att fortsätta äta. Uppenbarligen kände mor sympatier för inbrottstjuven, och därför gjorde mina bröder och jag – fyra, sex och åtta år gamla – detsamma. För oss så här tidigt i livet, som vi senare skulle komma att ta för givet, var rasfrågan endast en fråga om miljöbetingad utsatthet till följd av socialt förtryck – även om vi inte behärskade de flummiga orden (eller flummiga idéerna) för att försvara de antaganden vi delade med vår mor.

Exakt ett årtionde senare började jag som förstaårselev på ett hårt integrerat förberedande tätortsscollege, och två årtionden senare, under mitten av 60-talet, tillbringade jag de andra och tredje åren av min karriär som collegelärare vid ytterligare ett hårt integrerat tätortsscollege när det var som mest präglat av svartas aktivism, med vilken jag sympatiserade tillfullo. Under 70-talets början tjänstgjorde jag som uppsatsskrivningshandledare i ett federalt projekt utformat för att ge svarta ”paraprofessionella” med begränsade läs- och skrivkunskaper en collegeutbildning. På mitt initiativ sökte vi inte utbilda dessa individer i ordets vanliga mening, utan helt enkelt förbereda dem för att klara de nödvändiga proven för att bli auktoriserade lärare. Vi lyckades med detta, men i alla övriga hänseenden förblev de precis lika illitterata som dessförinnan. Jag tjänstgjorde även i doktorsutnämningkommittéer för doktorander ur minoritetsgrupper, vars avhandlingar spökskrivits av institutionens personal, vilket alla som tjänstgjorde i dessa kommittéer var fullt medvetna om. Under det att jag blev arbetslös några år senare gick jag faktiskt på en anställningsintervju angående just en sådan tjänst. Men när jag fick höra vilken roll jag förväntades spela drog jag mig diplomatiskt tillbaka från intervjun, övertygad om att arbetslöshet vore att föredra framför ett sådant öde. Jag förmodar att detta var en vattendelare i min yrkeskarriär.

Vid ett antal tillfällen gick mina barn i high school i tätortsområden med de sedvanliga problemen med våld och brist på disciplin, och under tre år bodde vi i ett integrerat grannskap där brott sällan beivrades, till skillnad från den liberala trossatsen att negrer lagförs strängare av rättsväsendet än vita. Under det sista året som vi bodde i det här bostadsområdet begicks fjorton grövre brott inom 45 meters avstånd från vårt hus, däribland våldtäkt och mord, men ingen förhördes, åtalades eller fängslades. När min fru eller jag ringde polisen för att klaga

över spontana våldshandlingar utanför vårt hus försökte vi betona allvaret i det som skedde innan vi avslöjade vår adress. Annars skulle polisassistenten ha avslutat samtalet så snabbt som möjligt, varefter ingen hade dykt upp, eller – nästan lika irriterande – en polisbil glidit förbi i kanske trettio kilometer i timmen tidigast en halvtimme senare. Det var därför jag antog att många, om inte de flesta, av mina dagdrivande grannar var inblandade i flera dussin kriminella överträdelser för varje som ledde till åtal. När vårt hem blev föremål för inbrott (*plundring* vore ett bättre ord) föreslog en medkännande kriminalinspektör att om min familj och jag inte trivdes i den värld vi levde i skulle vi nog ta och flytta därifrån. Och det gjorde vi. Helt klart hade jag färdats lång väg sedan mitt barndomsmöte med den kräsne inbrottstjuven som hade smakat av men ogillat min mors köttfärslimpa. I nästan varje kategori var den rasliga infallsvinkeln betydligt mer problematisk än jag hade insett. Brottsligheten var uppenbarligen ett stort problem, men det var också, hade jag erfarit som lärare, klyftan mellan svartas och vitas skolmässiga prestationsnivåer. När Arthur Jensen publicerade sin monumentala bok *Bias in Mental Testing* år 1980, läste jag den med stor omsorg och fann dess analys av rasliga intelligensskillnader övertygande. När Stephen Jay Gould publicerade sin fientliga recension av Jensens bok i *The New York Review of Books*, hade jag inga svårigheter alls att upptäcka dess talrika kringgåenden och undanflykter. Jag skrev ett långt brev till Gould i vilket jag bestred hans argument och skickade en kopia till Jensen. Jensen svarade, Gould gjorde det inte, och plötsligt fann jag mig i ett helt nytt sällskap. Snart nog skrev jag ett långt manifest till en av mina vänner som upprörts av min brytning i rasfrågan, och på begäran av Travis Osborne, som hade fått kontakt med mig genom Jensen, antog jag pseudonymen Stanley Burnham och utökade mitt manifest till en grundläggande nybörjarbok om rasfrågan, som idag i sin tredje upplaga går under titeln *America's Bimodal Crisis*. Sålunda min ideologiska omvändelse från mina barndomssympatier 1942 till min nuvarande ståndpunkt som ”upplyst” rasist, oförmögen att bekänna mina åsikter utan att äventyra min yrkeskarriär. Jag känner mig faktiskt fortfarande kluven mellan vad jag vill tro och vad jag motvilligt accepterar som obeveklig sanning oaktat vår nationella myt om mellanraslig harmoni som oavbrutet trummas in i vårt kollektiva medvetande: den otänkbara

sanning att rasskillnader till stor del är genetiskt betingade, och att ingen ”positivt” särbehandlande social ingenjörskonst som utesluter dessa genetiska skillnader ur beräkningarna kan väntas lyckas. Så enkelt är det.

För genetiken består – den kan inte utplånas. Självklart försöker vårt förment upplysta statsledarskap ignorera genetiken, men detta är skälet till att Amerika befinner sig i sin rådande kris. För det handlar inte bara om hudfärg. Mindre viktiga genetiska skillnader mellan svarta och vita omfattar hud-, hår- och ögonpigmentering till följd av olika melaninhalt – dessutom huvud- och ansiktskonfiguration, större tänder, större ögon och näsborrar, mindre öron, skilda blodgrupper, skild skelettdensitet, en annan kroppslukt, skilda fingeravtryck, ett skilt antal tänder, högre testosteronnivåer, (ja) en längre penis samt mottagligheten för olika genetiska sjukdomar som sicklecellanemi. I sin nyutkomna bok *Race, Evolution, and Behavior*, publicerad 1995, antyder professor J. Philippe Rushton ytterligare viktiga beteendemässiga skillnader såsom mognadstakt, aktivitetsnivå, aggressivitet, varsamhet, dominans, impulsivitet, självkänsla, sällskaplighet, laglydighet, sexuell släpphänthet och mental hälsa.

Det är emellertid den kognitiva intelligensen (eller IQ) som otvivelaktigt står för den största rasliga skillnaden, och vid det här laget har detta undersökts, undersökts ånyo och bekräftats fullt ut på statistiska grunder. Vi kan förutsätta att en uppsjö av giltiga psykometriska belägg redan samlats in för att fastställa att den amerikanska negerns genomsnittliga IQ har blivit riktigt uppskattad till approximativt 85, femton poäng (nästan en standardavvikelse) under genomsnittet för vår befolkning som helhet. Audrey Shueys uttömmande översikt *The Testing of Negro Intelligence*, publicerad år 1966, sammanfattade 362 undersökningar som stöder denna slutsats, och i deras fortsättningsverk *The Testing of Negro Intelligence*, volume 2, publicerad år 1982, sammanfattar Travis Osborne och Frank McGurk en bra bit över ytterligare 400 undersökningar sedan 1966 som även de stöder samma slutsats. Och beläggen fortsätter att rada upp sig, såsom demonstrerats av relevanta hänvisningar i Rushtons 61-sidiga litteraturförteckning i hans nyskapande bok *Race, Evolution, and Intelligence*, såväl som av Richard Herrnsteins och Charles Murrays 57-sidiga litteraturförteckning i deras

minst lika nyskapande bok *The Bell Curve*, publicerad år 1994. Kapitel sex i Rushtons bok och kapitlen tretton och fjorton i Herrnsteins och Murrays bok summerar effektivt frågan såsom den är formulerad idag.

Betecknande nog bestrider inte liberala urskuldsmakare denna statistik, utan istället försöker de hålla den utanför debatten så långt som möjligt. Deras sedvanliga mothugg är att yrka på den snedvridning i mätningarna som följer av kulturella skillnader, trots det faktum som alla inom psykometrin väl känner till, att negrer tenderar att prestera högst resultat på verbala och allmänna informationsskalor, de två mest kulturpåverkade av alla skalor. Å andra sidan presterar de sämst på så kallade g-påverkade skalor som tillhandahåller ett bättre mått på rent abstrakt intelligens, vilket Charles Spearman först identifierade år 1904 som "deduktiv slutledning" förankrad i g-faktorn (för "generell intelligens"). Enligt den så kallade Spearmanhypotesen presterar negrer sämre ju mer g-påverkad en mätning av kognitiv förmåga är, vilket även gäller för dem med hög kumulativ IQ-poäng. Deras totala IQ kan tänkas vara avsevärt högre än det svarta genomsnittet, men deras profiler kan väntas vara ungefär densamma, med höga verbala och allmänna informationspoäng som kompenserar för lägre poäng för abstrakt slutledning och rumsuppfattning.

Liberala urskuldsmakare argumenterar på samma sätt att negrer kan förväntas prestera lägre poäng på grund av att de är sämre motiverade inför mätningarna. Snarare tvärtom, som Herrnstein och Murray förklarar, demonstrerar både Arthur Jensens talserieminnestest och hans reaktionstidstest att negrer visar sig vara fullt lika motiverade som vita i sina svar på mentala kapacitetstest i de fall de mäter uteslutande korttidsminne och reaktionstider, men att de som förutsett halkar efter när kognitiva förmågor som är närmare knutna till g-faktorn är inblandade (se sid 282-86). Som jag nämnde tidigare finns bevisen där, och de liberala psykologernas och sociologernas vägran att acceptera dessa bevis bekräftar bara professor Murrays misströstan att "när det gäller rasfrågan är samhällsvetenskapen korrupt" (citav Rushton, sid 295).

Men i vilken exakt utsträckning är IQ en genetisk produkt i motsats till miljö och utbildning? Dysfunktionellt beteende är uppenbarligen lika troligt att skapa en undermålig miljö som en sådan miljö är troligt att alstra dysfunktionellt beteende. Det råder återkoppling mellan de

båda, vilket vem som helst från ett underklassområde kan observera när en ”dålig” familj flyttar in i ett hem som varit fullkomligt respektabelt i sina tidigare innehavares ägo. Samtidigt kan genetiken inte förnekas. I *The Bell Curve* uppskattar professorerna Murray och Herrnstein att vederhäftiga vetenskapliga beräkningar av intelligenskvotens genetiska komponent varierar mellan 40 och 80 procent (sid 105). I privata samtal begränsar professor Rushton detta spektrum till mellan 60 och 80 procent, och i privat korrespondens har professor Osborne specificerat exakt 66 procent. Det är bara att välja. Murray föreslår ett runt tal på 60 procent som en säker och försiktig skattning (sid 105), men för enkelhets skull föredrar jag själv att hålla mig till Osbornes 66 procent – två lätt ihågkomna tredjedelar.

Och exakt hur inverkar genetiken på IQ? Exakt vilka nedärvda partier i hjärnan förorsakar rasliga intelligensskillnader? Det finns ett antal variabler som skulle kunna sammankopplas med den genetiskt nedärvda intelligensen, av vilka de flesta inte har blivit tillräckligt undersökta än. Till exempel tar professor Rushton upp elektriska potentialer, neurologiska och synaptiska överföringshastigheter och glykosöverföringstakten under kognitiv aktivitet (sid 280). Andra möjligheter inbegriper neurontäthet, hjärnfårornas omfattning och den relativa storleken och aktiviteten i olika delar av hjärnan. Vid det här laget är emellertid olika hjärnstorlekar den enda specifika koppling mellan IQ och genetik som har fastställts på fullt vetenskapliga grunder. Uppenbarligen är den absolut största och mest illavarslande hemligheten i Amerika idag det faktum att de genomsnittliga negrerna har betydligt mindre hjärnor än vita och orientaler. De noggranna mellanrasliga undersökningar och mätningar avseende hjärnan som professor Ho i Cincinnati gjorde 1980-81, likaväl som andra undersökningar utförda senare, antyder att de rasliga skillnaderna i hjärnans storlek är förhållandevis väsentliga. Som professor Rushton nyligen fastställt med hjälp av metaanalys som kombinerar och integrerar resultaten av 43 sådana undersökningar, är negroida hjärnor i genomsnitt 80 kubikcentimeter mindre än vitas hjärnor (sid 126-32). Negrer må ha större ögon, större läppar, större tänder, en längre penis och en större portion testosteron, men olyckligtvis har de desutom mindre hjärnor.

Föreställ dig att du drog ifrån ett litet block, fem centimeter brett,

drygt sex centimeter långt och två och en halv centimeter tjockt, från din egen hjärna. Detta motsvarar en sexprocentig reduktion av hjärnans vävnad, nästan tio procent av hela skillnaden mellan den genomsnittliga kaukasierns och chimpansens hjärna. Eftersom denna skillnad i hjärnstorlek motsvarar så mycket som en fjärdedel av intelligensklyftan mellan kaukasierns genomsnittliga IQ på 100 och chimpansens beräknade IQ på 40 – tjugofem procent att jämföra med tio procent – skulle denna ökning mycket väl kunna bero på kulturella och miljöbetingade variabler. Man kan emellertid inte utesluta en andra möjlighet: att det mesta, om inte allt, av denna förlust om åttio kubikcentimeter neural vävnad kan komma från de prefrontala regionerna förknippade med kognitivt beteende, där en tioprocentig skillnad i hjärnstorlek mycket väl skulle kunna förorsaka merparten av den tjugofemprocentiga intelligensreduktionen på strikt genetiska grunder. I vilket fall som helst, såsom professor Rushton spekulerar, berövar negrernas mindre hjärnstorlekar dem på uppskattningsvis 480 miljoner neuroner i genomsnitt (sid 133), så det förekommer nödvändigtvis betydligt lägre aktivitet i hjärnbarken under tankeprocessen. Det helt och hållet förutsägbara resultatet är en lägre IQ.

Men i vilken utsträckning kan IQ kopplas till hjärnans storlek? Einstein hade en liten hjärna, liksom flera andra intelligenta individer, och liksom kvinnor jämfört med män i genomsnitt. På samma sätt finns det självfallet åtskilliga individer med stora hjärnor som råkar vara tämligen dumma. Allt detta är sant, men i fallet Einstein kompenenserade tydligen djupt veckade fåror för en mindre hjärnstorlek, och trots att kvinnors hjärnor oftast är mindre i absoluta mått är förekomsten av neuroner kompaktare och, minst lika viktigt, de är större i proportion till deras genomsnittliga kroppsstorlek. Med dessa undantag uteslutna fastställde professor Rushton i sin banbrytande artikel ”Brain size and cognitive ability: Correlation with age, sex, social class, and race”, publicerad 1996, att det existerar en kolossal korrelation om 0,46 mellan hjärnstorlek och kognitiv intelligens. Professor Rushton gör detta återigen med hjälp av metaanalys, den här gången genom att kombinera och integrera fyrtiosex olika undersökningars data. Vi kan dra slutsatsen att, liksom vad gäller datorer, variationer i neuronmassan uppenbarligen medför proportionella förändringar av den kognitiva snabbheten. Reducerad

kapacitet sänker hastigheten på kognitivt gensvar, såsom kan förklaras av Jensens teori om ”valreaktionstid”, och tillräckligt reducerad alstranden på samma sätt hopgyttrat nonsens – vi kan kalla det felaktigt tänkande – eftersom den är överbelastad av anspråk bortom dess förmågor. I den här gestaltningen har problemet med låg IQ en bättre analogi med en dators begränsade RAM-minne än med hårdvara: för få megabytes, därför långsam och benägen att göra fel vid ansträngningar till yttersta gränsen.

I sin bok *The Mismeasure of Man* argumenterar Stephen Jay Gould att samtliga rasjämförelser av hjärnstorlekar har varit fullkomligt felaktiga, katastrofalt fördärvade av ansträngningen att bekräfta hypoteser om vit överlägsenhet. I sin första utgåva som publicerades 1981 angrep Gould åtskilliga artonhundratalsstudier, men han ignorerade totalt de imponerande data som professor Ho och hans kolleger publicerat redan året innan. I fjol, 1996, reviderade Gould sin bok, men återigen ignorerade han Hos data liksom alla ytterligare data som samlats ihop sedan dess. Man kan bara anta att Gould lägger fram sina belägg med berätt mod i egenskap av social propagandist, inte som vetenskapsman, och att hans åsidosättande av bevis som strider mot hans sociala mål bekräftar, om än tvetydigt, att han annars inte skulle klara av att hantera dessa data. Jag skulle vilja påstå att hans angreppsätt på så sätt är i grunden lysenkoistiskt (amerikansk-stalinistiskt med en citronskiva), eftersom det underordnar genetiken ett förment progressivt socialt ändamål. Varför han fortsätter att ägna sig åt detta quixotska kvacksalveri ligger bortom ramarna för detta föredrag.

Självfallet delar för närvarande nästan alla inom samhällsvetenskapen, media och vår nationella regering Goulds ärkeegalitära perspektiv. Deras underförstådda resonemang går som följer: segregation och fördomar är av ondo, varför positiv särbehandling är av godo och ovillkorligen harmonierar med god vetenskap i form av studien av ett godartat universum i vilket alla raser givetvis skapats lika. Vår nuvarande generation samhällsvetare kanske inte vill kännas vid sin logik formulerad med exakt de här orden, men det är så här de tänker. Deras antaganden är tillbörligt välmenande, men deras slutledningar är vilseledande, och de sociala konsekvenserna har varit olyckligt tilltagande i tre decennier. Om svartas genomsnittliga IQ vore potentiellt jämlik vitas genomsnitt-

liga IQ, ja då skulle synbara svart/vita skillnader helt kunna tillskrivas fördomar och dålig miljö, och ja, det skulle kunna vara motiverat att införa radikala kompensatoriska sociala program utan hänsyn till de skadliga konsekvenser de genererar på kort sikt. Om svartas genomsnittliga IQ emellertid är underlägsen vitas genomsnittliga IQ som ett resultat av biologiska skillnader som är immuna mot social ingenjörskonst, kan en dylik aktionsplan förväntas innebära en enorm men bortkastad kollektiv ansträngning. Vårt samhälle kan stånga sitt huvud mot en decimetertjock ståldörr i många årtionden framöver genom att fullfölja varje välmenande program det kan tänka ut, men utan att någonsin skapa ett fullkomligt egalitært samhälle. Detta är vad jag tror att vi i stort sett har idag, om nu negerns IQ verkligen ligger hela 15 poäng under nationens totala genomsnitt till följd av oundvikliga genetiska faktorer som i första hand kan hänföras till nedärvda begränsningar vad gäller hjärnstorlek.

* * * * *

Det första större steget i strävan efter raslig jämlikhet var Likaberättigande såsom fastslogs av det fjortonde tillägget i konstitutionen och senare bekräftades av 1964 års medborgarrättsstadgar. Ingen har idag haft några invändningar mot det. Det totalitära resursslöseri vi står inför idag härrör från strävan efter positiv särbehandling som tog sin början nästan omedelbart efter att medborgarrättsstadgarna antagits. Likaberättigande mellan raserna ansågs inte längre vara nog. Om fördomar mot negrer hade varit rådande tidigare, som resonemanget plötsligt gjorde gällande, skulle det vara nödvändigt med fördomar till förmån för negrer såsom infriats av federala myndigheter, tills likaberättigandet kommit att motsvaras av verkligt jämlika prestationer vad beträffar arbete, inkomst, utbildning och allt annat. Hela historien kring vad som därefter hänt kan effektivt följas upp i Terry Eastlands *Ending Affirmative Action* och Clint Bolicks *The Affirmative Action Fraud*, båda publicerade 1996. Till att börja med genomdrevs positiv särbehandling på presidentens anmodan med början år 1965 efter president Johnsons Order 11246. Därpå började Högsta domstolen fälla sina utslag, varav *Griggs vs. Duke Power Co.* (1971), det berömda Bakke-

fallet (1978), *Steelworkers vs. Weber* (1979) och *Fullilove vs. Klutznick* (1980) hör till de mest anmärkningsvärda. Slutligen, när Högsta domstolen börjat få betänkligheter, stämde kongressen in i kampanjen med sin medborgarrättsakt från 1991, och gav därmed till sist legislativt bifall åt den positiva särbehandlings prioritering på bekostnad av genuint och oförminskat Likaberättigande.

Den underförstådda förutsättningen för alla dessa regeringsåtgärder har varit att trettio miljoner svarta amerikanska medborgare, grovt räknat en åttondel av vår totala befolkning, förtjänar full jämlikhet med alla andra på alla områden, i synnerhet vad gäller boende, utbildning och arbetsmarknaden såsom stadfästas på strikt numeriska grunder. Eftersom negrer utgör tolv procent av vår befolkning ansågs det lämpligt att införa kompensatoriska anställningskvoter för att uppnå denna procentsats bland lärare, studenter, doktorer, advokater, affärsmän och alla andra som ägnar sig åt överhuvudtaget någonting utom möjligtvis proffsbasket och amerikansk fotboll. Och om dessa kvoter inte lämpligen borde benämnas kvoter, kunde man döpa om dem till *riktlinjer* eller *rasnormer* för att upprätthålla nästan exakt samma kompensatoriska federala standard under en mer acceptabel nomenklatur.

För många liberaler kan denna kvoteringsstrategi tyckas nog så förnuftig, men den medför avsevärda komplikationer om de kognitiva skillnader som jag redan diskuterat ignoreras under antagandet att de helt och hållet är resultatet av fördomar och en dålig miljö och kan väntas avta när social jämlikhet än gång uppnåtts. För som Herrnstein och Murray så övertygande visar i *The Bell Curve*, är IQ en viktig variabel – mycket sannolikt den viktigaste av dem alla – som en källa till (och förebud om) framgång inom nästan varje yrke, för nästan alla beteenden och ur nästan alla aspekter på socialt samspel. Som Herrnstein och Murray visar gynnas till och med diskplockare av en hög IQ (sid 78-79), men doktorer och advokater är mer beroende av den, och ekonomer och matematiker är det i en ännu högre grad. Och detsamma gäller för SAT-, ACT-, GRE-, LSAT- och MCAT-antagningsproven till college, vilka alla är relativt starkt korrelerade med IQ.

Sålunda har vi alltså problemet med positiv särbehandling, eftersom, som redan antytts, de flesta negrer inte är hårdvaruutrustade eller RAM-utrustade med tillräckligt höga IQ-nivåer för att rättfärdiga deras kom-

pletta utbildning på college och universitet. Hela normalfördelningen för IQ bland negrer befinner sig i ett överlappande bimodalt förhållande till den normalfördelning för IQ som gäller för befolkningen som helhet, med det statistiska medelvärdet för svarta nästan en hel standardavvikelse under det statistiska medelvärdet för den totala befolkningen. Resultatet är en vacklande sekvens i de nedåtgående lutningarna hos dessa två normalkurvor, som ovillkorligen uppförstorar förhållandet mellan deras respektive populationer mot de två ändarna. Till exempel har 16 procent av den svarta amerikanska befolkningen en IQ som är högre än 100, vilket kan jämföras med 50 procent av befolkningen som helhet. Detta är mer eller mindre ett förhållande om tre mot ett till icke-negrers favör, vilket naturligtvis är förenat med deras övertag om åtta mot ett i egenskap av majoriteten av totalbefolkningen. Resultatet är att färre än två procent av de arbeten som kräver minst 100 i IQ normalt skulle befattas av negrer jämfört med befolkningen som helhet. Inte desto mindre måste ytterligare tio procent negroida arbetstagare med lägre poängvärden som speglar undermåliga prestationsnivåer letas fram, eftersom de federala myndigheterna påtvingat en tolvprocentig anställningskvot.

Avvikelsen mellan svartas och vitas delaktighetsnivåer är emellertid till och med mer dramatisk om och när poängvärden på uppskattningsvis en hel standardavvikelse över medelvärdet används som tröskel för tillträde till ett konkurrensbetonat akademiskt program. Färre än två procent av den svarta befolkningen besitter en IQ som överstiger 116 jämfört med sexton procent av övriga befolkningen. Detta ger vita ett övertag om åtminstone åtta mot ett, betydligt större än deras övertag om tre mot ett på IQ-nivån 100, och detta större övertag genererar i sin tur ännu större numerära avvikelser mellan raserna för de som verkligen är kvalificerade att göra yrkeskarriär. Man kan förmoda att för varje neger som är kompetent nog att motsvara prestationskraven vid eller över IQ-nivån 116, måste nästan femtio ytterligare negrer skrivas in för att svara mot den positiva särbehandlingsens tolvprocentiga riktlinje, och givetvis förpliktigar detta tillskott antagningen av ett ännu större antal kandidater med lägre IQ än önskvärt.

För många iakttagare kan problemen i samband med integrationen av svarta och vita utbildningsmål på collegenivå tyckas förhållandevis

enkla trots de enorma kognitiva prestationsskillnader som framtvings till följd av denna bimodala avvikelse. De svårigheter som denna ansträngning leder till är emellertid fruktansvärda. Det är inte bara en fråga om att blanda samman två relativt åtskilda och distinkta elevpopulationer. Större störningar är oundvikliga, ofta med fullkomligt oförutsägbara bieffekter. Några av de viktigaste störningarna och bieffekterna räknas kortfattat upp nedan:

1. Eftersom det totala antalet utexaminerade svarta high schoolelever med genuint konkurrensmässiga akademiska kvalifikationer är förhållandevis lågt, rekryteras kvalificerade "minoritetsstudenter" (för det mesta benämningen på negrer i akademikervärlden) snabbt och aggressivt av våra mer prestigefyllda college och universitet. Detta kvarlämnar ett förråd av minoritetsstudenter med förhållandevis marginella förmågor som förblir tillgängliga för rekrytering av statliga och lokala inrättningar. Inte desto mindre förblir de federala rekryteringsprinciperna desamma på alla nivåer, så att dessa mindre prestigefyllda inrättningar tvingas vidga sina nät så långt som möjligt, ofta genom att rekrytera studenter med kolossalt undermåliga akademiska meriter.

2. De flesta av dessa minoritetsstudenter kommer från utblottade miljöer och är därför beroende av maximalt beviljade stipendier för att försörja sig själva på college. Deras stipendiers grundbelopp bekostas genom Pell-anslag från den federala regeringen, men vederbörandes värdcollege eller universitet måste utöka dessa med kompletterande anslag för att garantera fullgod försörjning via stipendiemedel. Dessa bidrag kommer i allmänhet från kompletterande stipendiereserver såväl som från diverse teoretisk-praktiska arrangemang som annars skulle ha varit tillgängliga för icke-minoritetsstudenter. Föga förvånande är de exakta antalen involverade studenter svåra att komma åt från college och universiteten, men man kan anta att för ett genomsnittligt college med genomsnittligt beviljade stipendiemedel och med ett elevunderlag som består av, låt oss säga, tio procent minoritetsstudenter varav hälften erhåller maximalt beviljade stipendiemedel för sin försörjning, så erhåller den genomsnittliga minoritetsstudenten bortåt hundra gånger så mycket stipendiemedel som den genomsnittliga icke-minoritetsstudenten. Det exakta förhållandet vill ingen medge, men det skulle kunna och

borde vara en offentlig handling.

3. Kompletterande specialprogram och stödundervisningspaket behövs på samma sätt för att hjälpa minoritetsstudenterna att klara den nödvändigtvis svåra omställningen till collegenivå. Följaktligen spenderar college och universitet årligen tiotals miljoner dollar vardera på att tillhandahålla talrika och godtyckliga tjänster uteslutande till minoritetsstudenternas gagn. Dessa tjänster omfattar mentorskap, specialundervisning, minoritetsspråkundervisning, minoritetsklubbar, sociala organisationer och en stor skara minoritetskonsulenter, handledare och administratörer med uppgift att tillhandahålla alla dessa tjänster.

4. Åtskilliga av dessa tjänster innebär hjälp att klara av hemuppgifter, ofta med en sådan bravur att professorerna inte lyckas urskilja i vilken omfattning minoritetsstudenterna svarar för sina egna arbeten. Plagiering är något som inte bara tolereras, utan även uppmuntras under antagandet att detta slags akademiska "nätverksförfarande" kan och bör belönas för sin egen skull.

5. Det sker även en betygsinflation som ett resultat av påtryckningarna för att bibehålla minoritetsstudenterna, men den sprider sig dessutom till andra studenter för att inte de ska bestraffas med undermåliga betyg för sina relativt imponerande prestationer vid prov och muntliga förhör.

6. Många kurser förenklas (eller "fördummas") för att svara mot lägre akademiska prestationsnivåer. Det ämne som lärs ut reduceras i största möjliga utsträckning till en elementär nivå, som till exempel i litteraturkurser genom att betona mångkulturella berättelser med uppenbara moraliserande poäng. Alltför ofta övergår kurserna i gruppterapeutiska sessioner med betoning på minoriteternas utsatthet.

7. Hela kategorier av ämnen – till exempel engelska, historia och kulturanthropologi – har reviderats för att tillgodose ett mångkulturellt perspektiv som antagligen uppmuntrar minoritetsstudenternas "kontrahegemoniska" strävan. Föga förvånande accepterar många av våra yngre fakultetsmedlemmar denna målsättnings företrädare på sina respektive forskningsområden. Vidare nyttjas den fortfarande populära teorin om obestämbart i denna strävan, eftersom den bland annat förnekar värdet av kvalitativa jämförelser. Tack vare Derrida, Rorty, Fish, Clifford, Hayden White och deras hundratals efterföljare över hela

nationen kan vi vara säkra på att ingenting är säkert, så inget är kvalitativt bättre eller sämre än något annat, och sålunda garanteras att minoriteternas brister kan behandlas som om de inte vore mer problematiska än någon annans.

8. Sanktionsmöjligheter införs för att kunna bifalla minoritetsklagomål till följd av upplevda hot, förolämpningar eller fientliga beteenden. Om en minoritetsstudent eller arbetskamrat kan hävda att en icke-minoritetsstudents eller professors beteende eller muntligt (eller skriftligt) uttryckta åsikt har resulterat i vad som skulle kunna beskrivas som en "ogästvänlig miljö", måste administrativa åtgärder vidtagas för att eliminera detta hot mot målsägarens "självkänsla", även om det visar sig nödvändigt att avsluta karriären för de individer som anklagats för dessa beteenden. Till följd därav tenderar fakultetsmedlemmar att undvika konfrontationer som under andra omständigheter hade förefallit ligga i linje med deras ansvarsåtaganden.

9. Regionala akademiska bidragskommittéer påtvingar *de facto* kvoteringar som nödvändiggör rekryteringen av minoritetsfakultetsmedlemmar som förebilder åt minoritetsstudenter. Om ingen minoritetskandidat förefaller valbar på rasliga grunder (vilket oftast är fallet), kan kvinnliga kandidater väljas som alternativ, vilket således bidrar till det snabba förkvinningandet av många universitetsinstitutioner som ägt rum det senaste årtiondet.

10. Många minoritetsstudenter motiveras att stanna kvar på college främst på grund av sina ekonomiska bidrag. De tenderar att isolera sig själva från andra studenter, eftersträva radikala konfrontationer som ger uttryck åt deras "minoritetssträvan" och motverka seriösa akademiska ansträngningar bland sina jämlingar. Om och när de ger upp och avviker från universitet (vilket många av dem gör) finner de sig ofta vara mer förbittrade på systemet än de var tidigare.

11. Nivån på det hyckel som studenterna, fakultetsmedlemmarna och administratörerna delar till svar på denna situation har blivit nästan patologisk. Vad som skulle kunna beskrivas som en utforskad akademisk alienation breder ofta ut sig, i vilken alla fullföljer sina förpliktelser, fullständigt omedvetna om vad som står på spel. Samtidigt framhärdar den positiva särbehandlingens djärva och oförskräckta soldater i sin strävan att skrämma alla icke omvända traditionalistiska brottsling-

ar – individer som bara tänker eller antyder vad jag säger här.

Hur har generositeten på utbildningsområdet kunnat urarta till ett sådant mardrömslikt resursslöseri? Återigen har det allmänna antagandet som den positiva särbehandlingen inom den högre utbildningen vilat på, varit den omdömeslösa övertygelsen att kognitiva brister är uteslutande produkten av fördomar och en utsatt miljö, och att de kan utplånas genom tillräckligt tillhandahållande av de bästa resurserna inom den högre utbildningen. Den hårda sanningen att dessa brister härrör från i första hand genetiska skillnader i IQ och att inga utbildningsmässiga förändringar kan förväntas ändra på detta, förbises. Det medges att det finns många negrer med hög IQ – kanske så många som 60.000 (två procent av den totala subpopulationen) med IQ över 116 – IQ-värden höga nog, med andra ord, för att rättfärdiga deras strävan efter högtflygande yrkeskarriärer. Det finns emellertid dessutom åtskilliga andra med låg IQ – så många som tjugofem miljoner (84 procent av den totala negerpopulationen) med IQ-värden under 100, och av dessa besitter så många som femton miljoner (grovt räknat hälften av den totala svarta befolkningen!) IQ-värden under 85. Dessa talrika individer kan inte väntas nå framgång i yrken som kräver framskridna kognitiva färdigheter. De bör utbildas så långt som möjligt, men utan uppblåsta förväntningar om att väsentliga framsteg kan uppnås utöver förvärvet av de mest grundläggande färdigheterna.

Jag är inte personligen insatt i den interna oreda som den positiva särbehandlingen förorsakat på andra håll inom utbildningsväsendet och arbetsmarknaden, som till exempel i grundskolan, i de juridiska och medicinska fakulteten, på advokatbyråer och sjukhus, i affärsvärlden, på fabriker, inom statsbyråkratin och inom det militära. Jag skulle emellertid förmoda att samma situation råder på de flesta, om inte alla, av dessa områden: att ”regeringsnormer” påtvingas trots väsentliga skillnader i prestationsnivå, vilka varken kan utplånas eller ignoreras, och att det som ett resultat därav förekommer större problem som man helt enkelt inte kan bli kvitt.

Just nu befinner sig vårt land naturligtvis mitt i en anmärkningsvärd propagandakampanj för att främja den bejakande harmonin mellan raserna. Man kan se exempel på detta i oräkneliga svart-vita kompisfilmer, i medicinska reklamslag på TV (vänliga negrer vägleder vita som

valt fel aspirin etc), i sportreportage på TV, i tidningsspalter, samt mest av allt i störtfloden av uppmärksammanden från Vita huset: grupp efter grupp av negroida samhällsledare och mödrar och barn paraderar framför kamerorna tillsammans med president Clinton i det ena rasrelaterade syftet efter det andra. I viss utsträckning tycks denna kampanj fungera: man ser svarta och vita umågs allt oftare i flera olika sammanhang. Inte desto mindre fortsätter svarta att förhålla sig misstänksamma och fientliga till vita, och den vita allmänheten fortsätter i sin tur att vara rädda för de svartas våldsbrottslighet, för svarta knarkare och knarklangare, skräckslagna inför det svarta ghetton och svarta socialbidragsfamiljer, och rättmätigt motvilliga att placera sina barn i integrerade skolor, i synnerhet på mellan- och högstadienivå. Rättegången mot O. J. Simpson är fullt begriplig för de flesta vita – vad annat, frågar de sig, kan man vänta sig av det svarta samhällsskiktet? Vita bär även på uttalade stereotyper att svartas dialekt hänger samman med intellektuella brister (ju grövre dialekt, desto mer obegåvad person), att ilska, våld, omotiverad aggressivitet och uppenbar intellektuell förvirring inte är ovanligt, att sexuell fixering och en obeveklig besatthet av rasfrågan är normalt och att kronisk inkompetens i regel åtföljs av lathet, glömska, opålitlighet och ett stridslustet bruk av taktisk maktutövning (den fräcka nu-är-det-jag-som-är-boss-attityden) för att uppväga dessa specifika brister. Ibland tycks dessa stereotyper giltiga, och vid andra tillfällen verkar de omotiverat fördomsfulla.

Under tiden består problemen. Biljontals dollar har spenderats på den svarta krisen sedan mitten av sextioalet. Det har räknats ut att sedan 1965 har 5,3 biljoner dollar spenderats på enbart socialunderstöd, varav uppskattningsvis hälften kan beräknas ha kanaliserats till det negroida samhällsskiktet. Ytterligare biljoner har lagts ner på stödundervisning åt svarta, rättsväsendets kostnader för svartas kriminalitet och det hejdlösa förfallet i våra innerstäder. Från att en gång ha varit de i sanning mest exploaterade av alla amerikaner, har negrerna kollektivt kastat om rollerna. Utan att längre vara förpassade till slaveri eller fattigt bondeliv tycks de nu paradera med historiska oförrätter för att rättfärdiga en ekonomisk avtappning som inte på långa vägar står i proportion till vare sig deras produktivitet eller deras förmågor. I motsats till det sociala stigma som drabbar vita med låg IQ, utgör negrer på samma intelligensnivå den

överväldigande majoriteten i det svarta samhällsskiktet och präglar och dominerar således genom sitt stora antal den svarta kulturen med sin rapmusik, sin graffiti, sina bisarra klädstilar och frisyrrer, sin underklassförbrytarslang, sin sexuella promiskuitet och sina talrika strategiomläggningar för att undkomma socialt ansvar. I slutändan kvarstår det en enorm social och intellektuell klyfta mellan raserna, och åtgärdsprogrammen för positiv särdiskriminering verkar inte ha minskat klyftan märkbart i förhållande till de utgifter som lagts ned.

* * * * *

Vad kan göras? Var överhuvudtaget börjar man? I slutanalysen blir uppgiften helt enkelt att så effektivt som möjligt maximera den stora allmänhetens frihet och möjligheter och samtidigt tillgodose de särskilda behoven hos den svarta subpopulationen, av vilken oproportionerligt många lider av allvarliga kognitiva brister. Om denna klivna målsättning nödvändiggör sociala och politiska anpassningar mot vad Herrnstein och Murray beskriver som ”förmyndarstaten” (se sid 523-26), låt då så ske. Vi uthärdar redan ett nationellt politiskt förmyndarskap i en högst undermålig tappning. Varför inte utföra de nödvändiga förändringarna för att förbättra det system som vi redan skapat? Vi behöver något bättre – en strategi som omfattar variabel stratifiering som eufemistiskt skulle kunna beskrivas som Positiv återuppbyggnad. Låt Positiv återuppbyggnad ersätta den kaotiska situationen av idag, precis som Återuppbyggnaden ersatte slaveriet under artonhundratalet. Vi vill naturligtvis inte återupprätta den fullskaliga segregationen mellan vita och negrer, ej heller vill vi segregera vita och fullt konkurrenskraftiga negrer i en bestämd kategori från mindre konkurrenskraftiga vita och negrer i en annan. Istället tror jag att vi borde försöka förverkliga vad som skulle kunna beskrivas som en variabel stratifiering som effektivt främjar upprätthållandet av arbets-, utbildnings- och prestationsnormer på kontinuerliga och justerbara grunder i förhållande till realistiska sociala målsättningar. Raserna kan tänkas hamna i skilda grupper tillfälligt – eller ibland i vad som stundom kan tyckas vara omtiverat långvariga grupper – för att så småningom uppnå denna stratifiering, men betoningen bör alltid ligga på att anpassa prestationsnormer

efter sociala behov med så mycket flexibilitet som möjligt. Åtgärdsprogram och normer som passar en specifik intelligensnivå skulle tillämpas på problem på just denna nivå; program och normer lämpliga för en annan skulle reserveras för denna nivå etc.

Brottsligheten, till exempel, är ett problem sammankopplat med IQ-nivåer i de lägre ändarna av de båda överlappande normalkurvorna. När det gäller att hantera brottsligheten förefaller lösningen förhållandevis enkel, eftersom den genomsnittliga IQ:n bland alla män på kriminalvårdsanstalter är 84 (Herrnstein & Murray, sid 175), bara en poäng under hela vår svarta subpopulations genomsnittliga IQ. Den väsentliga skillnaden är att en liten minoritet av vår totala befolkning skickas i fängelse vilket ska jämföras med en avsevärd andel av den svarta befolkningen, för vilken det som en följd därav inte finns någon särskild vanära förknippad med fällande dom och fängslande. Alltför många vänner och släktingar är inblandade i brottslighet för att någon speciell individ ska uppleva skam över att ha suttit i fängelse. Snarare tvärtom förhöjer i själva verket en fängelsedom alltför ofta vederbörandes status i underklasskvarteren. Till följd härav förefaller en smärre modifiering av rättsväsendets procedurer motiverad. Å ena sidan är kognitiva begränsningar likvärdiga för både svarta och vita med kriminella beteenden, så brottsförebyggande åtgärder kan genomföras på i stort sett samma grunder. Å andra sidan ger den högre brottsfrekvensen i det svarta samhällsskiktet uttryck för en ”anomi” (eller samverkande desorientering) som nödvändiggör ett enklare, synligare och oundvikligare bruk av sträng bestraffning som kan tjäna som effektiv avskräckning. Betyder det att vita borde behandlas annorlunda? Inte alls. Om det krävs högre utgifter för att avskräcka svartas kriminella beteenden, så kan de lika gärna utsträckas till vita med.

Mer bestämt kan de brottsförebyggande innovationer som bringat sådana utmärkta resultat i staden New York de senaste åren fortsätta att förfinas, till exempel genom ökad datorisering, sofistikerade metalldektorer och varför inte (som i varje europeisk nation) standardiserade identitetskort som slutligen kan erbjuda direkt tillgång till databasinformation om kortbärarnas kriminella bakgrund. Dömda brottslingar kan dessutom kategoriseras effektivare i förhållande till det hot de utgör mot samhället, och de rättsliga procedurerna till skydd för deras konstitutio-

nella rättigheter kan rationaliseras i en sådan utsträckning att rättvisan blir konkretiserad med en snabbhet och ett allvar som gör intryck på personer med förhållandevis enkla förväntningar i livet. Sist men inte minst kan ungdomsdomstolarna införlivas i de vuxnas rättsväsende tillräckligt väl för att medge att unga brottslingar bestraffas med domar som sträcker sig långt bortom deras tjugoförsta år. Då och då kan några av dem behöva avrättas för särskilt otäcka massmord.

Beträffande socialhjälp konfronteras vi åter med de lägre ändarna av de båda överlappande normalkurvorna eftersom socialbidragsmödrarnas genomsnittliga IQ är 86 (Herrnstein & Murray, sid 175-76), bara en poäng över det svarta samhällsskiktets genomsnitt. Liksom med brottsligheten kan detta förväntas resultera i en skillnad mellan den sociala vanära som vita socialbidragsmödrar känner och den kollektiva likgiltigheten bland svarta socialbidragsmödrar som är omgivna av andra i precis samma situation, av vilka merparten betraktar det socialhjälpberoende moderskapet som en respektabel inkomstkälla. Här måste jag tillstå att jag inte håller med Herrnsteins och Murrays argument att det bidragsberoende moderskapet är en ”dum idé” (sid 201). Inte alls, eftersom unga kvinnor med begränsade kognitiva förmågor verkligen kan försörja sig själva på en behaglig, om än knapp, nivå genom att ”skörda” utomäktenskapliga barn, vilka alltför ofta är att betrakta som en varaktig inkomstkälla. I årtionden har tilldelade AFDC-bidrag kompletterats med bostadsbidrag, understöd för gas, vatten och el, Medicaid, barnomsorg, matkuponger, ett extra småbarnsbidrag och till och med undervisningskostnader vid college, vilket allt som allt kan uppgå till mer än motsvarande trettio tusen dollar i årlig inkomst. Dessa dolda, och av liberala förespråkare ignorerade, förmåner gör socialhjälp till ett attraktivt alternativ för unga kvinnor utan andra förväntningar i livet, men givetvis till en samhällskostnad som har blivit enorm. Som följd har det blivit absolut nödvändigt att göra socialhjälpssystemet mindre attraktivt för unga kvinnor som är oförmögna att försörja sig själva på annat sätt. Dess många drivfjädrar bör minskas drastiskt, såsom nu verkligen sker, och om möjligt bör motverkande incitament erbjudas, som låt oss säga ettusen dollar kontant i ovikta hundra-dollarssedlar för en genomgången sterilisering. Om ett tusen dollar inte är nog, så låt det bli två samt en stereokassetradio på köpet för att bringa bättre lycka.

Avsikten är inte ett folkmord på de svarta, såsom svarta aktivister hävdad, utan helt enkelt en reduktion av det bidragsberoende moderskapet till en nivå som svarar mot födelsetalen hos alla andra.

Beträffande bostadspolitiken, så låt den vara expansiv och inte förminskad, men med skilda faciliteter beroende på vilka kategorier som verkar tillämpliga. Naturligtvis bör brotts- och våldsbenägna familjer isoleras i avskilda byggen, och de polisiära insatserna bör utökas i den utsträckning som krävs för att administrera dessa inrättningar.

Beträffande om grundskolan, så låt eleverna vägledas till skolor med utbildningsmässiga krav som mer eller mindre motsvarar deras begåvningsnivå, såsom skett i årtionden i Europa med avsevärd framgång. Låt förmågan identifieras på varje nivå för att isolera utmärkta elever från genomsnittliga elever och genomsnittliga elever från de mindre dugliga eleverna. Självfallet bör vi erbjuda ambitiösa elever möjligheten att avancera till mer krävande nivåer, men vi bör kompensera för detta genom att flytta ner elever som inte motsvarar de utbildningsmässiga förväntningarna på de nivåer till vilka de först anvisats. Och låt omotiverat våldsamma elever hållas åtskilda i egna skolor. Om bussning ska komma att användas, så låt det bli fråga om ”omvänd bussning” begränsad till att forsla våldsamma elever från skoldistrikt på landet och i förorterna till ”uppsamlingskolor” där deras problem kan hanteras mer effektivt.

Kvar återstår sysselsättning och högre utbildning, kanske de två viktigaste intresseområdena som båda medför svårigheter vid de överlappande normalkurvornas övre ändar. Här spelar den positiva särbehandlingen in, vilken jag skulle vilja besvara med att rekommendera ett val: antingen det totala slopandet av positiv särbehandling såsom varandes okonstitutionell, vilket den i sanning är, eller en nedtoning till en acceptabel nivå. Varför är positiv särbehandling okonstitutionellt? Helt enkelt för att, som både fjortonde tillägget till konstitutionen och 1964 års medborgarrättslag gör klart, individens rättigheter inte kan inskränkas för att tillgodose grupprättigheter, gruppkvoter, gruppnormeringar, gruppriktlinjer eller vad man nu vill kalla dem. När gruppens ställning automatiskt ges företräde över individens rättigheter bryter man mot konstitutionen – punkt! Det kan komma att ta Högsta Domstolen fyra årtionden att lista ut detta, men räkenskapens dag hägrar i en förhållan-

devis nära framtid, kanske påskyndad av piscatawaydomslutets eventuella fastställande under nästa år.

Men å andra sidan kanske det totala slopandet av den positiva särbehandlingen skulle bli för magstarkt för det amerikanska samhället vid den här tidpunkten i historien. Det vore kanske rimligare att reducera den positiva särbehandlingen till en lämpligare nivå. Hur kan detta åstadkommas? Faktiskt utan problem. Det huvudsakliga problemet med den positiva särbehandlingen som den är implementerad idag, är det faktum att man påtvingar skoningslösa fördelningskvoter (normeringar eller riktlinjer) som tänjer på de mellanrasliga begåvningskillnaderna till yttersta gränsen. För att försöka uppfylla dessa kvoter tvingas företag och utbildningsinstitutioner alltför ofta rekrytera individer med omåttligt bristfälliga kognitiva färdigheter, och detta är något som inte borde få ske. Istället borde en fullständigt annorlunda plan tillämpas vid genomdrivandet av kvoter. Den dominerande normen borde inte bestå av fastlåsta anställningskvoter för de olika raserna, utan den borde istället inbegripa en lämplig lägsta kvalifikationspoäng vid rekryteringen av minoritetskandidater. Till exempel skulle en lägsta gräns kunna införas vid, låt oss säga, en halv standardavvikelse under den nedre gränsen för rekrytering av icke-minoritetskandidater, såsom rekommenderas av Herrnstein och Murray (sid 476-77). Detta skulle i stora drag vara likvärdigt med sju eller åtta IQ-poäng, en hanterbar avvikelse under normala omständigheter – betydligt mindre än den *de facto*-avvikelse på mellan femton och trettio IQ-poäng vid college och universitet som vi uthärdar idag.

Det finns bara två större problem med ett sådant arrangemang, och båda kan lösas utan större svårighet. Först och främst, apropå korporativa anställningsprocedurer, förbjuder Högsta domstolens olyckliga beslut från 1971 i fallet *Griggs v. Duke Power* uppskattningar av kognitiva färdigheter vid rekrytering av arbetstagare, vilket baserades på flagranta felundermåttelser. Om ett begränsat program för positiv särbehandling ska ha en chans att lyckas måste det domslutet upphävas. Som Herrnstein och Murray visar, tillhandahåller testpoäng för kognitiv förståelse den överlägset noggrannaste förutsägelse man kan få beträffande arbetsprestation (se sid 80-81). Därför, om något, måste dessa test komma att tillämpas på mer genomgripande grunder än någonsin tidi-

gare. Inträdesprov till college och universitet är lyckligtvis fortfarande tillåtna av den federala lagstiftningen, så den enda nödvändiga modifikation blir att vara fullkomligt konsekvent i användningen av akademiska prov vid rekryteringen av minoritetsstudenter. Negroida studenter bör inte tillåtas kringgå begåvningsstest, som så ofta sker idag, under antagandet att de kan tänkas hysa aversion mot begåvningsstest, och därmed falla offer för låga testresultat som snarare speglar kulturell snedvridning än deras personliga tillkortakommanden. Snarare tvärtom, som Herrnstein och Murray avslöjar, existerar det stora mängder experimentella data som antyder att, om något, akademiska inträdesprov förutspår minoritetsstudenternas framtida framgångar med till och med större säkerhet än för vita (se sid 471-72. 629, 759, fotnot 33). Därför bör testresultaten användas som det främsta och viktigaste kriteriet vid avgörandet huruvida dessa studenter ska accepteras eller avslås. Att göra annorlunda vore orättvist mot alla inblandade.

Den andra svårigheten är att åtskilliga minoritetsstudenter ovillkorligen kommer att uteslutas från arbeten och akademiska program – färre naturligtvis än vad som vore fallet vid det fullständiga sloandet av positiv särbehandling – men många fler än vad allmänheten förmodligen skulle tro. Som Herrnstein och Murray förklarar (se sid 477) kan man emellertid förvänta en ”kaskadeffekt” som åstadkommer en avsevärd justering nedåt av minoritetsstudenternas stratifierade konkurrenssituation på college och universitet utan att helt beröva dessa studenter på sin collegeutbildning. Minoritetsstudenter som fått avslag från Harvard och Yale skulle beviljas tillträde till Massachusetts och Connecticuts delstatsuniversitet, minoritetsstudenter som fått avslag från dessa skolor skulle beviljas tillträde till regionala delstatsuniversitet och så vidare ända ner till förberedande college, hantverksskolor och liknande allra längst ner i botten av högen, vilka tjänar som ett akademiskt skydds nät för alla som inte kvalificerar in på högre nivåer. Det var här jag började min akademiska karriär både som elev och lärare, och jag anser att det har varit en synnerligen nyttig erfarenhet. Låt studenter med för låga inträdesprovresultat för att vinna tillträde någon annanstans börja här och sedan klättra till högre nivåer. Och för dem som inte klarar det, låt kraven för betyget AA på förberedande college dubblas för att kunna tillhandahålla vad som skulle kunna kallas Associate

Bachelor's-examen, och låt denna bli godkänd som en respektabel fyraårig avgångsexamen i konkurrensen på arbetsmarknaden.

Och hur gör vi med de minoritetsstudenter som strävar efter juristexamen och läkarexamen för att tillgodose de juridiska och medicinska behoven i deras respektive samhällsskikt i stort? Återigen inga problem. Låt parajuridiska och paramedicinska skolor byggas i innerstäderna, kanske på samma områden som de förberedande collegen. Här kan sökande med för låga LSAT- och MCAT-poäng för att vinna tillträde till de traditionellt professionella skolorna, tillåtas studera för att så småningom bli paraprofessionella med kompetens att hantera juridiska och medicinska ärenden av grundläggande betydelse i storstäderna. Bara sökanden kapabla och villiga att tjänstgöra i storstäderna skulle attraheras av ett sådant program, deras lärokurser skulle fokusera på förhållandevis begränsade ansvarsområden, och en gång väl färdigutbildade skulle dessa individer kunna auktoriseras att praktisera juridik och medicin under begränsade förutsättningar. Det skulle självklart behövas riktlinjer som tvingar dem att, när det är lämpligt, hänvisa klienter till kolleger med fullständig yrkesutbildning på sina respektive områden. De studenter som excellerar i sina studier vid dessa paraprofessionella skolor skulle givetvis uppmuntras att flytta över till en traditionell skola för en komplett yrkesutbildning.

Och hur gör vi med negrer på arbetsmarknaden efter att de utexaminerats från college? Vad för slags arbeten kan de erhålla när de en gång berövats den positiva särbehandlingens garantier som tidigare upprätthållits av de federala myndigheterna? Troligen färre än tidigare, antar jag, men dessa individer skulle åtminstone ha fått en genuin utbildning på deras egen duglighetsnivå utan den institutionella hjälpen av mentorer, handledare, tillrättaläggare och särskilda regelmakare. Som ett resultat, hoppas jag, skulle de vara bättre förberedda för arbeten som de verkligen är i stånd att klara, återigen på deras egen unika duglighetsnivå. En tänkbar källa till anställning, som jag skulle kunna föreslå, skulle vara att minska de immigrationskvoter som gäller för arbetssökande – tydligen majoriteten nu för tiden – med IQ-poäng som knappt är högre än de svartas (Herrnstein och Murray, sid 358-61). Om lönen från arbetena på dessa inträdesnivåer inte är tillräckligt höga för att tillgodose de svarta arbetssökandenas förväntningar, så låt statsbidrag utgöra en kom-

pletterande inkomstkälla i den utsträckning som verkar lämplig, såsom sker idag i form av arbetsmarknadsunderstöd till socialbidragsmödrar.

Det står klart att federalt understöd återigen skulle behövas. Det skulle kunna tyckas vara förtäckt socialhjälp och därmed bara ännu en lappverksåtgärd mot ett i grunden djupare problem, men vi kommer helt enkelt inte ifrån det. Som en nation är vi tvungna att acceptera det oundvikliga i att någon sorts statsunderstöd alltid kommer att behövas för att tillgodose behoven hos ett relativt stort segment av vår nation, inklusive en ansevärd andel av vår svarta minoritet. Det finns ingen snabb lösning. Nu när vi trätt in i den datorbaserade teknokratiska revolutionen, som nästan uteslutande uppbyggs av överlägsna kognitiva förmågor, finns det inget undergörande "botemedel" i form av social planläggning på det sätt som den positiva särbehandlingen kan ha antytt med sina förmodade temporära förmånsbegränsningar som var avsedda att vara högst ett par årtionden. Vårt enda handlingsutrymme i den här frågan gäller de val vi gör i jakten på lösningar till problemet med socialhjälp och arbetsmarknadsunderstöd som vi vill genomföra på varaktiga grunder. Hur varaktiga? I själva verket ända till slutet, för inget slut kan skönjas. Precis som svarta måste lära sig att se mer realistiskt på sina arbets- och utbildningsmässiga utsikter, måste vi som nation lära oss att se mer realistiskt på kostnaderna för att maximera dessa utsikter på godtagbara grunder utan att i onödan beskära den övriga befolkningens frihet och ekonomiska möjligheter. Gränsdragningar måste suddas ut så långt som möjligt, men utan att försäkra outhärdliga nivåer av social och ekonomisk skada. Vi har inte råd att skapa öar av tredje världens kulturella desperation mitt ibland välståndet och överflödet hos oss övriga – ett "litet Haiti" här, ett "litet Somalia" där. Vi vill inte återskapa här i Amerika den mardrömslika afrikanska värld som beskrevs så eftertryckligt av Keith Richburg i hans utmärkta bok *Out of America*. Å andra sidan vill vi inte reducera vår nation till en beklagensvärd karikatyr av sig själv i ansträngningen att undvika en sådan utveckling.

Varför ska vi då överge våra rådande sociala program såsom de för närvarande är implementerade? För att de kostar för mycket. Och för att det som de ger oss är oacceptabelt. Dessa program samexisterar inte enbart med den rådande krisen i det svarta samhällsskiktet som ett av regeringen påtvingat motgift som misslyckas av den enkla anledningen

att vi helt enkelt får för lite av det – mer av samma medicin, tack, och saker och ting kan bara bli bättre. Snarare tvärtom, som Charles Murray hävdade så eftertryckligt i sin tidigare bok *Loosing Ground*, publicerad 1984, måste dessa program erkännas som både den direkta och indirekta huvudorsaken till våra nuvarande problem i storstäderna, utbildningsväsendet och rättsväsendet. Dessa program har lärt olyckliga unga kvinnor hur man försörjer sig själva som socialbidragsmödrar; de har lärt deras många olyckliga barn hur man slår in på brottets, narkotikans och prostitutionens bana, samt främjar det socialhjälsberoende moderskapet i en accelererad fattigdomscykel där varje generation är desperatare än den förra; och, som den positiva särbehandlingen borgar för, de har lärt dem hur man destabiliserar hela vårt utbildningsväsende från topp till tå och hur man bidrar till att omvandla vår nationella arbetsmarknad till en internationell strävan efter billig arbetskraft via NAFTA och GATT. Vi behöver något bättre – en strategi som går ut på variabel stratifiering som, liksom redan förklarats, tillvaratar skillnaderna i förmåga och intelligens på mer realistiska grunder. För social reformering omfattar mer än att bara slå på trumman för vad som verkar vara ett ädelt syfte (men ihåligt och mörkt inuti, fyllt av unken luft) och sedan försöka ignorera dess negativa inverkan eller skylla den på otillräcklig uppbackning. Varje social planläggning som kortsluter återkopplingen mellan verklig prestation och ett realistiskt utfall länder slutligen till misslyckande. Detta är vad Brezhnev och hans cyniska och kvotbesatta teknokrater aldrig lyckades lära för nästan två decennier sedan; detta är vad vi står inför idag.

28 juli, 1997

Stanley Burnham
FHU, P.O. Box 5712
Athens, GA 36064
U.S.A.

